

ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Ποίσις και υπόξ

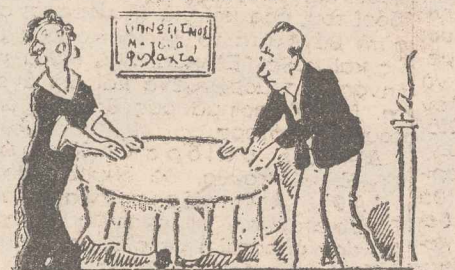
— Άντρί μου, πρόσεξε μην πής στον πατέρα σου πως είμαι ποιητής. Θα με κρεμάσει από τη σκάλα.
— Ενοιά σου, χρυσέ μου. Θα του πω πως είσαι... πυγμαίος.

Αυτό έλειπε

— Ο αστυφύλαξ. — Δεν έχετε άδεια σωφείο! Υπερβολική ταχύτης! Ο αριθμός του αυτοκινήτου δεν διαβάζεται! Πηγαίνετε αριστερά και είσθε μεθυσμένος.
— Ο αυτοκινητιστής. — Ναι και προσέχετε, ότι δεν πλήρωσα την τελευταία δόση!

Η μάνισσα

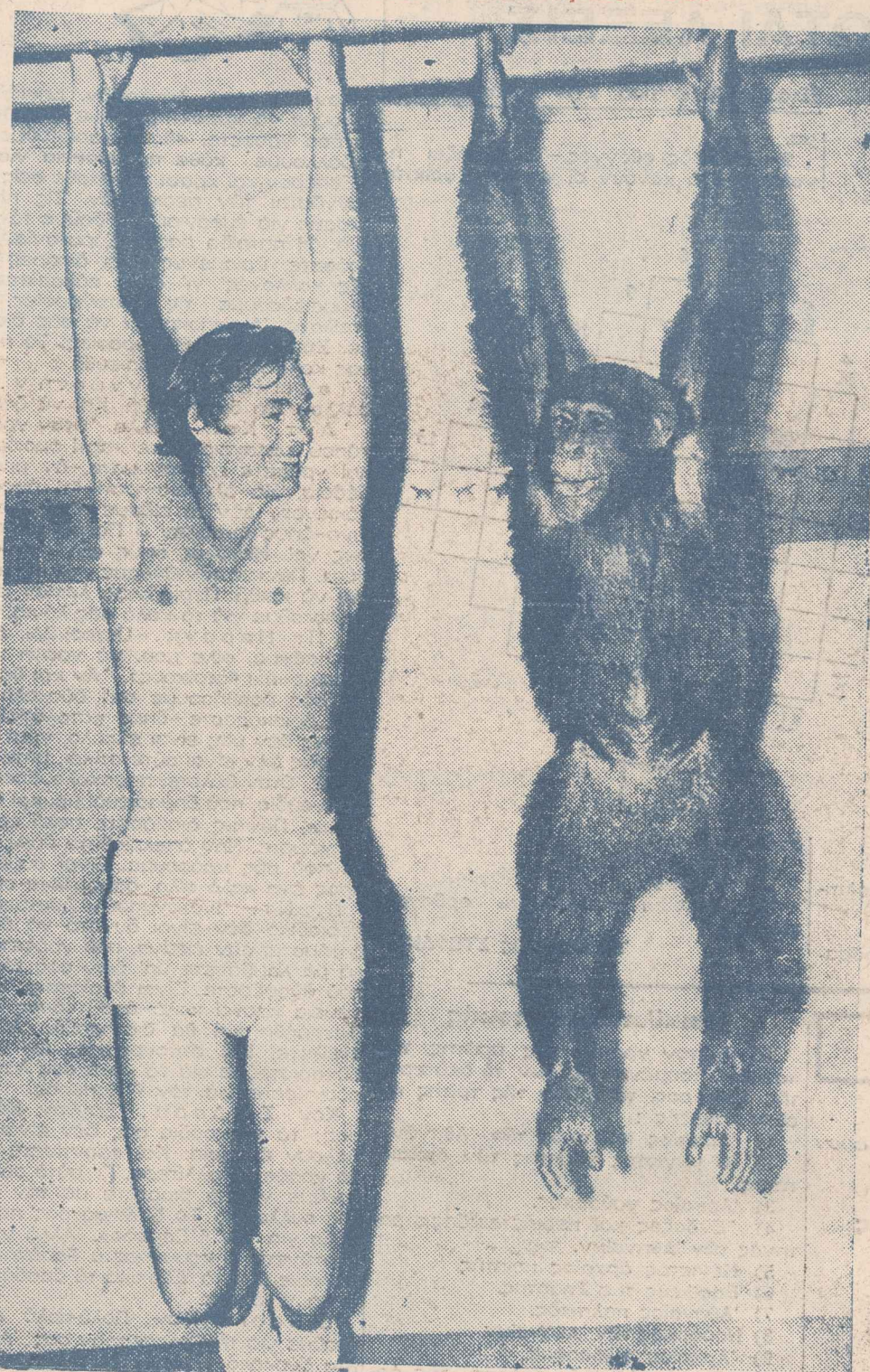
— Το πνεύμα της συζύγου σας είναι παρών, κύριε Πολύκαρπε. Θέλετε να το ρητήσετε τίποτε;
— Μαριγώ, που έβαλες τις μάλλινες κάλτσες μου;

Ασφάλεια

— Ελέω ν' ασφαλισθώ, ής ή πυρός;
— Τα δύο. Έχω ένα ξύλινο πιάτο.

Ο Ταρζάν και ο αδελφός του.

Ο παλαιός ηθοποιός του κινηματογράφου και άλλος παγκόσμιος πρωταθλητής της κολυμβήσεως Τζόν Βαϊσμούλαμ, ο οποίος πρωτηγωνίασε εις όλης τας ταινίας του «Ταρζάν», εκγυμνάζεται μαζί με τον αναπνευστή του πύθονος που παίζει μαζί στις ταινίες.

Τό φάουκα

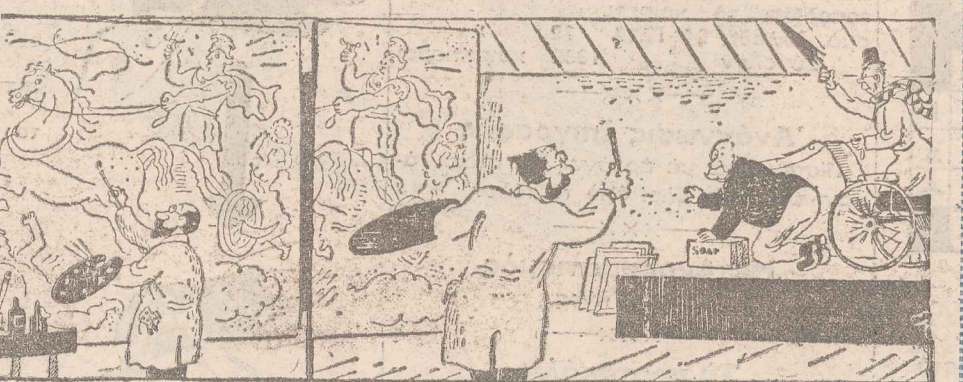
— Η αδυναμία των ματιών σας, σφείλεται στο πιστό.
— Τι λές γιατρέ! Ίσια-ίσια, όταν πινω τα βλέπω διπλά.

Εννύσις

— Είπες του γιατρού ότι σ' έστειλα εγώ;
— Του το είπα.
— Κι' αυτός τι σου είπε;
— Να του προληπούσω τη δίχτυα.

Η πηγή της έμπνευσεως.

Ο ζωγράφος και το μοντέλο του.

Υδροφοβία

— Δεσπινίς, για σάς θα έπεφτα και στη θάλασσα!
— Θαρρήτε τ' απόγευμα στο σπίτι;
— Ναι, αν δε βρέχει.

Ποιος άλλος

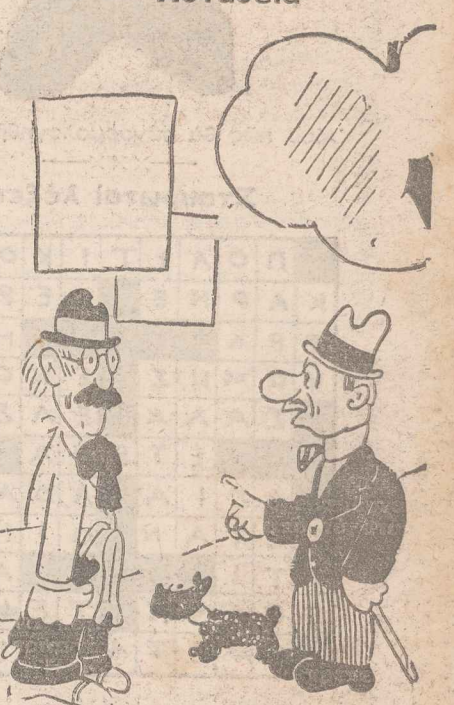
— Ποιος ωδηγούσε.
— Εγώ, ασφαλώς. Ο σύζυγος μου δεν είναι ικανός να πιάσει το βολάν.

Έχασε

— Στοιχηματίζω ότι αυτό το ψάρι είναι τρισαίων ημερών.
— Χάσατε, κύριε! Είναι όκτω ημερών.

Αστάθεια

— Στο επάγγελμά μας δεν είναι ποτέ κανείς βέβαιος για το τι θα γίνει την επομένη.
— Είπατε διπλωμάτης;
— Όχι μετεωρολόγος.

ΕΣΠΕΡΟΣ

32

ΣΕΛΙΔΕΣ

2

ΡΟΧΜΑΙ

Π
Ε66

Οι Έλληνίδες Άρτέμιδες στον στίβο

Γυναίκες σπόρ υπάρχουν αρκετά στον τόπο μας. Ό κλασικός αθλητισμός, ή ιπασία, το τένις, το βόλεϊ, η κολύμβηση, το ποδόσφαιρο, η καλλιμπαλόνι, ορθεϊσμός πολλές και αναγκαίες σποδούς, που κάθε τόσο μας δίνεται ή ευκαιρία να χειροκροτήσουμε. Δέν έχει βέβαια στον τόπο μας ό γυναικείος αθλητισμός την έκταση, που έχει στα ξένα μέρη, αλλά πάντως το θάλλυ μας άσכולείται όσο μπορεί με τά διαφορά σπορ. Βρίσκει την ευκαιρία, άφινοντας λίγο τις κοσμικές οικιακές άσכולίες, να τεντώσει το κορμί του στο ύπαιθρο και ν' άναπνεύσει τόν ζωονόνο άέρα του άθικτου ούρανο. Άναμφισβότως όμως μεταξύ τών γυναικει-

στούς όποιους αϊ σκευτρίαί μας έχουν κάνει ζωηρή έντύπωση. Άν όπτε πράγματι με πόση ψυχραιμία παίζουν στα χέρια τους αϊ ώραιάί μας τό επικήνδυνον αυτό όπλον και κρίνετε τήν.... εύθυβολία τους, αϊ αντίλήψεις σας γιά τήν γυναικείαν εύαισθησίαν, άσφαλώς θά πάνε περίπατο!...

Τό ραντεβού τών αϊ σκευτρίαί μας θά δώσουν στό ώραιό Σκοπευτήριο τού Ύμηττου, πού χωρίς υπερβολήν είναι ένα από τά κάλλερα και τελειότερα της Ευρώπης. Κτιζόμενο σέ μία μαγευτική τοποθεσία, πού μυρίζει πευκό και έξοχή, συγκεντρώνεται κάθε τόσο όλον τών ώραιόκοιμον τών Άθηνών, πού θά προπονηθώ στο τίσολάι και θά παρακολουθήσει τάς

μένον άρθρου μας γιά τό τίσολάι, πού ό μολογουμένως δέν στερείται ένδιαφέροντος και... χιούμορ! Θέλετε τώρα και μερικά άλλα όνόματα συχρόνων Άρτέμιδων; Σας παραθέτουμε μερικά, πού συγκρατεί ή μνήμη μας: Κυρίαί Έλληνίδες, ή

κάτη, Ι. Μπαζαίου, Ε. Λούη, Δ. Κούτσι, ή πρόσθετα της Όλλανδίας Κ. Σίλεμ και ή Κ. Δώρα Παπάρα, πού πρό μικρού ήτο πρωταθλήτρια και πού τώρα άπεσούρη, διά νά άφισώρη είς τήν έπιστήμη τής συγκρατεί ή μνήμη μας: Κυρίαί Έλληνίδες, ή

Πρόκει άπό μία τήν εθνεγική πρόσκλησι του περιοδικού «Έσπερος», πού άσφαλώς ήλθε νά συμπληρώσει ένα κενό τού περιοδικού τύπου, είμαι ύποχρεωμένη νά γράψω λίγα λόγια γιά τό ζήτημα τής σκευτοβόλης, πού γιά άρκετά χρόνια άπέτελεσε τό προσφιλέ μου σπόρ.

Είνε άλήθεια περίεργο νά μιλάει μία γυναίκα γιά σκευτοβόλη. Πολλοί θά σκεφθούν πώς τό νά καταπίνωνται γυναίκες με αυτό, άποτελεί μία άνάμει σε έργα πού ταιριάζουν σε άνδρες. Εύτυχώς όμως ή Έλληνική μυθολογία, τούς πρόλαβε, με τήν άναγνώρισι της Άρτέμιδος, ως προστάτριας τών όπλων. Έτσι χωρίς στήν καλή Θεά κατορθώνουμε όλες μας νά δικαιολογούμε τις τακτικές μας έπισκεψεις στό σκευτήριο τού Ύμηττου.

Πρέπει όμως νά όμολογήσει κανείς, ότι στή τήν διάδοσι του εθνεγικού αυτού σπόρ, συνέτελεσε κατά μέγιστον ποσοστόν ή δημιουργία ένός πραγματικά καλού Σκοπευτηρίου, πού όφείλεται στις όσες προσπάθειες εκείνων πού σήμερα τό διεκύνουν. Τό νά πάη κανείς στό Σκοπευτήριο σήμερα δέν σημαίνει, όπως άλλωστε, νά βρεθεί, σένα χωράφι, όπου με άρκετες προσφυλίες και κάπου-κάπου με πραγματικό κίνδυνο γιά τούς άλλους, θά μπορούσε νά κάνει τις ριζές του, αλλά άποτελεί πραγματική άπόλαυσι. Δίεται ή ευκαιρία και μάλιστα σέ μία γυναίκα, νά άπολαύσει τις Άττικές λιανίδες, σ' ένα τόπο πού είνε ένα από τά όμορφα μέρη της έξοχικής Άθήνας. Παντού γύρω πεύκα, ψηλά ό γέρο Ύμηττός και μακριά κάτω φαίνεται ή θάλασσα γεμάτη ζωή, φώς, Δελιά κάπου είν' ένα έκκλησάκι πού μάταια άσφαλώς προσπαθεί νά πείσει τούς τακτικούς θαμώνες, πώς προτιμότερα θάταν ν' άσκοληθούν μ' έργα ειρηνικά!...

Έκει έξαντλούν τό πολεμικό τους μένος τόσο νεαροί, έκει πολλοί σκευτώνουν κυριολεκτικά τις όρες τους ρίχνοντας άλλοτε με καραμπίνα, πότε με τίσολάι, άλλοτε σέ στόχο-και κάπου- κάπου στόν άέρα! Έκει άκούονται άλλοι πού πιστεύουν σέ μία νίκη στην Έσπερική Όλυμπιάδα!...

Μά πού συμπληθίκοι άπ' όλους είνε οι πρωτόπαιροι. Άλλά και επικήνδυνον και γιά τούς άλλους και γιά τόν εαυτόν τους. Συχνά και άκούω κάποια παλιά καραμπίνα! Νά τούς φωνάξω: «Τό ποτ' όσας παιδιά στα πόδια. Πείθ' ψηλά τό τίσολάι». Έκείνος πού καταλαβαίνει από όπλα καλά θά κάνει σέ τέτοιες περιπτώσεις δέ άπομακρύνεται.

Τό γεγονός είνε, ότι όλοι αυτοί έχουν επιτυχίες, αυτό άλλωστε είνε τό μυστικό της μανίας πού νοιώθουν γιά τή σκευτοβόλη.

Και εδώ άκόμη ή τύχη είνε καλή και χαμογελάει σ' αυτούς πού πρωτασχολούνται με κάτι.

Θάταν όμως πραγματικά παράλειψι νά μη τονισθώ ότι καθημερινώς σημειούνται και νέες επιτυχίες θαυμαστές από τούς σκευτοβάς μας, χωρίς στούς όποιους κ' εδώ και σ' άλλες χωρίς έτιμήση τό Έλληνικό όνομα.

Κ' έτσι ξεπλήρωσα τήν έπιθυμία του «Έσπερου», γράφοντας γιά ένα σπόρ, πού οι τίσολοι του αιδώνουν κάθε μέρα με τήν έλπίδα πώς δέν θά γίνει έγώ ό στόχος εκείνων, πού με κάτι άστοχο δυσάρεστος, άφού με ό,τι έγραψα δέν σκόπευα νά τούς πειράξω...

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Α. Ν. Κουμανταρόυ

Η μικτή όμάς σκευτοβάς και σκευτοβάς, κατά τούς τελευταίους άγώνες.

ων σπόρ στην Έλλάδα, μία από τις πρωτεύουσες θέσεις έχει ή σκευτοβόλη. Εί- ναι τό σπόρ, πού παρουσιάζει την μεγαλύτερη όρση και την μεγαλύτερη κίνη- σι σε έμφυχο όλικό. Όποιος θέλησι νά κάνει έναν περίπατο μέχρι τό Σκοπευτή- ριο τού Ύμηττου, όταν γίνονται σκευτο- πικαί άγώνες, θά βρεθί σέ πολύ δύσκολο- λη θέσι, γιά νά άνομιει τό βραβείο «της πιο χαριτωμένης σκευτοβάριας». Ένα μπουκέτο από δροσερά κορίθια και «οί» κυρίες άπέτελουν τά γέφυρά τών Έλληνίδων σκευτοβάριας, πού ζέρουν νά χρησιμοποιούν τό τίσολάι με χάρη, ικα- νότητα και αυτοπεποίθησι. Έως σέ κα- νένα άλλο σπόρ τό θάλλυ μας δέν έδειξε τόσο ειδικότητα και επιτυχία, όσο στή σκευ- τοβόλη. Τό όμολογούν και αυτοί οι «ει- δικαί» και οι «κύκλοι» τού τίσολιού.

Δύο ώραιά στυμιότυπα κατά τήν ώρα της άσκήσεως.

Ζαλοκώστα, Π. Βλάχαλη, Δομ. Μαλαμ- όη, Άν. Μελά, Δελαπόρτζι, Σταματοπού- λου, Φουκά, Μάτσα, Λεωνίδα, Μ. Ραζέλου, Έλένη Γ. Βλάχου, Δεμερτζή, Δρούλλια, Λ. Ζαοίρη, Παπακατζή, Θεοτόκη, Λ. Με- ρο-

Α. Ν. Κουμανταρόυ

υποδιευθυντρια τού Δημοσίου Ψυχιατρεί- ου. Έπίσης αϊ ό)νιδες Ι. Ζωκίου, Άλεξο- πούλου, Γεωργιάδου, Κουμάνταρου, Πα- πάγου, Άργυροπούλη, Νιδισσόγλου, Μα- ζαράκη, Ρουσέν, Μανούση, Καφατζό- γλου, Γρυπάρη, Βεζανή, Ίωσιφώγλου, Ε. Καθβαδία, Μ. Κετσαά, Σ. Πουλοπούλου, Τουφετζή, Έλ. Λιάλιου, Φ. Λαμπδαρίου, Α. Λούνδρα, Σ. Νικολάου, Α. Βόγλη, Μ. Βρούκου, Α. Βοιδούδα, Γρυπάρη, Ντέ Σαμπέρ και τόσες άλλες.

Όλες αυτές άποτελούν τήν τάξι τών Άθηναίων σκευτοβάριας, πού επιδιώκουν τό ώραιό αυτό σπόρ με έπιτυχία, χα- ρακτηριστική τών τάσεων της σημερινής γυναικάς. Έως ή σκευτοβόλη νά άνι- κη στα κοσμικοαθλητικά σπορ, όπως τό τέννις και ή ιππασία, πού είναι περισ- σότερο κοσμική κίνησης και όλιγώτερο σπόρ. Πάντως όμως είναι πρώτα... «οκο- πός» και κατόπιν «βόλη»!

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΨΥΧΙΚΟΥ ΤΟΥ Κ. ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Νίκος Μολοχάνθης, φοιτητής πού δέν παύει από Πανεπιστήμιο, σκεφθηκε νά γίνη... Άρμας, παρουσιάζομενος ως ό δο- λφίνος μιας νέας, πού τήν έσκότωσε άγνώστου στο ψυχικό. Μετά δραματικές περιπέτειες, παρουσιάζεται και όμολογεί τό έγκλημά του. Τόν φυλάκισαν και γί- νουν χίλια ώρα και ή Λίνα-μία δεσποινίς- μένη άρχοντοπούλα-ίδρυσι τόν Σύλλογο της Άλτεας (μολοχάνθης), γιά νά έργασθί ύπό της άουτοπίας του. Μάλιστα πη- γαίνε, τόν έβρισκε στή φυλακή και τόν παρηγορούσε. Τής δινιγθήκε τό... έγκλημα, πού δέν έκούσε, σκινωθεμένο τόσο άριστογυμναστή. Μα τόν άνασκού- σε, στίς... όδες του αυτές, ή εξαφανί- σαι του Στέφανου, τού φίλου του, κεινού, πού τόν είχε καίει γενικά πληρέστερο. Γιατί αυτές θά μαρτυρούσε και τό «Αλ- λού». Άλλά πού καταπληξί σισθάνθηκε, όταν πληροφόρηθηκε από τήν άδελφή του Στέφανου, τή όρση, πού τήν άγαπούσε πριν από τίς... μεγάλες του σκέψεις, πώς ό άδελφός της τούς έγκάτελεψε κι' έφυγε κρυφά γιά τήν Άμερική.

8ον

Είχε χρήματα ;
- Πού νά τά βρη ; Έσείς τόν ζέρατε... αλλίτερα από μάς, κύριε Νίκο.
- Άμ, πώς έσυγες λοιπόν ;
- Αυτό είμαστε ν' άποφασίσουμε κ' έ- μέις.

Ο Μολοχάνθης, τήν κύτταζε, μία σι- γή, στά μάτια, με ένα ύφος παράξενο, και τής είπε :

- Όλα αυτά πού μου φάλλεις εδω, είναι άρλοχίμους. Δέν περνάνε σ' έ- μένα.
- Δέν με πιστεύετε, κύριε Νίκο ;
- Δέν πιστεύω κανένα... Δέν πιστεύω τίποτα. Παρακαλώ νά πάψουν αυτά τ' ά- στεία. Άν νομίζατε, έσύ κι' ό άδελφός σου, πώς μπορείτε νά μου φάτε τά λε- φτά μου, είσαστε πολύ άπατημένοι.
- Έμένα μιλάτε έτσι, κύριε Νίκο ;
- Σεφορτώσου με !... Πατσάουρα.
Ο δεσποφίλακας άνοιξε σιγά τήν πόρτα τού γραφείου.

Κύριε Νίκο, ώρα νά φύγη ή έπισκε- ψή σου. Έχω εύθυνη, βλέπετε.

Ο Νίκος βγήκε από τό γραφείο και προχώρησε στό προαύλιο. Η φρόση, μ- οσπεθωμένη, σούθηκε, πνιγμένη τού ; λυγμούς της στό μεντήλι της πού τήν έζωπορτά της φυλακής. Μία στιγμή κλό- νιστική νά περσί. Ο σκοπός της πόρτας τήν έπιασε από τό χέρι και τή βόηθεσε νά βγή έξω.

IX

Όπου φιμωρίζεται κάποιος σκανδαλίο

Ένώ ο Μολοχάνθης, χωρίς τήν έπι- νοήσεως γιά τό φερόμο του προς τή δυστυχισμένη τή φρόση, καλλιεργούσε ως και μιάς θριαμβευτικής άθωώσε- ως και έύλογιστη γάμου με τή Λίνα -πού νά συλλογισθώ πού τή τήνική κό- ρη τού λαού, πού τού είχε δώσει τόσο άγάπη και άφοσίωσι ; - στό αόλην τού Άθηνών, με τήν ένστατική προσοχάνω, πού έκανε γι' αυτόν ό «Σύλλογος τού Άνθους της Άλθαίας», ό ήρωας τού δράματος τού Ψυχικού, είχε γίνει πάλι τό θέμα τής ημέρας. Όλος ό κομψός γυναικείος κόσμος είχε σχηματίσει τήν αντίληψι, ότι μέσα στις φυλακές σσιπεί- ένας ευγενικός νέος, πού ή Μαίρα το- τόν είχε σπρώξει στό έγκλημα από ά- νώτερα και εύγενικά ελατήρια. Ένα ση- μείο μονάχα έμενε σκεπτική τών ιστ- ριών τού συσταροτικού αυτού έγκλημά- τος. Η τούτση πού θύματα, στην ά- ποκαλυπτική του κατάθεσι, ό Μολοχά- νθης, είχε άφήσι πολλή σκιά στό σημείο αυτό. Με δλη τήν πίεσι, πού τού είχε κάνει ό ανακριτής, έπέμενε νά βε- δαιώνη, ότι δέν έγνώριζε ούτε τό όνο- μά της-τής είχε δώσει τό όνομα Δώρα, πού τό φανταζότανε ψεύτικο-ούτε τήν οικογένειά της. Τήν είχε γνωρίσει-έλε- γε-μ' ένα τρόπο μυθιστορηματικό, μέσο στό τραίνο της Κηφισιάς, και από τότε, αντίμωσαν πάντα με πρόρους μυθιστο- ρικών, πού έδειχναν πόσο έκείνη φρονί- τες, με κάθε τρόπο, νά κρύβη τήν ταυ- τότητά της.

Από τις ιδιαίτερες εξομολογήσεις του στη Λίνα, κόσμος τών ασολιών είχε πληροφορηθεί άκόμα ότι ή νέα αυτή φοι- τόντα ν' άνήκει σέ άριστοκρατική οικο- γένεια, ότι ήταν άριστογυμναστή τού πιά- νου, ότι μιλούσε στην έντέλεια πολλές ευρωπαϊκές γλώσσες και, με όλα αυτά, ήτανε παραπολύ ώραια. Τό ότι ό Μολο-

χάνθης είχε κατακτήσει μία τόσο εξαί- ρετική γυναίκα και ότι, σέ μία στιγμή, σότερο τό γόητρο τού νέου. Και καθε- μία άνείρυστανε νά τόν άποσπάσει από μία τέτοια έρωμένη, έτσι και νεκρή.

Ένα άπόγευμα όμως, στά τοιά της κ. Μπακιρτζόγλου, πού συγκεντρώνε τήν έ- ποχή εκείνη τήν «άσφοκρεια» - όπως έγραφαν στήν κοσμική κίνησι τών έφη- μερίδων - της Άθηναικής κοινωνίας, τά κανκάν έπήραν κ' έδωσαν γύρω από τό θύμα τού Ψυχικού. Σέ μία ψυχολογική στιγμή, ή κ. Μπακιρτζόγλου, πού άγαπού- σε νά προσφέρη στους καλεσμένους της, μαζί με τά εκλεκτότερα βουτήματα, και

— Έξακολουθούν, λοιπόν, νά θέλουν νά πείσουν τόν κόσμο, ότι ή κόρη τους σπουδάζει στή Σορβόνη ;
— Θά ήσαν πιο κοντά στήν άλήθεια, άν έλεγαν, πώς σπουδάζει στή Μαρνιτέ.
Η κ. Μπακιρτζόγλου, άφού άφησε νά έξαντληθώ όλη ή κακογλωσσία είς βά- ρος της δεσποινίδος Αυλίδι, είπε με τό- νο άποκαλυπτικό.
— Λοιπόν, όλα αυτά, κυρίες μου, είνε μύθος.
— Θέλετε νά κάνετε τήν άπολογία της δεσποινίδος υπέρως, άγαπητή μου ; της είπα μία κυρία, πού δέν είχε μιλήσει ως τότε. Τόση καλοσύνη !
— Καμμία άπολογία ! είπε ή κ. Μπα-

κίρτζόγλου. Άπλούστατα, ή συστημια- νή αυτή δέν υπάρχει πιά στή ζωή.

— Πέθανε στό Παρίσι ;
— Πολύ πιο κοντά. Στάς Άθήνας.....
Η άποκαλυψή της κ. Μπακιρτζόγλου, προκαλέσε άισθήσι.

— Θυμίσσατε τό περίφημο έγκλημα τού Ψυχικού ; είπε σέ λιγάκι.
— Τι θέλετε νά πτε ; ρώτησε όλη ή συντροφιά με ένα στόμα.

— Όχι νά πω ότι τό μυθιστόρηδες άμ- μού τού Ψυχικού, είνε απλούστατα.....
Η Αυλίδι :

— Έτσι φαίνεται. Η εξαφανισή της, ά- κριβώς τήν ημέρα πού έγινε τό έγκλη- μ, τά μισά λόγια τών συγγενών της, πού άποφαινόταν, τούσιν καιρό νά έξηγηθούν πού όρισκε τό κορίτσι τούς, ή παρα- κή, πού δείχνουν, όσες φορές τύχη νά τούς μιλήρη κανείς γιά τό έγκλημα τού Ψυχικού και μερικές πληροφορίες, πού νά ίδω τό πτώμα στο νεκροτομείο «Όλο ή Αυλίδι» :

— Έτσι φαίνεται. Η εξαφανισή της, ά- κριβώς τήν ημέρα πού έγινε τό έγκλη- μ, τά μισά λόγια τών συγγενών της, πού άποφαινόταν, τούσιν καιρό νά έξηγηθούν πού όρισκε τό κορίτσι τούς, ή παρα- κή, πού δείχνουν, όσες φορές τύχη νά τούς μιλήρη κανείς γιά τό έγκλημα τού Ψυχικού και μερικές πληροφορίες, πού νά ίδω τό πτώμα στο νεκροτομείο «Όλο ή Αυλίδι» :

— Έτσι φαίνεται. Η εξαφανισή της, ά- κριβώς τήν ημέρα πού έγινε τό έγκλη- μ, τά μισά λόγια τών συγγενών της, πού άποφαινόταν, τούσιν καιρό νά έξηγηθούν πού όρισκε τό κορίτσι τούς, ή παρα- κή, πού δείχνουν, όσες φορές τύχη νά τούς μιλήρη κανείς γιά τό έγκλημα τού Ψυχικού και μερικές πληροφορίες, πού νά ίδω τό πτώμα στο νεκροτομείο «Όλο ή Αυλίδι» :

— Έτσι φαίνεται. Η εξαφανισή της, ά- κριβώς τήν ημέρα πού έγινε τό έγκλη- μ, τά μισά λόγια τών συγγενών της, πού άποφαινόταν, τούσιν καιρό νά έξηγηθούν πού όρισκε τό κορίτσι τούς, ή παρα- κή, πού δείχνουν, όσες φορές τύχη νά τούς μιλήρη κανείς γιά τό έγκλημα τού Ψυχικού και μερικές πληροφορίες, πού νά ίδω τό πτώμα στο νεκροτομείο «Όλο ή Αυλίδι» :

— Έτσι φαίνεται. Η εξαφανισή της, ά- κριβώς τήν ημέρα πού έγινε τό έγκλη- μ, τά μισά λόγια τών συγγενών της, πού άποφαινόταν, τούσιν καιρό νά έξηγηθούν πού όρισκε τό κορίτσι τούς, ή παρα- κή, πού δείχνουν, όσες φορές τύχη νά τούς μιλήρη κανείς γιά τό έγκλημα τού Ψυχικού και μερικές πληροφορίες, πού νά ίδω τό πτώμα στο νεκροτομείο «Όλο ή Αυλίδι» :

— Έξακολουθούν, λοι

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΝΟΥΒΕΛΕΣ ΤΗΝ ΩΡΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ...

ΤΟΥ κ. ΠΙΕΡ ΜΑΡΝΙΣ

Ο πατέρας της ήταν άρρωστος βαρεια. Έτσι είχε μνησεί στην εφημερίδα. Τού έστειλαν το γιατρό, φροντίσανε για τα φάρμακα του και σε λίγο έμαθαν ότι, πώς ο δυστυχής ο φανασού πήγε σε μία ψυχιατρική κλινική.

Την ώρα, που οι συντάκτες συζητούσαν για το δράμα του φανασού, ένα κορίτσι μπήκε μέσα κι' έζητσε το διευθυν-

του. Τούλάχιστο δεν του φαινότανε πως οε λίγο θα 'ηροσεβάλλετο. Και τώρα κινδύνευε. Κι' η νέα, που θα σκεπτόθηκε αυτά, πέρασε βιαστικά, προσπαθώντας να κρατήσει ψηλά το κεφάλι, και χάθηκε στο μακρύ κύμα, που ώδηγούσε στην έξοδο.

—Το κακόμοιρο! είπε ο 'Ερμέντος, Τι άμωρφο, για τι αδύνατο!... Μην είναι κι αυτό άρρωστο;

—Έτσι φαίνεται, α-

πνήτουνε η Νινόν, μια ρεπόρτερ, που δεν της έδωσανε κανέναν συνάδελοφ ο τ' η ν' ανακάλυψι σκαυτάλουν. Δεν τ' άδοξε, φευγίζουν τ' αυτάκια του — κι' αυτό, φίλοι μου, είναι ένα δείγμα καταφάνερο για την ασθένεια, που θάχει κληρονομήσει.

—Μά ο φανασού ήταν γερός ως προχθές—είπε κάποιος.

Τότε ο Ζώρς, ένας παλμός δημοσιογράφος, στενός φίλος τ' άρρωστου, μίλησε:

—Απαθώς, δυστυχώς, ο φανασού ήταν «τυπημένος», όχι όμως όταν γεννήθηκε το κορίτσι. Τώρως ο καυμένος, κι' έφυλασσον. «Ε-τρως καλά, κοιμώτανε νωρίς, έκανε μια νοικοκυρεμένη ζωή. Το «έξω» το είχαλομονήσας από τον καιρό που παντρεύτηκε. Μα ήταν ο π ο x ρ εμώμενος να δουλεύει σαν οκυλί.

Με λυνάικα και παιδιά, που ήθελε να μη τ' άδωνται. «Όταν τούς λείπει μήτε το πουλιού το γάλα—την είδατε την κόρη του πώς ήταν τυμμένη—έκρυβε την αληθινή του κατάσταση, από τη γυναίκα του, κι' εδούλωσε οκλήρα, για ν' αντιμετώπιση τα έξοδα του σπλην. «Έγραφε σε περιοδικά, έγραφε βιβλία επί βιβλίων, έργαζότανε εδώς, έζερετε πως, και σ' όλα, ευνοείδιστα. «Όταν

τη. Τι άμωρφο που ήταν! Θυμίζε Παναγίες παλινές, που ο καιρός έχει ρίξει κάποια θαμπάδα στα χαρακτηριστικά των, μα που η έντονη ωραιότητα των δεν παύει να τραβά. Και το νέο κορίτσι, στο ο λώμωρα τυμμένο, είχε δλη την άμωρφο κάποιος Μαντόνας, μαζί με τη κλωμάδα της.

«Ένα μωστράκι μακρουλό, αδύνατο, που το φώτιζαν δύο μεγάλα ώρια μάτια. «Ένα δέρμα διάφανο, που οι φλέδες, γαλάζιες, έδιδαν φανερά τη γραμμή, που ο κολοκυδούσαν. Μά το σωματίκι του, λεπτότατο, και τα ποδαρικά του έμοιαζαν καλμία, που τα σκαλίζει ο βορρής. Σαν να μη μπορούσαν να σπκώσουν το φορτίο του λεπτογράμμου κορμιού—τόσο ελαφρού—κι' είχε ένα βράδια ταλαντεύμενο, που όμως είχε μία χάρι γουτετική.

«Ο άρχικλητρός πήγε στο διευθυντή την κόρη, που τούδωσε το νέο κορίτσι, και άμέως γύρισε, για να το οδηγήσει στο γραφείο του. Βγαίνοντας, τον ρώτησε ο Ντέ Κοσσέν—ένας νεαρός δονζουα-νικός, μαλαφός, που τον κοροΐδευαν οι συνάδελοι του: «Άλγερνο: «Καινούργιο φρούτο: «Ο άρχικλητρός κοκκίνισε, τα μάτια του άστράψαν:

—Κύριε Ντέ Κοσσέν, είναι η κόρη του κ. φανασού...

Οι λέξεις αυτές σκόρπισαν στο μεγάλο γραφείο μια κρίση σιωπής. Θυμήθηκαν όλοι τον φανασού—τόν παπλό συνάδελο, τόν άναγνιτό, τόν ήσυχο, που έγραφε χωρίς να μιλά και που η συζήτηση του στις ώρες της άναπαύσεως, γεμάτη δροσία, πολλές φορές είχε κάμει τόσοος και τόσοος να ληρομνήσουν τα πάντα, μόνο και μόνο για να τόν άκουθ όρες. Και τώρα ο καυμένος, ήταν άρρωστος, φυματικός, σε κάποιο κρεβάτι, μιάς ψυχιατρικής κλινικής!... Κι' είχε κι' οικογενειαί!... Νέα γυναικία. «Ένα κορίτσι έ-πών στην άνθρωπι του, κι' άλλα παιδιά.

ΚΥΚΛΟΙ ΕΝΔΕΚΑ ΕΤΩΝ

Για πολλόν καιρό η ανθρωπότητα δεν είχε καμιά άμφισβλία ότι οι ηλικιακές κηλίδες δεν ήταν ένα μόνιμο φαινόμενο. Έτσι, μονάχα τ' 1834, ο άστρονομός Σάουμπε ανακάλυψε τις παραλλαγές, που ύφισταναν αυτές οι κηλίδες, που παρτηρήθηκαν από τότε, που ο Γαλιλαίος έφευρε το τηλεσκόπιο και που η ύπαρξή τους ήταν κιόλας γνωστή από τους αρχαίους Κινέζους. Ο Σάουμπε διαπίστωσε ότι η εξέλιξη τους ήταν περιοδική, από κύκλους ένδεκα ετών. «Ένα έ-ρώτημα έτέθηκε τότε: Τα γήινα φαινόμενα έδεικναν κι' αυτά επίσης μία περιοδικότητα ένδεκα ετών; Σκεδόν άμέσως τρεις άλλοι άστρονόμοι, ο Σαμπιν, ο Βόλφ και ο Γκωτιέ, άναγνώσανε, ο κα-θέννας για λογαριασμό του, ότι ο κύκλος αυτός παρτηρήσθαι στις παραλλαγές του γήινου μαγνητισμού. Ο Μάουερν κι' άλλοι άκόμη άποδείξαν ότι οι διαταρ-χές στο μαγνητικό πεδίο της γής συνέ-κπιταν, πολλές φορές με την εμφάνιση των ηλικιών κηλιδών και ο Μάουερν έ-καμε την υπόθεσι, ότι οι θύελλες ώφέ-λινταν στη σύγκρουσι επί της γής της

«Ένα από τα καλλίτε-ρα έργα της γαλλικής φιλολογίας γραμμένο από τόν Γάλλον συγγραφέα κ. Πιέρ Μα-ρνίς, ειδικώς διά τόν «Έσπερον»

ρίτοι: «Άγνωστο. Μά φαινότανε πως έ-θαζε δλη τη δύναμι του, για να γανγί πως το πιστεύει.

Κι' όμως δεν έζησε παρά τρεις μέρες άκόμη, ύστερα άπ' αυτά τα λόγια του. Πέθανε ένα βράδυ, την ώρα που πέρα στη δύσι ο ήλιος είχε βάθει τα σύννε-φα μπουτώνει ολόκαθορο και τα πουλιά τιθίζαν στα δέντρα του κήπου χαρω-πά.

Μά οι τελευταίες ώρες του στάθηκαν ευτυχισμένες.

Κοντά του ήταν η Μάρθα του και ο δι-ευθυντής της εφημερίδας. Κι' εκεί, που ο άρρωστος έπαθε από μία δυνατή κρί-ση, που ένας θρακνός τούσφινε το λαι-μό, ο Μιελέ Άντριε, που τού κρατούσε το χέρι, συγκεντρώνοντας δλη τη δύνα-μι του, έσκυψε και τού έιπε τη μεγάλη είδησι:

—Φανασού, μά πως κάποτε έτσι! Δεν έχεις τίποτε... θα γίνης καλά... Και θα πάμε μαζί στη Προβηγγία. Θάρδω κι' εγώ μαζί σας, αν θέλεις να μου δώσης τη Μάρθα γυναικά μου...

Ο έτοιμοχρόνος τόν κοιτάζε πρώτα, σαν να 'η πίστευε την μεγάλη είδησι, την άναπάντεχη. «Όστερα προσάθησε να μιλήσει, ενώ ένα μεδίσμα ύπερτάτης ευχαριστήσεως κορπιόστηκε στο πελινδύ του πρόσωπο. Καί, βλέποντας πως τού ήταν αδύνατο να ηη δ' ηη πλημύριζε τ' είναι τού—άφινοντας κατά μέρος τη σκέ-ψη τού θανάτου, που τούσφινε σφιχτά το λαιμό—κίνησε το χέρι του κι' έσμιξε στην παλάμη του, α δύο άλλα χέρια, της π-λυσαναπημένης κόρης του, πούδε σαστί-σει από την πρότασι αυτή, που ούτε μία στιγμή δεν άποσχόλησε τη σκέψη της μέσας στις μέρες αυτές της δυστυχίας της, και τού άνθρώπου, που τούδωσε η μεγάλη αυτή ευτυχία...

Κι' έτσι πέθανε ο φανασού, χωρίς να νοιώσει το θανάτου την «αγερή κρησά» γιατί η μεγάλη είδησι: η κερά του, είχε νικήσει τ' πάντα...

(Κομπράντ) ΠΙΕΡ ΜΑΡΝΙΣ

λάττανε στον αυξηθέντα ηλεκτρισμό τ' ανώτερων στρωμάτων της άτμόσφαιρας, από τη συμπληρωματική ενεργεια των άκτινων ούληρα «Ιολέ, που έκπεμπότανε από τόν ήλιο, κατά τη στιγμή, που οι λιακές κηλίδες είχαν φθάσει στο άνώ-τατο όριο ποσότητος και εκτάσεως. Άλ-τός ο συσχετισμός μεταξύ των ηλικιών κηλιδών και των ραδιοφωνικών φαινο-μένων άποτέλεσε το άντικειμενο συστημα-τικής παρτηρήσεων κατά τη διάρκεια της περιόδου 1933-1944 (έπιασθ τού νέου κύκλου των ένδεκα ετών).

ΤΑ ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ
Η οκέσι, που ύπάρχει μεταξύ των ηλικιών και των μετεωρολογικών φαινο-μένων έμελεπτήθηκε με πο'λη συστημα-τικότητα από τόν Άλγιο έπιστήμονε Μπουρς. Αυτή η οκέσι είναι, κατά τ' γνώμη του, σύνητες. Έτσι, το άνώτατο όριο παραγωγής της θερμότητος και τού φωτός δεν άναποκρίνεται στο άνώτατο όριο των ηλικιών κηλιδών.

«Άλλοι έπιστήμονες βεβαιώνουν ότι η δύναμης και η συχνότητα των άτμοσφαι-ρικών άλλαγών εξαρτάται στενότητα ά-πό τις ηλικιακές κηλίδες. Προσθέτοντας τα άποτέλεσματα των ίδιων / του έρευνών στα άποτέλεσματα των προσηγηθέντων άυτοέ έπιστημόνων, ο Μπουρς ένόησε το συμπέρασμα, ότι η «ποσία συχνότη-των θυελλών στις τροπικές και στις πολικές περιφέρειες, έχει οκέσι με τόν κι-κλό των ηλικιών κηλιδών, αλλά ότι η έ-πιδρως των είναι μισωμένη στις περιο-χές της γής, που έχουν πιο μαλακό κλί-μα. Η συχνότητα αυτή δεν ποικίλει πω-ρά με τ'ον κατά 11 %, κατά το διάστημα ένός κύκλου

Δύο περιφημα σημειώ-ματα του "Αγγλου δη-μοσιογράφου Σείλλα Γκράχαμ και του κο-μοπολίτου συγγρα-φέως Μωρίς Ντε-κουμπρά

Η Γκρέτα Γκάρμπο γυνάει αυτή τη στιγμή το φιλμ «Καίμυλη», καινούργια έκδοσι, άμερικάνικη, της «Κυρίας με τας Κηλίδες». «Όταν τελειώσει τα γύρισμα αυτής της ταινίας, αυτή που άνομάζουν η «Βία Γκρέτα» θα έξαφανιστή για δύο μήνες—πιστεύεται, ότι θα πάη να ξε-κουρασθή σε κάποια από τας νήσους τού Ειρηνικού—και θα έπωφελισή από την άνάπαυλι αυτήν, για ν' άποφασίση εάν πρέπη να έξακολουθήση να παίξη η άν-ηλθε γι' αυτήν η στιγμή ν' άποσυρθή στον τόπο όπου γεννήθηκε, στη Σουηδία. Γιατί, δεν πρέπη να ξεγυάνη κανείς, ότι η Γκρέτα Γκάρμπο είναι, από πολλών άδη έτών, ένας κινηματογραφικός άστéρας πρώτου μεγέθους.

Πρό μερικόν χρόνων, οι άμορφες δευ-τέτες τού Χόλλυγουντ δεν δέχονταν να μιλήσει κανείς για την ηλικία των. Τώρα, όμως, συμβαίνει άκρως το άνω-θετο. Θεωρείται σίκι, για μία στήρ, να άμολογής με θάρρος, ότι διήλθε το ά-κρωτήριον τών... τριάντων!...

«Έτσι η Γκράς Μορ δεν κρούει κα-θόλου, ότι η τριακοστή πέμπτη επέτειος της γεννήσεώς της είναι πίσω της. «Ά-λλά λογαριάζει να μείνη άκόμη επί πολύ νέα, χάρις στη γυμναστική, στο τένις, στο κολύμπι και στα ταξίδια.

Η Νόρμα Σπέρν, που έπαιζε την 'Ι-ουλιέττα στον «Ρωμαιο» και που παρού-σάζεται σ' αυτό το φιλμ σαν μία ά-δύνατη κοπελάδα όπως, άλλωστε, την είχε θελήσει και ο Σαίξπηρ—είνε ηλικίας τριανταδύ έτών. Και έχει δύο παιδιά.

Η Ρουθ Τσάστερν, που τώση χάρη έχει στο ρόλο της όρμου γυναικός στην ταινία «Ντοντσούρ» είναι ασσανταρι-ών έτών. Άλλά κανένας, δεν μπορεί να μαντεύσει την ηλικία της τόσο φρέσκια και σέδαίτη είναι. Και το καλύτερο: ότι παρουσιάζει ώς γυναικία μία έξυπνάδα, μία μόρφωσι έντελώς άξιοσημειώτης.

Η Ζανέτ Μανκόνιόττι φαίνεται τώρα νεώτερη παρά ποτέ. Ώστόσο, δεν είναι χέσις, που άρχισε η κινηματογραφική της καριέρα και άκόμη περισσότερο, η άγία μουσειά φυσικής ιστορίας. «Όταν ο σύζυγος μιάς δεντέτας είναι και ο ίδιος «δεντέτας» όλα πάνε καλά, μέχρι της ή-μέρας που η άρσενική δεντέτα άρχισα να ζηλεύει τη θηλυκή. Άλλά, όταν η στήρ παντρεύεται ένα άντρα μέτριον, χωρίς σημασία, άφωρως και άπομνηστικό—τότε το δράμα μετέπειτασε σε φάρσα.

«Ένωρίσας μία στήρ στο Μπεδερλέ Χίλς, που, ύστερα από ένα κοινό σπώ-χημα, είχε παντρεθή ένα καλό νέο, έναν ταπεινό έμποροπώληλο. Ο σύζυγος αύ-τον έμεινε σ' αυτό.

Η άγάπη είναι έπίσης, που κάμνει πε-ρισσότερο χαριτωμένη παρά ποτέ, την αούδα και δευτέρα Άλιν Πάουελ—η άγά-πη της για τόν μαστόρο Άνδρέα Καστε-λανέτι, τού όποιου θα γίνη, σε λίγο, η νόμιμος σύζυγος.

Η Κατίν Φράνσις, η άμορφη, που άνει-ρεύονται όλοι οι άνδρες της 'Αμερικής και της Εύρώπης, γεννήθηκε στις 13 'Ιανουαρίου του 1899, στην 'Οκλαχά Σιτυ.

Η Κατίν Φράνσις παρακολουθεί με θρησκευτική έλπίδα την άμορφη της και ύποπτερι δλες τις άναγκαίως για τη διατήρησι της φροντίδας και στερήσεις.

Το «λαγγεμένο» όφος της Μάρλεν Ντή-τρυ—η όποιος... άμολογεί 32 χρόνια—ο-φέλκεται, κατά ένα μεγάλο μέρος, στο ταλέντο των «είδικών» για την διατήρη-ση της ωραιότητος και οι όποιοι έργα-ζονται έντατικώς για την έξακολουθήσι της θουαίσεως στον διεθνή κινηματογρά-φο της άμορφης Γερμανίδος δεντέτας.

Το πρόσωπό της και το σώμα της όφει-σονται τις καθημερινές επεμελέσεις των δικτατόρων σ' αίσθησις έπιστήμης. Η Μάρλεν δεν γελά ποτέ, για ν' έτι-πόγη τις ρυτίδες, που είνε δυνατόν να σχηματισθούν γύρω από το στόμα της και τα μάτια της.

«Μάριον Ντάις, που μπορεί κανείς να πείρη για ένα μικρό κορίτσι, είναι... πριανταπέτα έτών!...

Η Κάθριν Χέμπορν πρέπη να έχη περσάσει τα τριάντα. Άλλά όταν παίξει σ' ένα φιλμ, την κάμνουν με τέχνη να

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΑ ΣΤΟΥΝΤΙΟ Η ΗΛΙΚΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΚΑΙ Ο ΑΝΔΡΑΣ ΤΗΣ ΒΕΝΤΕΤΑΣ

ζαναειώνη, ώστε να μη φαίνεται περσι-ώτερο από είκοσι έτών.

Η Τζόαν Κράφουρντ, που φαίνεται πάντα πολύ νέα, χωρίς μία ρυτίδα, τόπο στην όδών, όσο και στην καθημερινή ζωή, παίξει από τού 1922. Έξασκεΐται πάντα σε παιχνίδια στον καθόρον άέρα, κολυμπάει, παίζει τένις—και δεν στε-νοχωρείται ποτέ. Μά γιατί κανείς δεν θα της έδινε περισσότερα από τριάντα χρόνια—ένθ είναι πολύ, πολύ μεγαλει-τερη.

Η Μύρνα Λόου είναι τριάντα ένός έ-τους, όπως και η Κλωντέτ Κολμπερ. Αύ-τη, η τελευταία όρσιος, ότι για να είναι καλά, πρέπη να κοιμάται το όλιγότερο ένέννα άρες το είκοσιτετράωρο και να κάνει σπός. «Όσον άφορξ την Μύρνα Λόου, το άπαθές όφος της και η έλλει-ψις νεύρων, της δίδουν πάντα τώση νε-ανικότητα.

Η 'Ιρην Ντάν είναι τριανταδύ έτών. Άποφύγει να όγη άργά, τρώει κανονι-κά και άφιερώνει πολύ καιρό στις φυ-σικές άσκήσεις.

Η Μαύ Ούστερ δεν δέχεται να μιλήσει για την ηλικία της. «Είμαι πάντα ά-κρά νέα» λέγει, «για να έρχωνται οι άνδρες να με βλέπουν στον κινηματο-γράφο».

Η Κάρολ Λόμπαρντ—τί ηλικία, άρά γε, να έχη;—η όποια παντρεύτηκε όρ-κετές φορές προηγούμενες και τώρα τε-λευταίως τόν Ουόλλιαμ Πάουελ / λένε, ότι έχει σκοπό να παντρευθή άκόμη μία φορά τόν Κλάρκ Γκέμπλ—άν κι' αυτές την θελήσει. Λέγει, όταν τη ρωτούν: «Έχει πάντοτε κανείς την ηλικία που δει-ΣΕΙ'ΑΛΛΑ ΓΚΡΑΧΑΜ

ΧΕΙ.

—X X X—

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΗΣ ΒΕΝΤΕΤΑΣ

Υπάρχουν στον κόσμο τούτον έπαυ-γέλματα περιέργια, όπως τού κατασ-αστού των μικροσκοπικών άσποριών ή τού παραγωγού άσπρηνος, που πηδούν. Το πιο περίεργο όμως από τα έπαυγέλ-ματα της παρούσης έποχής είναι το τού σούζυγος των στήρ του κινηματογράφου.

Ο σύζυγος μιας στήρ του κινηματο-γράφου, ίδιος τού Χόλλυγουντ, είναι ένα φαινόμενο, που άξίζει να φυλαχθή σ' ένα μουσειά φυσικής ιστορίας. «Όταν ο σύζυγος μιάς δεντέτας είναι και ο ίδιος «δεντέτας» όλα πάνε καλά, μέχρι της ή-μέρας που η άρσενική δεντέτα άρχισα να ζηλεύει τη θηλυκή. Άλλά, όταν η στήρ παντρεύεται ένα άντρα μέτριον, χωρίς σημασία, άφωρως και άπομνηστικό—τότε το δράμα μετέπειτασε σε φάρσα.

«Ένωρίσας μία στήρ στο Μπεδερλέ Χίλς, που, ύστερα από ένα κοινό σπώ-χημα, είχε παντρεθή ένα καλό νέο, έναν ταπεινό έμποροπώληλο. Ο σύζυγος αύ-τον έμεινε σ' αυτό.

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΤΑ ΝΕΑ ΕΡΓΑ που γυρίζονται στην Εύρωπη

Η Κάτε φόν Νάγκυ, η Ζαν Πιέρ 'Ο-μάν, ο Ζολ Μπερρό, η Σοδύ Πριέ, η Μαργαρίτα Μορένο, η Μάντε Μπέρν, ο Γκαέταν Μοντό και η ΰλβια Μπατζί, γυρίζουν αυτές τις ήμερες ένα και-νούργιο φιλμ, που θα άνομασθή «Ο δρό-μος τού Ρίο» και θα έχη για θέμα το έμπαρ της λευκής σφαίρας, που γίνεται μεταξύ Εύρώπης και Νότιου 'Αμερικής.

Ο σκηνοθέτης φράνκ Καππα έξέ-λεξε τη γνωστή βεντέτα Ροζάλιντα Ροζα-σελ, για να της άμυστοεύη το ρόλο της Γεωργίας Σάνδη στο καινούργιο φιλμ, που έχει σκοπό να κάμη για τη ζωή και τους έρωτες τού μεγάλου μουσικού Σο-πέν.

Ποιός όμως από τούς γνωστούς «ζέν περ» τού κινηματογράφου θα ά-ναλάξη να παίξη το πρόσωπο τού Σοπέν;

«Καθώς έγνωσθή, ο σκηνοθέτης πρ-σάτζει μεταξύ τών Φρέντρικ Μορ, Σαρλ Μπουαγιέ και Φράνκο Τόν. Άλλά δεν εί-ναι γνωστό ποίος θα έκλεγη τελευταίος πρ-σάτση.

Από μερικόν έτών ο μεγάλος Γερμανόερατος τραγώδης τού κινημα-τογράφου Κόνρατ Φόιτ, που έχει έγκα-ταστή μονίμως στην 'Αγγλία, έτελει-ωσε το γύρισμα ένός νέου φιλμ, που θα έχη ως τίτλο «Μία σκοτεινή ήμερα».

Από τώρα μάλιστα έχει άναγγελ-

τός ήταν ένα είδος φαντάσματος, μέσα στην πολυτελέστατη δίλλα της ώριας; Τζίνας Φούρρελ, αλλά ένα φάντασμα νοικιασμένο με το χρόνο από την στήρ αυτή. Δεν το έδλεπε κανείς ποτέ και έ-μπαινε στη δίλλα της Τζίνας, όταν οι άλλοι έθωναν. «Εμοιάζε πολύ με τούς μικρούς έκένους άνηθρώπων τών άσπο-ριών, που έγινοντες στο Μπεδερλέ Χίλς για το Σαδδάτοκι-ριακό και συνάδευε τη γυναικά του στη

«Αντα Μόνικα, την Κυριακή. Άσολών-τανε με τα σκυλιά της, με τα πουλιά της, με τα γιανών-εζικα ψάρια της και με τούς λογαρια-σμούς της στην Γρά-πεία.

Υποθέτω ότι είχε το δικαίωμα να εί-σέρχεται στο άντρο της θεάς, στα νύχια των ποδιών, και να άποσύρεται εύγει-κά, γρήγορα, δια-κριτικά, λέγοντας:

—Ευχαριστώ πά-ρα πολύ.

Κατά τώην, μία μέρα συναντήθηκε με τόν συμπαθητικό και μετριοφρονα αύ-τόν νέο. Είχε πηή. Το οινόπνευμα τού έμε-γάλωσε την έμπιστο σύνη.

Τού έδηλωσε: —Πρέπη να είσθε ο εύτυχέστερος άν-θρωπος τού κόσμου. Μά παντρεύετη την Τζίνα Φούρρελ! Εί-ναι σαν παραμύθι. Είναι, μία είσοια της τύχης, που λο-γαριάζεται πολύ στη ζωή ένός 'Αμερι-κανού.

Μου άπάντησε: —Δεν πρόκειται για εύνοια της τύ-χης... Πρόκειται για μία στραβόκερα-λιά. Η Τζίνα έτοιμηθάσε μία μέση, ότι θα παντρευθή τόν πρώτο άνδρα, που θα μπει στο μπαρ Ντεμπου. Και έτύ-χως, που ο πρώτος που μπήκε δεν ήταν κανένας «γκάγκτερ».

—Είμαι άδίκαικτος, ρωτώντας σας, εάν είσαστε... πώς να το πώ... πολύ συχνά κινιμώμενο το έρσθό του γάμου σας, ό-πως έβρεθήκατε τέτ-α-τέτ με τη στήρ; το δράμα μετέπειτασε σε φάρσα.

«Ένωρίσας μία στήρ στο Μπεδερλέ Χίλς, που, ύστερα από ένα κοινό σπώ-χημα, είχε παντρεθή ένα καλό νέο, έναν ταπεινό έμποροπώληλο. Ο σύζυγος αύ-τον έμεινε σ' αυτό.

«Ένωρίσας μία στήρ στο Μπεδερλέ Χίλς, που, ύστερα από ένα κοινό σπώ-χημα, είχε παντρεθή ένα καλό νέο, έναν ταπεινό έμποροπώληλο. Ο σύζυγος αύ-τον έμεινε σ' αυτό.

«Ένωρίσας μία στήρ στο Μπεδερλέ Χίλς, που, ύστερα από ένα κοινό σπώ-χημα, είχε παντρεθή ένα καλό νέο, έναν ταπεινό έμποροπώληλο. Ο σύζυγος αύ-τον έμεινε σ' αυτό.

«Ένωρίσας μία στήρ στο Μπεδερλέ Χίλς, που, ύστερα από ένα κοινό σπώ-χημα, είχε παντρεθή ένα καλό νέο, έναν ταπεινό έμποροπώληλο. Ο σύζυγος αύ-τον έμεινε σ' αυτό.

«Ένωρίσας μία στήρ στο Μπεδερλέ Χίλς, που, ύστερα από ένα κοινό σπώ-χημα, είχε παντρεθή ένα καλό νέο, έναν ταπεινό έμποροπώληλο. Ο σύζυγος αύ-τον έμεινε σ' αυτό.

«Ένωρίσας μία στήρ στο Μπεδερλέ Χίλς, που, ύστερα από ένα κοινό σπώ-χημα, είχε παντρεθή ένα καλό νέο, έναν ταπεινό έμποροπώληλο. Ο σύζυγος αύ-τον έμεινε σ' αυτό.

«Ένωρίσας μία στήρ στο Μπεδερλέ Χίλς, που, ύστερα από ένα κοινό σπώ-χημα, είχε παντρεθή ένα καλό νέο, έναν ταπεινό έμποροπώληλο. Ο σύζυγος αύ-τον έμεινε σ' αυτό.

«Ένωρίσας μία στήρ στο Μπεδερλέ Χίλς, που, ύστερα από ένα κοινό σπώ-χημα, είχε παντρεθή ένα καλό νέο, έναν ταπεινό έμποροπώληλο. Ο σύζυγος αύ-τον έμεινε σ' αυτό.

«Ένωρίσας μία στήρ στο Μπεδερλέ Χίλς, που, ύστερα από ένα κοινό σπώ-χημα, είχε παντρεθή ένα καλό νέο, έναν ταπεινό έμποροπώληλο. Ο σύζυγος αύ-τον έμεινε σ' αυτό.

την έντύπωσι πάντα, ότι χωρίς να το θέ-λω παίζω στον κινηματογράφο και ότι από στιγμή σε στιγμή θα παρουσιασθή ο σκηνοθέτης και θα φωνάξη με τη δύ-νατη φωνή του: «Σταματοήστε... Είναι ά-σχημο... Στανόρχιστε!».

Στον σύζυγο μιάς στήρ είνε άπαρά-λητες μερικές ιδιότητες. Δεν πρέπη ποτέ να έμεινε στην έμπιστο σύνη.

Υποθέτω ότι είχε το δικαίωμα να εί-σέρχεται στο άντρο της θεάς, στα νύχια των ποδιών, και να άποσύρεται εύγει-κά, γρήγορα, δια-κριτικά, λέγοντας:

—Ευχαριστώ πά-ρα πολύ.

Κατά τώην, μία μέρα συναντήθηκε με τόν συμπαθητικό και μετριοφρονα αύ-τόν νέο. Είχε πηή. Το οινόπνευμα τού έμε-γάλωσε την έμπιστο σύνη.

Τού έδηλωσε: —Πρέπη να είσθε ο εύτυχέστερος άν-θρωπος τού κόσμου. Μά παντρεύετη την Τζίνα Φούρρελ! Εί-ναι σαν παραμύθι. Είναι, μία είσοια της τύχης, που λο-γαριάζεται πολύ στη ζωή ένός 'Αμερι-κανού.

Μου άπάντησε: —Δεν πρόκειται για εύνοια της τύ-χης... Πρόκειται για μία στραβόκερα-λιά. Η Τζίνα έτοιμηθάσε μία μέση, ότι θα παντρευθή τόν πρώτο άνδρα, που θα μπει στο μπαρ Ντεμπου. Και έτύ-χως, που ο πρώτος που μπήκε δεν ήταν κανένας «γκάγκτερ».

—Είμαι άδίκαικτος, ρωτώντας σας, εάν είσαστε... πώς να το πώ... πολύ συχνά κινιμώμενο το έρσθό του γάμου σας, ό-πως έβρεθήκατε τέτ-α-τέτ με τη στήρ; το δράμα μετέπειτασε σε φάρσα.

«Ένωρίσας μία στήρ στο Μπεδερλέ Χίλς, που, ύστερα από ένα κοινό σπώ-χημα, είχε παντρεθή ένα καλό νέο, έναν ταπεινό έμποροπώληλο. Ο σύζυγος αύ-τον έμεινε σ' αυτό.

«Ένωρίσας μία στήρ στο Μπεδερλέ Χίλς, που, ύστερα από ένα κοινό σπώ-χημα, είχε παντρεθή ένα καλό νέο, έναν ταπεινό έμποροπώληλο. Ο σύζυγος αύ-τον έμεινε σ' αυτό.

«Ένωρίσας μία στήρ στο Μπεδερλέ Χίλς, που, ύστερα από ένα κοινό σπώ-χημα, είχε παντρεθή ένα καλό νέο, έναν ταπεινό έμποροπώληλο. Ο σύζυγος αύ-τον έμεινε σ' αυτό.

«Ένωρίσας μία στήρ στο Μπεδερλέ Χίλς, που, ύστερα από ένα κοινό σπώ-χημα, είχε παντρεθή ένα καλό νέο, έναν ταπεινό έμποροπώληλο. Ο σύζυγος αύ-τον έμεινε σ' αυτό.

«Ένωρίσας μία στήρ στο Μπεδερλέ Χίλς, που, ύστερα από ένα κοινό σπώ-χημα, είχε παντρεθή ένα καλό νέο, έναν ταπεινό έμποροπώληλο. Ο σύζυγος αύ-τον έμεινε σ' αυτό.

«Ένωρίσας μία στήρ στο Μπεδερλέ Χίλς, που, ύστερα από ένα κοινό σπώ-χημα, είχε παντρεθή ένα καλό νέο, έναν ταπεινό έμποροπώληλο. Ο σύζυγος αύ-τον έμεινε σ' αυτό.

«Ένωρίσας μία στήρ στο Μπεδερλέ Χίλς, που, ύστερα από ένα κοινό σπώ-χημα, είχε παντρεθή ένα καλό νέο, έναν ταπεινό έμποροπώληλο. Ο σύζυγος αύ-τον έμεινε σ' αυτό.

«Ένωρίσας μία στήρ στο Μπεδερλέ Χίλς, που, ύστερα από ένα κοινό σπώ-χημα, είχε παντρεθή ένα καλό νέο, έναν ταπεινό έμποροπώληλο. Ο σύζυγος αύ-τον έμεινε σ' αυτό.

«Ένωρίσας μία στήρ στο Μπεδερλέ Χίλς, που, ύστερα από ένα κοινό σπώ-χημα, είχε παντρεθή ένα καλό νέο, έναν ταπεινό έμποροπώληλο. Ο σύζυγος αύ-τον έμεινε σ' αυτό.

- 1) Νά φθάνη χωρίς να έχη άναγγεληθή.
- 2) Να ηγησάμη για να τη δη να παίξη στο στούντιο.
- 3) Να άνοιγίη την άλληλογραφία της.
- 4) Νά την διακόπη, όταν έμυλη.
- 5) Να έρωτάη τόν σωφέρ της για ά-τιμήματα.
- 6) Νά την κάμη μητέρα—έκτός εάν αυτή η ίδια το θέλη.
- 7) Νά την κορσάξη την προσηγόμενη μέρα από το γύρισμα μιάς ταινίας.
- 8) Νά της άρνησθή τις όκτώ ήμέρες, όταν αυτή θέλη να πάρη διαζύγιο.

«Ένωρίσας μία στήρ στο Μπεδερλέ Χίλς, που, ύστερα από ένα κοινό σπώ-χημα, είχε παντρεθή ένα καλό νέο, έναν ταπεινό έμποροπώληλο. Ο σύζυγος αύ-τον

Η ΟΜΑΣ ΤΩΝ ΑΤΡΟΜΗΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΑΥΡΗΝ ΕΡΗΜΟΝ ΤΟ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΩΤΕΡΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΓΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Στη μακρινή επί του 'Ινδικού 'Οκεανού Σαζιόβαρ (ζουσε) ο Έλληνας άρχοντας Θεόδωρος Βασιλάτος, ο Σεικ Θωδύρ, όπως τον έλεγαν οι 'Αραβες, που άπεσσε ζει, μαζί με άλλους Ρωμιοίους και 'Αραβες, να πάνε για ψιλάντι και για χρυσό στην πόλη της 'Αφρικής. Ο Σεικ Θωδύρ είχε μαζί του και τον δεκάενταετή γιόνο του Νικόλα, ένα ωραϊότατο κι άτρυμτο 'Ελληνοπούλο. Άκου έπορεύοντο μερικές ημέρες προς τήν ενδοτέρα της 'Αφρικής το καραβάνι, ο Νικόλας βγήκε μαζί με τρεις υπηρέτες του για κυνήγι, ότε ένας κροκόδειλος τους έπετέθηκε και άσπασε στο πόδι τόν έναν από τούς μούρους. Ευτυχώς, ο Νικόλας πρόλαβε να τόν σκοτώσει με τό τσεφέκι του και να σώσει τόν υπηρέτη. 'Η έπιστροφή στο στρατόπεδο τών κυνήγων ήταν ένας θρίαμβος για τόν Νικόλα. Το ίδιο βράδυ ένας άγιος ληστής μπήκε κρυφά στο στρατόπεδο και άσκότυνε τόν Νικόλα, που κοιμήταν, άν δεν τόν έσπασε ο Σίμπας. Ο Νικόλας έζησε από τόν πατέρα του ν' άνταμείβη τόν Σίμπας, έλευθερώοντας τόν από δούλο. Ο Σεικ Θωδύρ δέχτηκε, αλλά ο Σίμπας, νοσητικόντας, είπε ότι, υπηρέτωντας τόν Σεικ Θωδύρ και τόν Νικόλα, δεν θεωρούσε πέτε τόν εαυτό του για δούλο.

839

Τέ μάτια τού Νικόλα ήταν γεμάτα δάκρυα. Και στο ώριο πρόσωπό του, το παιδικό, ζωγραφίζονταν μία δυνατή συγκίνηση.

— Α Σίμπας, άναγνέμενο μου φίλε, έφώνωζε, βάσαι παντοεινός φίλος μου. Θά σέ φωνάζω και θά μέ φωνάζεις όπως κάνω μέ τόν πατέρα μου κι' αυτός μ' έμεινε. Άν χρυσάς εύ ευγυνώμουν, όμως, κι' ο Νικόλας έχει άρκετά εύσιση-τη καρδιά.....

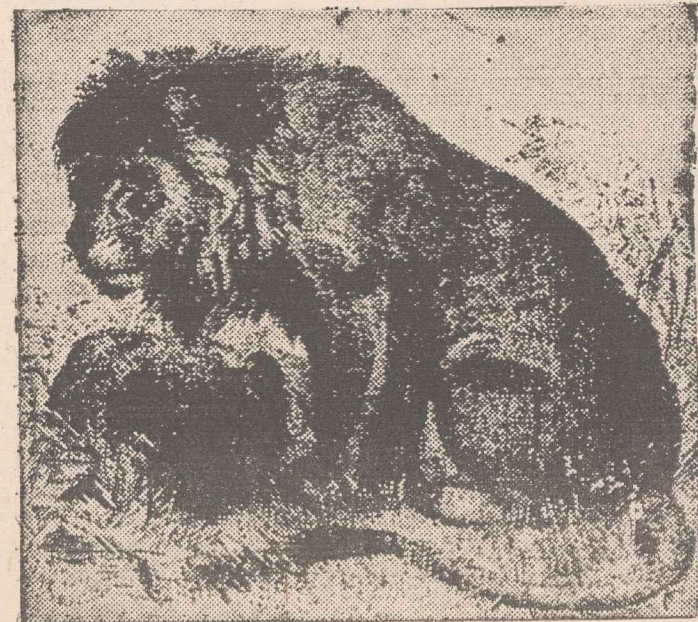
— Πάμε τώρα, παιδιά, να κοιμηθούμε, είπε ο Σεικ Θωδύρ, διακόπτοντας τις φιλικές διασχίσεις μεταξύ τού Νικόλα και τού Σίμπας. Δέν ζημερώσε ακόμα κι' είχε κρύμα να χάσουμε τόν ύπνο πού μάς μένει. Μονάχα, πού πρέπει ο καθένας να φυλάγεται και στήν παραμικρή κίνηση να φωνάζει για να ζυμνήση και τούς άλλους άδελφούς.

Η νύχτα τελείωσε, όμως, χωρίς να συμβεί το ελάχιστο έπεισοδιο και τί συντηγμένη ώρα της ούνης κι' οάληγγες ξεκίνησαν έγχετηριο.

Τή στιγμή, πού όλοι ήταν έτοιμοι και το καραβάνι έπρόκειτο να ξεκινήσει, άν καταλείποντας το προσωρινό του στρατόπεδο, μία ομάδα Ουακεχέων έπλησίασε και άρχισε να τριγυρίζει εκεί κοντά, περισπαρώντας με περίεργη τους ζεύοντες άνθρώπους και τα πράγματά τους. Οι άγριοι ήταν ώπλισμένοι όπως άκρίδες και έ νυκτερινός ληστής, πού σκοτώθηκε από τόν Σίμπας. Όταν οι άγριοι έπλησίασαν στήν κεντρική πύλη του στρατοπέδου του, άνακάλυψαν το πτώμα του συντρόφου τους, έτρεξαν γρήγορα στο μέρος όπου βρισκόταν και γεμάτοι έκπληξι άρμισαν να τόν ζεστάσουν.

Ο Μόττος, πού τούς παρακολουθούσε και πρόσεξε τις κινήσεις τους τούς έπλησίασε ψυχρά, ψυχρά. 'Εκείνοι τόν ρώτησαν πώς συνέβηκε το μεγάλο αυτό κακό στο τόντροφό τους.

— Άχ, άδελφοί μου, τούς άπάντησε τότε ο Μόττος, υπάρχουν στήν κόσμο άνθρωποι κακοί, πολύ κακοί, και τρελά. Γίους τόν έδωσε τούτον εδώ να δειλίσουν να κλέβουν άρα καραβάνι από έπαχτούς άνθρώπους ώπλισμένους: 'Εγώ δεν ξέρω τίποτε, μά φαντάζομαι πώς θα είναι το κακό πνεύμα. Βλέπετε εκεί κάτω α-

τόν τόν γίγαντα, με τό μεγάλο τσεκούρι στή μέση και τη χρυσή οάληγγα, πού κρέμεται από τόν ώμο του: 'Ο γίγαντας αυτός έπιασε τό ληστή στή σκηνή του άφέντη μας Σεικ Θωδύρ. Τόν άρπαξε από τή πόδια και τού έσπασε τό κεφάλι πάνω σ' ένα βράχο.

— 'Εγιάχ! έγιάχ! έκαμαν γεμάτοι έκπληξι οι Ουακεχέοι. Βέβαια, θά ήταν τό κακό πνεύμα τό ίδιο. Άλλά οι κλέφτες πρέπει να καταστραφούν. Κι' άν, καθώς λές, τόν άνθρώπο τούτον τόν πιάσατε τη νύχτα στο στρατόπεδο, καλά θα ήταν.

— Άλθιθνά τό λέτε άδερφοί μου: Ρώτησε ο Μόττος. Τόσο το καλύτερο τότε. Άλλά άκούστε να σας πώ ακόμα δυό λόγια:

— Άκόμα κι' ο άγέρας άν έρχότανε στο στρατόπεδό μας για να κλέβει, ο γίγαντας αυτός θά τόν καταλάβαινε. Άένε — κι' είχε άλήθεια — πώς ποτέ του δεν κινιόμαται και ποτέ του δέν άναπαύεται. Τή νύχτα μπορεί να διακρίνει έναν άπό σας, κι' εγώ δεν ξέρω από πόσο μακριά.

— 'Εγιάχ, έγιάχ, έί-γιάχ! 'Ο διάόλος ο ίδιος! Ξανάσανε κατάπληκτοι οι άγριοι και έβουαν από τό στρατόπεδο, ψιθυρίζοντας κάτι μέσα από τή δοντία τους.

Τό καραβάνι ξεκίνησε σέ λίγο. Οι κουραστικές και ξεθεωτικές πορείες άρχισαν πάλι, μέσα από άσση παρήβια, χαράδρες και βουνά κι' άνόμασε ο' έναν λαό — τούς Ουακεχέους — άγριον κι' έξθρικόν.

Έπειτα από πορεία μιάς οάκληρης μέρας, οι έμπροσθοφυλάκες τού καραβανιού άντικρύσανε πέρα μακριά τήν πεδιάδα. Ξερή, δίχως ένα δέντρο, με τό φως εδώ κι' εκεί μονάχα από κοντούς θάμνους, άπέραντι σέ μακρος και σέ φάρδος, έμοιάζε περισσότερο με άδυσσο, πού άκόρταγη περιμένο να καταπιεί όλο τό καραβάνι.

Οι άνδρες της έμπροσθοφυλάκης μόλις άντικρύσανε τήν πεδιάδα σημάτισαν περιμένοντας να τούς πτάση και τό κύριο σώμα τού καραβανιού, όχι βέβαια, γιατί φοβήθηκαν, άλλα γιατί έπρεπε να έρθουν επί τόπου οι άρχηγοί τού καραβανιού, ν' άντικρύσουν με τό μάτια τους τό ίδια τήν πεδιάδα να σκεφθούνε εκεί επί τόπου και ν' άποφασίσουνε ποιά κατεύθυνση θά άκολουθούσε το καραβάνι.

Ετσι πάντα γίνεται, όταν ή ένας ή πολλοί άνθρωποι περνούν από μέρη παρήβια κι' άγρια. Δεν υπάρχει κανένας δρόμος, ούτε καν ένα από κείνα τά μονοπάτια πού δημιουργεί το συχνό πάραμα από τό ίδιο μέρος μερικών ανθρώπων ή ζώων. Πρέπει, λοιπόν, να σκεφθί κανείς πολύ για νάδρη τί σωστή κατεύθυνση — και μάλιστα, κείνη τήν ποχή, πού συμβαίνει ή ιστορία μας και πού ούτε μπουσούλες ύπήρχαν, ούτε άλλα οδηγητικά όργανα, όπως σήμερα.

Τέλος, τό καραβάνι έφτασε ύστερα από λίγο τήν έμπροσθοφυλάκη. Και οι άρχηγοί τότε κάθισαν και άσκεπτική να. Άλλωστε, δεν έγινε και μεγάλη συζήτηση, γιατί γρήγορα όλοι συντάχθηκαν με τη γνώμη τού γενικού άρχηγού Χαμής-Μέν — 'Αδούλλαχ, να πάρουν μία κατεύθυνση προς τή άριστερά, πού θά τούς έδωζε — όπως τούς είπε ο ίδιος — πού είχε ξαναπαράσει από αυτά τά μέρη — σέ ένα μικρό πέρασμα τού βουνού 'Εται κι' έγινε.

Σέ λίγο, όλο τό καραβάνι είχε μπει στήν πεδιάδα. Άλλά τό άπόγευμα ήταν άρκετά προχωρημένο, κι' έτσι άναγκάσθηκαν έπειτα από λίγο να σταματήσουν και να έτοιμάσουν τό προσωρινό στρατόπεδο, για να περάσουν τή νύχτα τους.

Και από τήν άλλη μέρα τό πρωί ή πορεία ξανάρχισε στα σσαρά πλέον. Τό καραβάνι μία σάοι μόνον έκαμνε τις δυο — δυο μού άρες τού μεσημεριού, γιατί ο άφρικανικός ήλιος πυρδωνίκε κυριολεκτικά τήν άδενδρη και σπανή

πεδιάδα και ήταν άδύνατο ένας άνθρώπος να βαδίσει μέσα σέ τόσο θερμή άτμόσφαιρα.

Τις άλλες, όμως, ώρες όλοι περπατούσαν — βογγώντας, ιδρώνοντας και μολώντας. Η πεδιάδα ήταν άπέραντη Πού και πού σέ πολύ άραιά διαστήματα συναντούσαν μία βαοδάβη, τό μόνο δέντρο, πού ύπήρχε στις άφρικανικές αυτές ερήμιες.

Σπάνια έπίσης έβλεπαν από μακριά να φεύγουν άσπασμένοι από τό φθος τούς τρείς — τέσσαρες άγριοι ή και κάποιο άγριο θήριο.

Ετσι πάντα μονότονη και πληκτική όσο και κοπιαστική, είναι ή πορεία στις άδενδρες και έρημες πεδιάδες. Γι' αυτό ή αίσθηση άπερίγραπτης άνακουφίσεως είδαν από μακριά τους καραβανιού, να ύψωνται μία άτελείωτη και πανύψηλη βουνοσειρά, πού έκλεινε έντελώς τήν πεδιάδα.

Όλοι, λές, και βί-
σαν τό βήμα τους
και τό βράδυ τό κα-
ραβάνι, έστρατοπέ-
δευσε στις ύπώρειες
τών βουνών.

— Πισω από τά
βουνά άκόμα βρισκα-
νται εγκατεστημένη
ή μεγάλη φυλή τών
Μορραίων. Έκουν
όλοι τά κοπάδιό τους
και άν τούς κατέβη
να μαλλώσουν μ' έ-
μάς δεν θά κυττά-
ζουν, ούτε τό πλθ-
θος μας, ούτε τί δύ-
ναμί μας, θά μάς έ-
πιτεθούν και τότε, ό-
ποιος νικήσει.

Αυτά επάνω κάτω
σκεφτήκανε οι άν-
δρες τού καραβανι-
ού έκείνο τό βράδυ.
Πού κοιμόταν από
τών βουνών της χώρας τών Μορραίων.
Κι' είχαν δική να τά σκεφθούν αυτά τά
πράγματα, με κάποια σσαορότητα και
προσοχή: Οι πραγματικές δυσκολίες της
άποστολής ή καλύτερα, της έκστρατείας
τους θά άρχιζαν ύστερα από τρείς —
τέσσερες μέρες, όταν, δηλαδή, θά περ-
νούσαν τις κορυφές, και θά βρισκόταν
από τήν άλλη πλευρά τών βουνών.

Δεκαέντε μέρες είχαν περάσει από
τότε πού τό καραβάνι είχε φύγει από
τή Σιμαραόνη, όταν, αφού πέρασε
από τη χαμηλότερη κορυφή τού βουνού,
μπήκε στή χώρα τών Μορραίων, τήν γε-
μάτη από άσση και δρυμόνες περιέργη
και ζυτική αυτή τη χώρα.

Όλοι στο καραβάνι, πού βλέπανε κά-
θε μέρα, από τη Σαζιόβαρ άκούη, τόν
Μόττο, έκπληκτικά με τούς τοσπώνους και
τούς άπομονωμένους χωριάτες, πού συ-
ναντούσαν στο όρμιο και στέκανε μ' ά-
νοικτό τό στόμα για να θαυμάσουν τόν
πλούτη τών Άραβών, προσπαθώντας με
την άφέλειά τους να ξεγνήσουν όσα
καινούργια πράγματα έβλεπαν.

Έδώ, όμως, πρέπει να κάμουμε τη δι-
ευκρίνιση, ότι οι Μορραίοι, ένας από
τούς πολυπληθέστερους και σκεπτικά
πλουσιώτερους λαούς τού έσωτερικού της
'Αφρικής, δεν ήταν άγριοι και βάρβαροι,
όχι κι' προηγούμενοι λαοί, πού συνάν-
τησε τό καραβάνι στο μέχρι σήμερα όρ-
μιο του. Άντίθετα, ήταν ένας λαός με
κάποια έθνική συνείδηση, με κάποια όρ-
γάνωση και μ' έναν πολιτισμό άξιοση-
μείωτο, για κείνη τήν εποχή και για τόν
τόπο, όπου είχε δημιουργηθεί.

Όστόσο οι Μορραίοι δεν φαίνονταν
διατεθειμένοι να έμφοδίσουν τό πέρα-
μα από τη χώρα τους τού μεγάλου κα-
ραβανιού.

Οι Μορραίοι κυριώς και τοσπάνοι με
πρόθυμα άνταλλάσανε με τούς άνδρες
τού καραβανιού διάφορα άντικείμενα, όί-

νοντας τους γάλα, αούά και νωπούς
καρπούς. Και περιεργάζονταν ώρες ά-
μέτρητες τό καραβάνι..... Πάντα οι βορ-
βαροι είνε περίεργοι σάν μικρά παιδιά.

Έντύπωση ίδιώς έκαμαν στους Μορραί-
ους οι Ρωμιοί, πού φαίνονταν, μπρος
στους Άραβες, καταλειμένοι, ίδιώς πάλι,
πάλι μεγάλης έντύπωσης. Έκαμε ο' άλλους
ή όμορφιά τού μικρού Νικόλα. Ντυμένος
με τά πλούσια ρούχα, πού τού είχαν δω-

ναι από μακριά
να φεύγουν άσπασ-
μένοι από τό φθος
τούς τρείς — τέσσα-
ρες άγριοι ή και κά-
ποιο άγριο θήριο.

Ετσι πάντα μονό-
τονη και πληκτική ό-
σο και κοπιαστική,
είναι ή πορεία στις
άδενδρες και έρη-
μες πεδιάδες. Γι' αυ-
τό μ' ένα αίσθημα
άπερίγραπτης άνα-
κουφίσεως είδαν από
μακριά τους καραβανι-
ού, να ύψωνται μία
άτελείωτη και πανύ-
ψηλη βουνοσειρά,
πού έκλεινε έντελώς
τήν πεδιάδα.

Όλοι, λές, και βί-
σαν τό βήμα τους
και τό βράδυ τό κα-
ραβάνι, έστρατοπέ-
δευσε στις ύπώρειες
τών βουνών.

— Πισω από τά
βουνά άκόμα βρισκα-
νται εγκατεστημένη
ή μεγάλη φυλή τών
Μορραίων. Έκουν
όλοι τά κοπάδιό τους
και άν τούς κατέβη
να μαλλώσουν μ' έ-
μάς δεν θά κυττά-
ζουν, ούτε τό πλθ-
θος μας, ούτε τί δύ-
ναμί μας, θά μάς έ-
πιτεθούν και τότε, ό-
ποιος νικήσει.

Αυτά επάνω κάτω
σκεφτήκανε οι άν-
δρες τού καραβανι-
ού έκείνο τό βράδυ.
Πού κοιμόταν από
τών βουνών της χώρας τών Μορραίων.
Κι' είχαν δική να τά σκεφθούν αυτά τά
πράγματα, με κάποια σσαορότητα και
προσοχή: Οι πραγματικές δυσκολίες της
άποστολής ή καλύτερα, της έκστρατείας
τους θά άρχιζαν ύστερα από τρείς —
τέσσερες μέρες, όταν, δηλαδή, θά περ-
νούσαν τις κορυφές, και θά βρισκόταν
από τήν άλλη πλευρά τών βουνών.

Δεκαέντε μέρες είχαν περάσει από
τότε πού τό καραβάνι είχε φύγει από
τή Σιμαραόνη, όταν, αφού πέρασε
από τη χαμηλότερη κορυφή τού βουνού,
μπήκε στή χώρα τών Μορραίων, τήν γε-
μάτη από άσση και δρυμόνες περιέργη
και ζυτική αυτή τη χώρα.

Όλοι στο καραβάνι, πού βλέπανε κά-
θε μέρα, από τη Σαζιόβαρ άκούη, τόν
Μόττο, έκπληκτικά με τούς τοσπώνους και
τούς άπομονωμένους χωριάτες, πού συ-
ναντούσαν στο όρμιο και στέκανε μ' ά-
νοικτό τό στόμα για να θαυμάσουν τόν
πλούτη τών Άραβών, προσπαθώντας με
την άφέλειά τους να ξεγνήσουν όσα
καινούργια πράγματα έβλεπαν.

Έδώ, όμως, πρέπει να κάμουμε τη δι-
ευκρίνιση, ότι οι Μορραίοι, ένας από
τούς πολυπληθέστερους και σκεπτικά
πλουσιώτερους λαούς τού έσωτερικού της
'Αφρικής, δεν ήταν άγριοι και βάρβαροι,
όχι κι' προηγούμενοι λαοί, πού συνάν-
τησε τό καραβάνι στο μέχρι σήμερα όρ-
μιο του. Άντίθετα, ήταν ένας λαός με
κάποια έθνική συνείδηση, με κάποια όρ-
γάνωση και μ' έναν πολιτισμό άξιοση-
μείωτο, για κείνη τήν εποχή και για τόν
τόπο, όπου είχε δημιουργηθεί.

Όστόσο οι Μορραίοι δεν φαίνονταν
διατεθειμένοι να έμφοδίσουν τό πέρα-
μα από τη χώρα τους τού μεγάλου κα-
ραβανιού.

Οι Μορραίοι κυριώς και τοσπάνοι με
πρόθυμα άνταλλάσανε με τούς άνδρες
τού καραβανιού διάφορα άντικείμενα, όί-

νοντας τους γάλα, αούά και νωπούς
καρπούς. Και περιεργάζονταν ώρες ά-
μέτρητες τό καραβάνι..... Πάντα οι βορ-
βαροι είνε περίεργοι σάν μικρά παιδιά.

Έντύπωση ίδιώς έκαμαν στους Μορραί-
ους οι Ρωμιοί, πού φαίνονταν, μπρος
στους Άραβες, καταλειμένοι, ίδιώς πάλι,
πάλι μεγάλης έντύπωσης. Έκαμε ο' άλλους
ή όμορφιά τού μικρού Νικόλα. Ντυμένος
με τά πλούσια ρούχα, πού τού είχαν δω-

ναι από μακριά
να φεύγουν άσπασ-
μένοι από τό φθος
τούς τρείς — τέσσα-
ρες άγριοι ή και κά-
ποιο άγριο θήριο.

Ετσι πάντα μονό-
τονη και πληκτική ό-
σο και κοπιαστική,
είναι ή πορεία στις
άδενδρες και έρη-
μες πεδιάδες. Γι' αυ-
τό μ' ένα αίσθημα
άπερίγραπτης άνα-
κουφίσεως είδαν από
μακριά τους καραβανι-
ού, να ύψωνται μία
άτελείωτη και πανύ-
ψηλη βουνοσειρά,
πού έκλεινε έντελώς
τήν πεδιάδα.

Όλοι, λές, και βί-
σαν τό βήμα τους
και τό βράδυ τό κα-
ραβάνι, έστρατοπέ-
δευσε στις ύπώρειες
τών βουνών.

— Πισω από τά
βουνά άκόμα βρισκα-
νται εγκατεστημένη
ή μεγάλη φυλή τών
Μορραίων. Έκουν
όλοι τά κοπάδιό τους
και άν τούς κατέβη
να μαλλώσουν μ' έ-
μάς δεν θά κυττά-
ζουν, ούτε τό πλθ-
θος μας, ούτε τί δύ-
ναμί μας, θά μάς έ-
πιτεθούν και τότε, ό-
ποιος νικήσει.

Αυτά επάνω κάτω
σκεφτήκανε οι άν-
δρες τού καραβανι-
ού έκείνο τό βράδυ.
Πού κοιμόταν από
τών βουνών της χώρας τών Μορραίων.
Κι' είχαν δική να τά σκεφθούν αυτά τά
πράγματα, με κάποια σσαορότητα και
προσοχή: Οι πραγματικές δυσκολίες της
άποστολής ή καλύτερα, της έκστρατείας
τους θά άρχιζαν ύστερα από τρείς —
τέσσερες μέρες, όταν, δηλαδή, θά περ-
νούσαν τις κορυφές, και θά βρισκόταν
από τήν άλλη πλευρά τών βουνών.

Δεκαέντε μέρες είχαν περάσει από
τότε πού τό καραβάνι είχε φύγει από
τή Σιμαραόνη, όταν, αφού πέρασε
από τη χαμηλότερη κορυφή τού βουνού,
μπήκε στή χώρα τών Μορραίων, τήν γε-
μάτη από άσση και δρυμόνες περιέργη
και ζυτική αυτή τη χώρα.

Όλοι στο καραβάνι, πού βλέπανε κά-
θε μέρα, από τη Σαζιόβαρ άκούη, τόν
Μόττο, έκπληκτικά με τούς τοσπώνους και
τούς άπομονωμένους χωριάτες, πού συ-
ναντούσαν στο όρμιο και στέκανε μ' ά-
νοικτό τό στόμα για να θαυμάσουν τόν
πλούτη τών Άραβών, προσπαθώντας με
την άφέλειά τους να ξεγνήσουν όσα
καινούργια πράγματα έβλεπαν.

Έδώ, όμως, πρέπει να κάμουμε τη δι-
ευκρίνιση, ότι οι Μορραίοι, ένας από
τούς πολυπληθέστερους και σκεπτικά
πλουσιώτερους λαούς τού έσωτερικού της
'Αφρικής, δεν ήταν άγριοι και βάρβαροι,
όχι κι' προηγούμενοι λαοί, πού συνάν-
τησε τό καραβάνι στο μέχρι σήμερα όρ-
μιο του. Άντίθετα, ήταν ένας λαός με
κάποια έθνική συνείδηση, με κάποια όρ-
γάνωση και μ' έναν πολιτισμό άξιοση-
μείωτο, για κείνη τήν εποχή και για τόν
τόπο, όπου είχε δημιουργηθεί.

Όστόσο οι Μορραίοι δεν φαίνονταν
διατεθειμένοι να έμφοδίσουν τό πέρα-
μα από τη χώρα τους τού μεγάλου κα-
ραβανιού.

Οι Μορραίοι κυριώς και τοσπάνοι με
πρόθυμα άνταλλάσανε με τούς άνδρες
τού καραβανιού διάφορα άντικείμενα, όί-

νοντας τους γάλα, αούά και νωπούς
καρπούς. Και περιεργάζονταν ώρες ά-
μέτρητες τό καραβάνι..... Πάντα οι βορ-
βαροι είνε περίεργοι σάν μικρά παιδιά.

Έντύπωση ίδιώς έκαμαν στους Μορραί-
ους οι Ρωμιοί, πού φαίνονταν, μπρος
στους Άραβες, καταλειμένοι, ίδιώς πάλι,
πάλι μεγάλης έντύπωσης. Έκαμε ο' άλλους
ή όμορφιά τού μικρού Νικόλα. Ντυμένος
με τά πλούσια ρούχα, πού τού είχαν δω-

ναι από μακριά
να φεύγουν άσπασ-
μένοι από τό φθος
τούς τρείς — τέσσα-
ρες άγριοι ή και κά-
ποιο άγριο θήριο.

Ετσι πάντα μονό-
τονη και πληκτική ό-
σο και κοπιαστική,
είναι ή πορεία στις
άδενδρες και έρη-
μες πεδιάδες. Γι' αυ-
τό μ' ένα αίσθημα
άπερίγραπτης άνα-
κουφίσεως είδαν από
μακριά τους καραβανι-
ού, να ύψωνται μία
άτελείωτη και πανύ-
ψηλη βουνοσειρά,
πού έκλεινε έντελώς
τήν πεδιάδα.

Όλοι, λές, και βί-
σαν τό βήμα τους
και τό βράδυ τό κα-
ραβάνι, έστρατοπέ-
δευσε στις ύπώρειες
τών βουνών.

— Πισω από τά
βουνά άκόμα βρισκα-
νται εγκατεστημένη
ή μεγάλη φυλή τών
Μορραίων. Έκουν
όλοι τά κοπάδιό τους
και άν τούς κατέβη
να μαλλώσουν μ' έ-
μάς δεν θά κυττά-
ζουν, ούτε τό πλθ-
θος μας, ούτε τί δύ-
ναμί μας, θά μάς έ-
πιτεθούν και τότε, ό-
ποιος νικήσει.

Αυτά επάνω κάτω
σκεφτήκανε οι άν-
δρες τού καραβανι-
ού έκείνο τό βράδυ.
Πού κοιμόταν από
τών βουνών της χώρας τών Μορραίων.
Κι' είχαν δική να τά σκεφθούν αυτά τά
πράγματα, με κάποια σσαορότητα και
προσοχή: Οι πραγματικές δυσκολίες της
άποστολής ή καλύτερα, της έκστρατείας
τους θά άρχιζαν ύστερα από τρείς —
τέσσερες μέρες, όταν, δηλαδή, θά περ-
νούσαν τις κορυφές, και θά βρισκόταν
από τήν άλλη πλευρά τών βουνών.

Δεκαέντε μέρες είχαν περάσει από
τότε πού τό καραβάνι είχε φύγει από
τή Σιμαραόνη, όταν, αφού πέρασε
από τη χαμηλότερη κορυφή τού βουνού,
μπήκε στή χώρα τών Μορραίων, τήν γε-
μάτη από άσση και δρυμόνες περιέργη
και ζυτική αυτή τη χώρα.

Όλοι στο καραβάνι, πού βλέπανε κά-
θε μέρα, από τη Σαζιόβαρ άκούη, τόν
Μόττο, έκπληκτικά με τούς τοσπώνους και
τούς άπομονωμένους χωριάτες, πού συ-
ναντούσαν στο όρμιο και στέκανε μ' ά-
νοικτό τό στόμα για να θαυμάσουν τόν
πλούτη τών Άραβών, προσπαθώντας με
την άφέλειά τους να ξεγνήσουν όσα
καινούργια πράγματα έβλεπαν.

Έδώ, όμως, πρέπει να κάμουμε τη δι-
ευκρίνιση, ότι οι Μορραίοι, ένας από
τούς πολυπληθέστερους και σκεπτικά
πλουσιώτερους λαούς τού έσωτερικού της
'Αφρικής, δεν ήταν άγριοι και βάρβαροι,
όχι κι' προηγούμενοι λαοί, πού συνάν-
τησε τό καραβάνι στο μέχρι σήμερα όρ-
μιο του. Άντίθετα, ήταν ένας λαός με
κάποια έθνική συνείδηση, με κάποια όρ-
γάνωση και μ' έναν πολιτισμό άξιοση-
μείωτο, για κείνη τήν εποχή και για τόν
τόπο, όπου είχε δημιουργηθεί.

Όστόσο οι Μορραίοι δεν φαίνονταν
διατεθειμένοι να έμφοδίσουν τό πέρα-
μα από τη χώρα τους τού μεγάλου κα-
ραβανιού.

Οι Μορραίοι κυριώς και τοσπάνοι με
πρόθυμα άνταλλάσανε με τούς άνδρες
τού καραβανιού διάφορα άντικείμενα, όί-

νοντας τους γάλα, αούά και νωπούς
καρπούς. Και περιεργάζονταν ώρες ά-
μέτρητες τό καραβάνι..... Πάντα οι βορ-
βαροι είνε περίεργοι σάν μικρά παιδιά.

Έντύπωση ίδιώς έκαμαν στους Μορραί-
ους οι Ρωμιοί, πού φαίνονταν, μπρος
στους Άραβες, καταλειμένοι, ίδιώς πάλι,
πάλι μεγάλης έντύπωσης. Έκαμε ο' άλλους
ή όμορφιά τού μικρού Νικόλα. Ντυμένος
με τά πλούσια ρούχα, πού τού είχαν δω-

ναι από μακριά
να φεύγουν άσπασ-
μένοι από τό φθος
τούς τρείς — τέσσα-
ρες άγριοι ή και κά-
ποιο άγριο θήριο.

Ετσι πάντα μονό-
τονη και πληκτική ό-
σο και κοπιαστική,
είναι ή πορεία στις
άδενδρες και έρη-
μες πεδιάδες. Γι' αυ-
τό μ' ένα αίσθημα
άπερίγραπτης άνα-
κουφίσεως είδαν από
μακριά τους καραβανι-
ού, να ύψωνται μία
άτελείωτη και πανύ-
ψηλη βουνοσειρά,
πού έκλεινε έντελώς
τήν πεδιάδα.

Όλοι, λές, και βί-
σαν τό βήμα τους
και τό βράδυ τό κα-
ραβάνι, έστρατοπέ-
δευσε στις ύπώρειες
τών βουνών.

— Πισω από τά
βουνά άκόμα βρισκα-
νται εγκατεστημένη
ή μεγάλη φυλή τών
Μορραίων. Έκουν
όλοι τά κοπάδιό τους
και άν τούς κατέβη
να μαλλώσουν μ' έ-
μάς δεν θά κυττά-
ζουν, ούτε τό πλθ-
θος μας, ούτε τί δύ-
ναμί μας, θά μάς έ-
πιτεθούν και τότε, ό-
ποιος νικήσει.

Αυτά επάνω κάτω
σκεφτήκανε οι άν-
δρες τού καραβανι-
ού έκείνο τό βράδυ.
Πού κοιμόταν από
τών βουνών της χώρας τών Μορραίων.
Κι' είχαν δική να τά σκεφθούν αυτά τά
πράγματα, με κάποια σσαορότητα και
προσοχή: Οι πραγματικές δυσκολίες της
άποστολής ή καλύτερα, της έκστρατείας
τους θά άρχιζαν ύστερα από τρείς —
τέσσερες μέρες, όταν, δηλαδή, θά περ-
νούσαν τις κορυφές, και θά βρισκόταν
από τήν άλλη πλευρά τών βουνών.

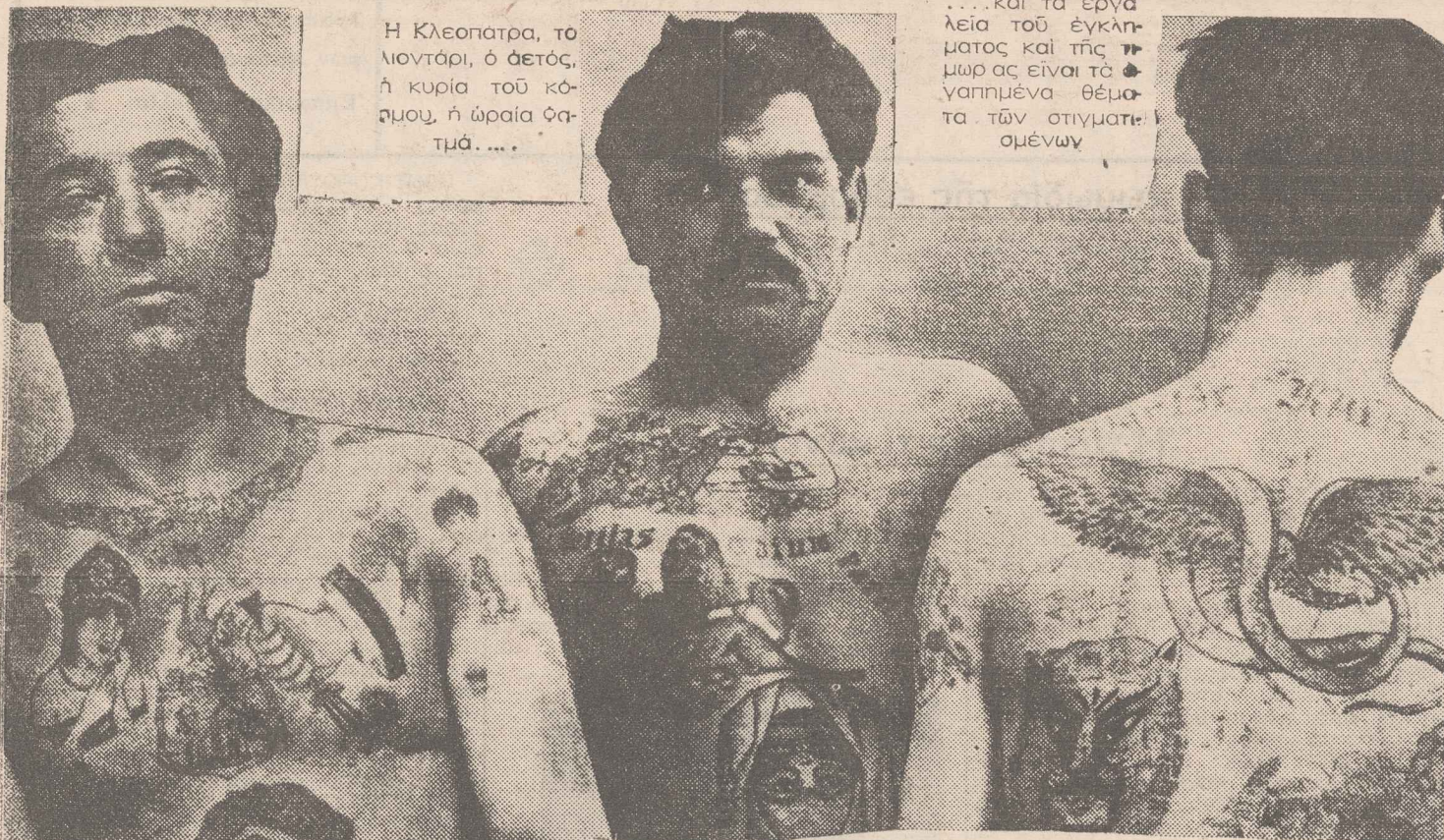
Δεκαέντε μέρες είχαν περάσει από
τότε πού τό καραβάνι είχε φύγει από
τή Σιμαραόνη, όταν, αφού πέρασε
από τη χαμηλότερη κορυφή τού βουνού,
μπήκε στή χώρα τών Μορραίων, τήν γε-
μάτη από άσση και δρυμόνες περιέργη
και ζυτική αυτή τη χώρα.

Όλοι στο καραβάνι, πού βλέπανε κά-
θε μέρα, από τη Σαζιόβαρ άκούη, τόν
Μόττο, έκπληκτικά με τούς τοσπώνους και
τούς άπομονωμένους χωριάτες, πού συ-
ναντούσαν στο όρμιο και στέκανε μ' ά-
νοικτό τό στόμα για να θαυμάσουν τόν
πλούτη τών Άραβών, προσπαθώντας με
την άφέλειά τους να ξεγνήσουν όσα
καινούργια πράγματα έβλεπαν.

Έδώ, όμως, πρέπει να κάμουμε τη δι-
ευκρίνιση, ότι οι Μορραίοι, ένας από
τούς πολυπληθέστερους και σκεπτικά
πλουσιώτερους λαούς τού έσωτερικού της
'Αφρικής, δεν ήταν άγριοι και βάρβαροι,
όχι κι' προηγούμενοι λαοί, πού συνάν-
τησε τό καραβάνι στο μέχρι σήμερα όρ-
μιο του. Άντίθετα, ήταν ένας λαός με
κάποια έθνική συνείδηση, με κάποια όρ-
γάνωση και μ' έναν πολιτισμό άξιοση-
μείωτο, για κείνη τήν εποχή και για τόν
τόπο, όπου είχε δημιουργηθεί.

Όστόσο οι Μορραίοι δεν φαίνονταν
διατεθειμένοι να έμφοδίσουν τό πέρα-
μα από τη χώρα τους τού μεγάλου κα-
ραβανιού.

Οι Μορραίοι κυριώς και τοσπάνοι με
πρόθυμα άνταλλάσανε με τούς άνδρες
τού καραβανιού διάφορα άντικείμενα, όί-</

Η Κλεοπάτρα, το μινωτικό, ο δαίτης, η κυρία του κόμμου, η ώραία φαντασία...

...και το έργο της Κλεοπάτρας και της κυρίας του κόμμου, η ώραία φαντασία...

ΣΤΙΓΜΑΤΙΣΜΟΣ

Είπε γνωστή η παμπάλαια και θάρσυνη συνήθεια του τατουάζ. Πρόκειται για τον στιγματισμό, με χρώματα ανεξέλεπτα της επιδερμίδος του ανθρώπινου σώματος.

Κάποτε, όταν για πρώτη φορά, ανακαλύφθηκε η μέθοδος του τατουάζ, διαδόθηκε πολύ ως μόδα των ανώτερων κοινωνικών τάξεων. Σιγά-σιγά όμως, το τατουάζ εξέπεσε, ώστε μια μέρα να καταστήσει μόδα των ανθρώπων της κατώτερης κοινωνικής και ηθικής ύψους. Σήμερα πια, μόνον στις φυλακές των θαλασσοφυλάκων και στα κατεργασμένα είναι δυνατόν να βρει κανείς ανθρώπους, που έχουν στα σώματά τους ανεξέλεπτα και ενοχοποιητικά -γι' αυτούς- τατουάζ.

Ιωάντα το πρόσωπόν των; Μας το ξέχγησε ένας παλιός λεγεωνάριος, που υπηρετούσε στη γαλλική λεγεώνα των Ξένων, όταν επικρατούσε ακόμη αυτή η συνήθεια.

Τότε οι λεγεωνάριοι έπερινοσαν τόσο άσχημα, ώστε που και που τους έπιανε μια ισχυρότατη επιθυμία να τὰ πετάξουν όλα, να γλυτώσουν από την στρατιωτική πειθαρχία, τους αφανιστικούς κόπους και μόνονους που έπαγγέλλονταν, και να ελευθερωθούν στην ελευθερία τους. 'Αλλά η ελευθερία αυτή ήταν σ' αυτούς τους ίδιους πολύ επικίνδυνη, γιατί όλοι τους είχαν δοσοληψίες παλιές με την ελευθερία κοινωνία, ώστε δεν τους συνέφερε, επ' ουδενί λόγω, να επανέλθουν σ' αυτή.

Για να αντιδράσουν, λοιπόν, αποτελεσματικά κατά του πόθου, που τους έκανε κάποτε να ελευθερωθούν, ελάβαιναν οριστικά και αμετάκλητα μέτρα - όπως λ. χ. το τατουάζ ολόκληρου του προσώπου, που τους έκανε να μη μπορούν να γυρίσουν μεταξύ των άλλων ελευθέρων ανθρώπων.

'Αλλά από χρόνια τώρα, χωρίς, κυρίως, στα μέτρα που έλαβαν οι γαλλικές στρατιωτικές αρχές, η συνήθεια αυτή των λεγεωνάριων, να στιγματίζουν το πρόσωπό τους εξέλιπε όλοένα.

Το τατουάζ είναι, ως γνωστόν, ανεξάλειπτο. Και μέχρι τώρα, η επιστήμη τουλάχιστον, δεν διαθέτει κανένα μέσον για την εξάλειψή του και το ασφαλές σθένος του από την ανθρώπινη επιδερμίδα.

Ο εγκλημασιολόγος Ματίρακ αναφέρει μια περίπτωση ενός δολοφόνου, ο οποίος, θέλοντας να καθιστάται η ελκυστικότητα των έρωτών, προστάθηκε να τον με άναμμένο σιδερό το όνομα των προηγούμενων έρωτών του, που είχε γράψει με τατουάζ στο στήθος του. 'Ε.

λοιπόν, παρ' όλο το κάψιμο, τὰ γράμματα δεν έβγυναν και φαίνονταν κάτω από τις ούλες.

Στη λοιπή Εύρωπη, πλην της 'Αγγλίας, το τατουάζ από πολλών ετών έθεωρείτο δείγμα κατώτερου ανθρώπου. Τό ίδιο, όμως, δεν συνέβαινε στην 'Αγγλία, όπου και σήμερα ακόμη μπορεί κανείς να συναντήσει γέροντες και ανδαλωτάτους ανθρώπους, ανήκοντας στην παλιά αγγλική αριστοκρατία, που έχουν στα σώματά τους τατουάζ. Λέγουν, μάλιστα, ότι και ο Βασίλειος της 'Αγγλίας Γεώργιος 5^{ος}, είχε κάνει τατουάζ στον βραχίονα του αριστερού χεριού του, όταν έκανε, κατά το 1891, ως πρίγκιπας της Ουαλλίας, ένα ταξίδι στη Συρία. Εκεί, στη Δαμασκό, λέγουν, ότι η άσκησή του Γεωργίου έβριζε τον καλύτερο τατουέρ, ο οποίος και έπαισε τον Γεώργιο να δειχτεί να του κάνει τατουάζ στον βραχίονα. Και του έγραψε, σε έναν μικρόν στυλό.

Το παράδειγμα του τατουάζ του βασιλέως Γεωργίου είναι το μόνον παράδειγμα σημερινού έστεμμένου αρχοντος, ο οποίος εξέθηκε να κάνει τατουάζ. 'Αλλά και το γεγονός αυτό ακόμη ανήκει σε αρκετά περασμένη εποχή.

Ο ευρωπαϊκός πόλεμος επανέφερε στην επιφάνεια τη μόδα του τατουάζ. Πολλοί στρατιώτες, μη έχοντας τί να κάνουν για να σκοτώσουν την πατρίδα τους μέσα στα χαρακώματα, έαθλθηκαν να κάνουν στο σώμα τους τατουάζ.

'Αλλά τα τατουάζ αυτά του πολέμου δεν έχουν κανένα κοινό χαρακτηριστικό με τα συννηθισμένα τατουάζ των αληθινών και των κακούργων. Τα θέματα των τατουάζ του πολέμου είναι σχεδόν εξ ολοκλήρου πατριωτικά και περιστασιακά φωνές στρατιωτών ή έχουν ολόκληρες πατριωτικές επιγραφές, εθολωμένες από

Αυτό το θαυμάσιον πλήρες δείγμα διακοσμητικής διατίξεως είναι μοναδικόν εις το είδος του και πρωτότυπον

τους πυρίνους πατριωτικούς λόγους του Ντερουλέντ κ. α.

Σήμερα στην 'Αμερική, την χώρα των παραδοχών, το τατουάζ ανέειωσε, με την πιο ανεπάνεστη, όμως, μορφή. Κάμουν τατουάζ μόνον οι γυναίκες και στο πρόσωπο, ή καλύτερα, στα χείλη και στα μάγουλα. 'Ετσι αποκτούν το ανεξάλειπτο μακιγιάζ και πραγματοποιούν το «δενείρο» κάθε μοντέρνας γυναίκας.

'Υπάρχει, λοιπόν, φόβος, αυτή η μόδα του τατουάζ, μεκινιστρίσματος των γυναικών, να διαδοθή και στην Εύρωπη κι' όλες οι γυναίκες ν' αποκτήσουν σταθερά κόκκινα χείλη.

Τα χείλη σου, τά κόκκινα... 'Οπως έπραγόντουσαν και οι παλαιοί έρωτευμένοι. Μόνον που σήμερα, τά κόκκινα αυτά χείλη, θα είναι τατουέ... 'Αλλά τί θα περάσει; 'Όλα τά πράγματα είναι ζήτημα συνήθειας.

Roger Fréderic

KAR. Σκαμού! Βρές τί βελόδα μου. ΚΟΛ. Βελόδα θα φάμε, πατέλα. KAR. Βρέ, α! σ'ό διαόλο! Πούνα; ή βελόδα.

KARAKIOZAINA. Την έκαμα σφουγγαροπανό!...

KAR. Με κατόστρεψες, μωρή γυναίκα. Με κοινωτοποίησες!...

KARAKIOZAINA. Τι ήθελες να κάνω, ακοματρί!...

KAR. Καί το καπέλο! ΚΟΛΛΗΤΗΡΗΣ. Το φάγαμε τ'οντίκια, πατέλα.

KAR. 'Ο σφουρά! Πάει κι' αυτό! (Σκέπτεται). 'Εμπρός! Όστε τ', όπως είναι. (Τού τ'ό δίδουν και τ'ό φορέει). Τώρα τί να νύνη! 'Ο Βεζύρης θέλει κι' επίσημη στολή... 'Εμπρός! (Εξέρχεται).

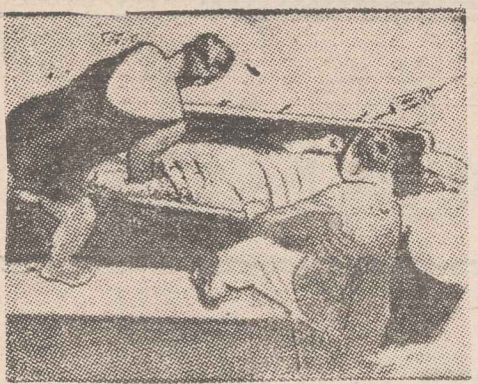
KAR. Μπαρλό, Χατζηπατά... Λη-λούντα το αλεούριον. (Εισέρχεται και παίρνει την ομπρέλλα του). Τώρα είμαι έτοιμος, Χατζηπατά.

XATZ. Πάμε! Τρεχάλα! (Σκενίζον και φθάνουν στο Βεζύρη. Κτυπούν την πόρτα. 'Ανοιγει και εισέρχεται και εμφανίζονται πρό το Βεζύρη).

KAR. Τρελλάθηκε;... Τι, φασαρίες θα κάνω με τους επισήμους; XATZ. Εί ν'αγγιστά... Πενήντα κι-λάδες τίς λένε.

KAR. Καλά, έρχομαι. (Μαίνει στην καλύβα). Βρέ Κολλητήρη, βρέ γυναίκα... Σύνταξε, βρέ, κι' ήρε ή μέρα να φάτε... ΚΟΛ. (Σηκώνεται). Γιατί, πατέλα; Γιατί ή είναι;

(Η συνέχεια στο επόμενο)

Οι δοηθοί του Ταχρά Μπέη έναποθέ- τοντες το σώμα του μέσα εις την κάσιν, όπου θα έμεναν επί μίαν και ήμισιν ώραν θαμμένοι.

Ι περισσότεροι ένθυμούνται τον φακίρη Ταχράν - Μπέη, που άνε- στώσε προ έτών τας 'Αθήνας, με τὰ παρόδοξα του πειράματα.

'Ο Ταχρά - Μπέης, δεν ήτο μίτη μπής, ούτε φακίρης. Χριστιανός, επή- ρε Τουρκικόν όνομα και τον τίτλον του Μπέη, δια να εξασκήση το επάγγελμά του φακίρη.

Τό σπουδαιότερον των πειραμάτων, που ήθελε να εκτελέση, τότε, ήτο ο 'έντασιμος του». 'Επείμεινε ότι μπο- ρούσε να μείνη έξ ήμερες θαμνός, χωρίς να πεθάνη. 'Ηξευρε όμως ότι το πείραμα θ' άπηγορεύετο-όπως και άπη- γορεύθη - και έπέμεινε. Τόν Ταχρά - Μπέη, τον ζετινάδε εν τέλει ο Ιατρός κ. Μαϊχός, σε μία διάλεξή του, στο θέατρο Κοτοπούλη. 'Εκτοτε πέρασαν πολλά χρόνια. 'Ο Ταχράν-Μπέης, άναχωρήσας νύκτα εξ 'Αθηνών, δεν άπεγοιτεύθη. 'Ενύρησε τούς δύο Κόσμους και τέλει- ταις βράσεσιν στην Αλγυρτον, όπου, με- ταξύ άλλων ασκήσάν, τον άνεκάλεσε ο συγγραφέας των κοσμοπολιτικών έργων κ. Πωλ Μπρώντον. Και εις τή διήλθον που εξέδωσε, εκ τού όποιου άποσπάσμεν τό κάτωθι, τον άναφέρει, ως ένα των μεγα- λειτέρων φακίρων, μαζί με κάποιον γοι- τευτήν φιδών και άλλους.

Ο παιό άξιοπερίεργος άνθρωπος που ένάβηκε στην Αλγυρτα-γράφει ο κ. Μπρώντον-φαίνεται να είναι ο φακίρης Ταχρά-Μπέης. Αυτός δεν είναι ένας ά- πό τούς άγριεμένους κατήχους μά- γους τίς έρημου που άκούμε να γίνε- ται λόγος. Είναι κοντός και παρούσα- στικού άξιοπεριεργός, ένδυεται δε πότε κατά τον Άραβικόν, πότε κατά τον Εύ- ρωπικόν τρόπον, φέρεται με εύγενή- αν και τάκτ και είναι πεπαιδευμένος. 'Εγεννήθη στην Αλγυρτον, εσπούδασε στην Κωνσταντινούπολιν και έλαβε δι- πλώμα δόκτορος. Μού έδωκε δείγματα τίς ικανότητός του και με άφικεν ά- ναυδόν.

'Η έπίδειξις έγινε μέσα σ' ένα σπίτι στο Κάιρο. 'Ο Ταχρά-Μπέης, ντυμένος μία λευκή λινά μακρὰ ρούφα, ένα 'Α- ραβικό μουνορούκι κ' ένα κεφαλόδεσμο στο κεφάλι, και στο στήθος του ένα κρυ- σό δοτρω με πέντε ακτίνες κρεμασμέ- νο από τή λαιμό με άλυσίδα, έστράφη πλάσιον σ' ένα μαγκάλι, όπου έκανε θο- μιάνα, ενώ δύο νεαροί 'Ισλαμείς, έστέ- κοντο πλάσιον του δια να βοηθούν.

Κατά πρώτον ο φακίρης έπίεσε τό πίσω μέρος του λαιμού και τίς κεφαλές του με τό ένα χέρι, ενώ με τό άλλο έ- πιεζε τούς κροτάφους του. 'Υστερα έ- πήρε σταθείς είσπνοή έκλεισε τά μάτια. Έδωλε μία παρόδοξη φωνή, τέντωσε τό σώμα του, έκλινε προς τή ζυμρός ενώ ο βοηθοί του έπεσαν να τον πιάσουν προτού πέση κάτω. Τό σώμα του ήτο ά- λυσιστό πόν ένα κομμάτι έύλο.

Κατό τό πόντο πείραμα ήτο γνωστό ως την μέση, γράφει ο Μπρώντον. 'Ε- να από τούς βοηθούς του έμπηξε μα- κρές λεπίδες δρεπανοειδείς στα έπα- νω μέρη ενός ζεύγους ανανδών, με κο- πτερές πλευρές προς τά έπάνω. Σ' αυ- τές τίς λεπίδες τό σώμα του Ταχρά-Μπέη έτοποθετήθη εις τρόπον ώστε μία εκ των λεπίδων έστράφη τούς ώμους του και ή άλλη τούς άστραγάλους του...

'Υστερα έφεραν μία μεγάλη πέτρα και την έζώνταν' ή ζυγάρη έδρανε σχεδόν 90 χιλιόγραμμα. 'Ητο στερές, βραχώδης γρανίτης, σε σχήμα κύβου. Οι βοηθοί τον έναπέθεσαν επάνω στο γυμνό στομάχι του Ταχρά-Μπέη. Κατό- πιν ένας άπ' αυτούς έπήρε ένα σπιρί σιδερωγείου και ήρξισε να κτυ- πεί με αυτό πολύ δυνατά, επάνω στον πείρινον άγκον.

Τό σώμα του φακίρου έμεινε τεντα- μένο και σκληρό ώσάν να ήτο από σί- δερο και ούτε ή παραμικρή κίνησις δεν παρεπρήτο κατά όπό τή κτυπήσις τίς σφύρας και τό βάρος τίς πέτρας. 'Υστερα από λίγόν ή πέτρα έπαισε στα δύο και έπεσε με κρότον στο πάτωμα.

'Επείμεινε τότε τον Ταχράν-Μπέη, και τον έστράφησαν τά πείδια του. Κατό- πιν έπαισε τή πέτρα στο στήθος του.

ΚΑΡ. Μυλόροδος Πατοδοφούς... Και ζέρν ή σμυροίρα. ΒΕΖ. 'Α! ώραία! Μπαρά! Λαμπρά!

(Η συνέχεια στο επόμενο)

αυτά που εγένοντο, ούτε πονο πθα- νετο κανένα. Οι Ιατροί τον εξέτασαν με έπιμέλεια και ήσαν ότι ή δρεπανοει- δείς λεπίδες δεν άφικαν κανένα ση- μείον επί του δερμάτος του, εκεί που είχαν μπηχθή οι άκρες των!...

Κατόπιν τον έτοποθετσαν επάνω σε σανίδα φαρδία, όπου υπήρχον μυτερή κοφρώα σπαρμένα, μακρὰ πολύ και των όποιων οι μύτες ήσαν προς τά έπα- νω. 'Ενας από τούς βοηθούς του έπι- πεσε επάνω του και έστράφη με τό ένα του πόδι στο στήθος του και τό άλλο στην κοιλία του, όταν όμως τον εξέτα- σαν οι Ιατροί και πάλιν δεν ήσαν άπο- λύτως κανένα σημείο καίμμενο από τίς μπρόκες.

'Υστερα από λίγον ο φακίρης, εξήντη- σε από τον λήθαργόν του. Και τότε άκό- μη ήτο άναίσθητος σε κάθε πόνον. 'Ε- περνούσαν μακρές βελόνες του κα- πέλας και έμειναν σπασμένες από τό έ- να του μάγουλα στο άλλο. 'Εμπήξε βέ- λονες μέσα στο λαιμό του. Έχωνε σπαθία στο στήθος του-όλα αυτά χωρίς να χυθή ούτε σταγόν αίματος ή να δεί- ξη τό παραμικρό σημεϊον πόνου. Οι Ιατροί τον εξέτασαν προσεκτικά και έ- βεβαιώσαν ότι δεν ευρίσκετο κατ' έκ- τιν την στιγμήν υπό την επήρσειαν ναρ- κωτικού οιοδήποτε.

'Υστερα άπ' αυτό ο Ταχρά-Μπέης έ- κανε την πεία άπιστευτή έπίδειξιν.

Έφεραν μία κάσσα στο άνωμάτι. 'Ο Ταχρά-Μπέης έβυθίστηκε εις μεγάλην λήθαργον. 'Η άναπνοή του έστοματίζε, οι δέ Ιατροί από τον εξέτασιν έβεβαιώ- σαν ότι ή καρδιά του είχε παύσει να κτυπά. Οι βοηθοί του, έστούμωσαν τή καρδιά του με θαμάκι, όπως και τά αυτά του και τό στόμα του, και άπέθε- σαν τό άκίνητο σώμα στην κάσσα μέσα και την εκάλυσαν με άμμο.

Μέσα σ' αυτόν τον τάφο, κάτω από τον άγκον τίς άμμου, έμεινε ο Ταχρά- Μπέης επί μίαν και ήμισιαν ώραν. 'Ο- ταν έπέρσε τό χρονικό αυτό διάστη- μα, έδωσαν την άμμο από τό ζυλίνο κούλωμα, έσυραν έξω την κάσσα, την έ- νοήσαν, έρριψαν έξω την άμμο, και ζα- νοφάνηκε τό σώμα του φακίρη-πελιδόν, άλύγιστο, κρύο, άπαράλλακτα σάν πτώ- μα. Τό έσφύσαν και τό έλπιλοισαν σε μία καρέκλα. 'Εν τή μεταξύ ή άλυσισία όλονεν και τον άφινε. Βοηθών ο φακί- ρης επανέκτισε την άναπνοή του, τό μάτια του άνοιξαν, και έγινε πάλιν ζώ- νανς άνθρωπος!...

Αργότερα-γράφει ο Μπρώντον-μού έλχησαν τὰ παρόδοξα αυτά. Μού έπινε ότι με την πείσιν άποσπασμένων νεφρών και αίματούχων κέντρων, επήρσαν ά- ναίσθητον εις σπουδαία νεύρα. Συνε- κέντριαν τον νούν του, εν τή μεταξύ στην σκέψιν τίς καταστάσεως τίς άνα- σθησίας όταν δε έπαίρνε την άσθεα έ- κείνην είσπνοήν, εστράμυνε την γλώσσα του προς τό όπου και έφωζε με αυτήν τον άναπνευστικόν σωλήνα του. Τιοιούτοτρόπος-άναίσθητος, με την λειτουργίαν των νεύρων του στοματιέ- νη, με διακεκομμένη την άναπνοήν-ήτο έτοιμος δια τή θαυμαστούνα πείραμα που είχεν ιδόν ο Μπρώντον.

Ένας άλλος, όχι ανώτερον θαυμά- σιος άνθρωπος, που κατόστρεψε επί- στευτα φαινόμενα, ήτο ο Σείκ Μουσαά, έξημερωτής φιδών, που ζούσε εις την Αλγυρτακην πόλιν Λουζορ. 'Ο Μουσαά άρχισε τά έπίδειξις του από την στιγ- μήν που έδωαινε προς άναγίστην του φιδιού. 'Εδλεπε, λόγος χάριν, μίαν τρύπα στην ρίζα ενός ροινικοδένδρου και όσς έλεγε πώς εκεί μέσα ήσαν κρυμ- μένη μία κόμπρα. Τότε, ήρξισε να ψά- λη ένα ναυνουστικό τραγούδι, με όλην ύψηλήν φωνήν, και έμεινε δια να κλείη τό φιδί να βγεί.

Βέβαια ή κόμπρα δεν τόλμωσε να ξεμυτίση, και τότε ο Μουσαά άνεκού- μωνετο, έκρινε τό γυμνό του μπράτσο μέσα στην τρύπα, και έσυρε τό παρικό- σκιον από μέσα και την άπέθεσε κατά γής... Τότε αυτή έστράφη τό σώμα της κ' έσκημπίσε. Ένα γυριστό άγκο, κυλωμένη, εις άπόστασιν 13 περίω- λιν από μένα, ενώ ή κεφαλή και τό έμπροσθεν μέρος του σώματός της με κάποιον τρόπον κάποιον άλυσιν έφάνε- σαν πόνον άέρα, και τά μάτια τίς διαρκώς ή- σαν προσλημένα επάνω μου.

Ο Σείκ Μουσαά κατόπιν μου έπρά- νη, έπείμεινε τότε τον Ταχράν-Μπέη, και τον έστράφησαν τά πείδια του. Κατό- πιν έπαισε τή πέτρα στο στήθος του.

Εξέτεινε τον δείκτη του χεριού του προς τον φιδί, φάλλων ένα νέο μαγικό άσμα και ταυτοχρόνως απαγόρευσε, σύ- σπρά στην έπίφθο κόμπρα, να τον δαγκώ. Αφού έκάνωσε τό κεφάλι, έ- σπριξε, έδωαινε την διακαμένην τίς γλώσσας κατόπιν, σπιν-σπιν έσύρασε προς τή ζυμρός, άπέστρεψε την άσπρά- πειον κεφαλήν της στην πάλιν του Μουσαά και, έφείντεσαν να άπεκομί- νη.

Μετά μερικές ήμέρες από την έπίδει- ξιν αυτή, ο Μουσαά έπρότεινε εις τον Μπρώντον να του δείξη πώς να μαγεύη τούς όφεις. 'Αρχισε με ένα φυλακτό που είχε γραμμένους επάνω εξορκισμούς και στίχους από τό κοράνιο, και μαγικά σκήματα, καραγμένα σε χαρτί, και θαλ- μένα σε μία μικρή δερμάτινη θήκη.

Έπρεπε αυτό τὰ φυλακτό να τό έχη πάντα επάνω του, να μάθη ν' άπαγγέλη τούς εξορκισμούς και να άποσπρή εις κάποιον ύψηλόν και να ζήση με μόνον φυ- λικό κατόπιν. Κατόπιν έπαισε τον φιδί, και να νερό επί μία έβδομάδα, προσε- χόμενος και άποδιώκων κάθε κακία σκεψή.

'Ο Μουσαά έπήρε τον Μπρώντον στον κήπον του, στο Λουζορ και μετά την έβδομάδα νηστειας του, έδωαινε μία κόμπρα από τό καλάθι, και τού είπε : 'Τώρα άρχίζει τό πρώτο σου μάθημα. Πιάσε τό φιδί αυτό!...

Και ο Μπρώντον συνεχίζει : 'Ο 'Αλκωσά τό χέρι μου και έπιασε τό στρογγυλό, δακτυλιώτο σώμα τίς κό- μβρας. 'Αντι να έγγισε ένα άσμα κρού, γλώιδες, άπόρρα με την εύχαριστήν πού. ησθάνθηκα από τό ψάσιμο... 'Η κόμπρα άρχισε να κινείται εύλυγιστα με- σα στην πάλιν του. Στριφογύριζε δε- ξιά κι' άριστερά, και διαρκώς είκε : 'Τά άπαισία μάτιά τίς έστραμμένα κατ' έ- πάνω μου, και την λεπτή δύκαλότη γλώσ- σα της, τεντιμένη προς έμέ. Τό σύρι- γμά τίς ύψιαις σαν βαρεία άναπνοή ανθρώπου...

Τό φιδί έλπιλοισσε τό κεφάλι του πλη- σιότερα σ' έμένα, και έννοιωσα πώς ήλ- θεν ή κρίσιμη στιγμήν τίς ζυφίς μου. Δεν φοβόμην ν' άποθάνω άλλα αίσθάννομαι πώς θα μπορούσα να θυσιάσω την ζωήν μου.

Κατό τό φιδί έμεινε άκίνητο σάν νεκρό.

με τά φιδία, οπνυτίζων τό έρπετόν. 'Επείμεινε τότε τον Ταχράν-Μπέη, και τον έστράφησαν τά πείδια του. Κατό- πιν έπαισε τή πέτρα στο στήθος του.

Τό φιδί έλπιλοισσε τό κεφάλι του πλη- σιότερα σ' έμένα, και έννοιωσα πώς ήλ- θεν ή κρίσιμη στιγμήν τίς ζυφίς μου. Δεν φοβόμην ν' άποθάνω άλλα αίσθάννομαι πώς θα μπορούσα να θυσιάσω την ζωήν μου.

Κατό τό φιδί έμεινε άκίνητο σάν νεκρό.

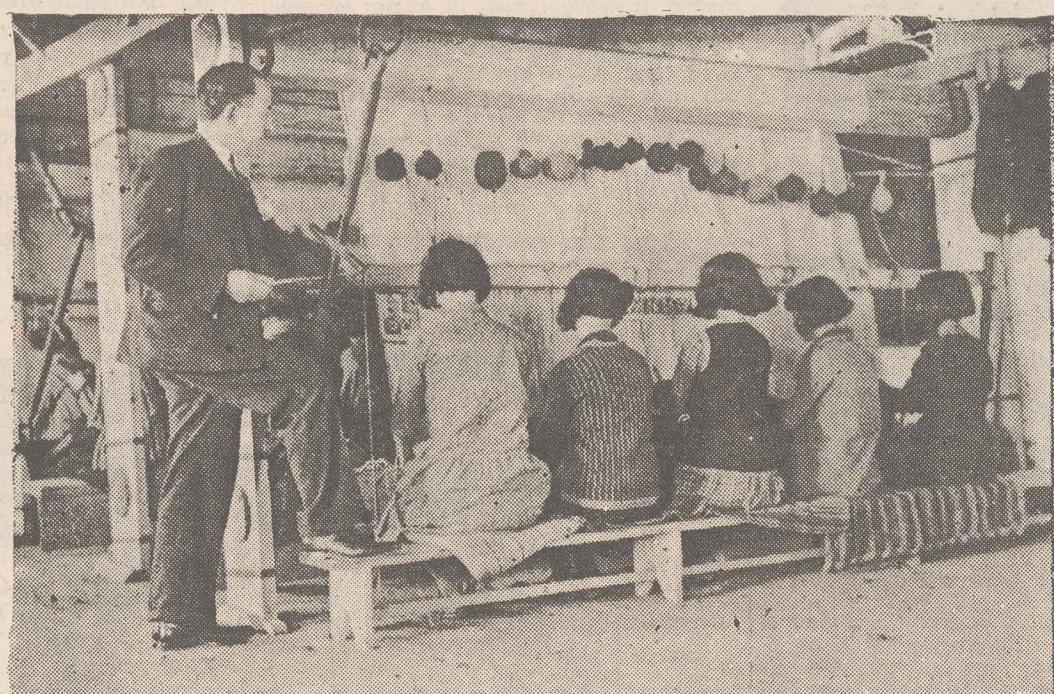
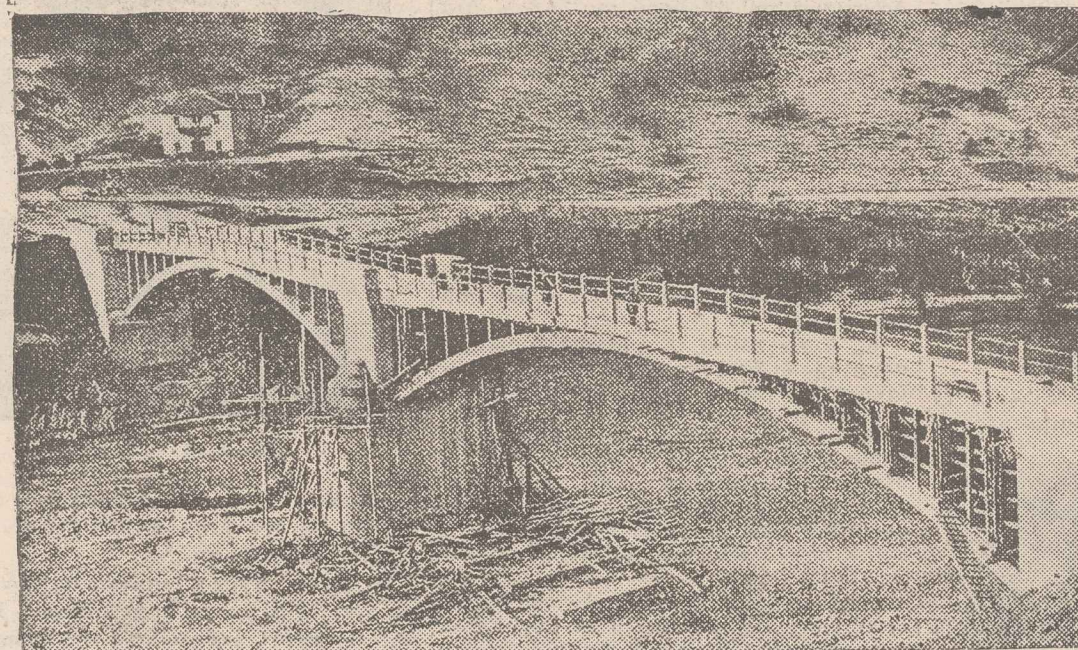
Κατό τό φιδί έμεινε άκίνητο σάν νεκρό.

Κατό τό φιδί έμεινε άκίνητο σάν νεκρό.

Κατό τό φιδί έμεινε άκίνητο σάν νεκρό.

Με τον δείκτην προς τον φιδί, έφω- σε να ψάλη ένα νέο μαγικό άσμα, που με άσπρησέτα άπαγόρευεν εις τον φιδί να βγεί.

Έκ τῶν ἀνω πρὸς τὰ κάτω : Ὀλυμπος (ὁ θρόνος τοῦ Διὸς), ἡ γέφυρα τοῦ Νέστου εἰς τὰ σύνορα τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης, Ἑργάτριες ταππουργίας, Ἀκρογιαλιά τῆς Ραφίας.

Ένας χαρακτηριστικὸς τύπος ἀγροτῆδος Ἑλληνοπούλης.

Μία ὥραία χιονοδρόμος ποὺ προνυμνάζεται διὰ νὰ συμμετάσχη εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ Σαμονί.

Ἡ χιονισμένη κορυφή τοῦ Παρνετοῦ. Μία ἀποφῆς τοῦ Πηνειοῦ παρὰ τὴν Λάρισα. Ἡ κλασικὴ Ἀνέμη ποὺ μεταχειρίζονται ἀκόμη οἱ χωριατοποῦλες μας στὰ περισσότερα μέρη τῆς Ἑλλάδος. Ἡ γραφικὴ Ἀρδαντιά παρὰ τὸ Ναύπλιον.

ΕΙΣ ΤΑΣ ΗΝΩΜΕΝΑΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ

ΘΕΟΜΗΝΙΑΙ

ΤΥΦΩΝΕΣ, ΚΥΚΛΩΝΕΣ, ΘΥΕΛΛΑΙ

Οι Άθηναίοι, που σπανίως βλέπουν καταστροφές από νεροποντή — ή τελευταία κατέστρεψε την γέφυρα του Έντεν και συζητείται ακόμη — ασφαλώς δεν θα ήθελαν να φαντασθούν τι θα η καταστροφή από θεομηνία εις την Αμερική.

Ο γραμματέας του Συμβουλίου Έθνικς Άσφακίς, εις την Βασιλικήν, κ. Φορνέι υπολογίζει ότι μέχρι της 31ης Δεκεμβρίου θα έχουν αποθάνει 110.000 άτομιν από θεομηνίας, θα είναι τοῦτο τὸ ὑψηλότερον ρεκόρ παρομοίων θανάτων. Τὸ ρεκόρ τῶν προηγουμένων ἐπὶ τῶν 101.139, πέθανε δὲ οἱ θάνατοι αὐτοὶ ἐφάρσαν τὴν 100.000. Ἀπὸ τὴν προβλεπομένην αὐθιάν τῶν 10.000, αἱ 6.000 θανάτων ἀφελόνται εἰς τὴν παρατεταμένον καύσωνα, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὑπέφερε, φρικῶς, ἑφῆτος ἡ Ἀμερική.

Ἀντιθέτως, οἱ θάνατοι ἀπὸ αὐτοκινητικὰ δυστυχήματα, ποὺ ἀνέβησαν περὶ τοὺς 37.000, θὰ ἔχουν ἐλαττωθῇ ἑφῆτος κατὰ τὸ 700. Αἱ ἀμερικανικοὶ ἐφημερίδες πανηγυρίζουν ἀπὸ τοῦτο τὸ γεγονός, μολονὶ ἀκόμη δὲν ἐδόθησαν εἰς τὴν δημοσίευσιν οἱ ἐπισημοὶ ἀριθμοὶ καὶ οὐτε λογαρίζουν τοὺς 37.000 δυστυχεῖς, ποὺ προσεφέρθησαν εἰς τὴν Μολίαν τῆς ἀμερικανικῆς ταχυπλοῦς καὶ εἰς τὴν μόνον τὸν καθεῖ Ἀμερικανὸν νὰ ἐκπλῶ οἶδος τὸ ἀνὰ τὸν.

Ἄλλὰ τὰ αὐτοκινητικὰ δυστυχήματα δὲν σταματοῦν εἰς τὸν ἀριθμὸν αὐτὸν καὶ μόνον. Τὰ προέμμενα θύματα ἀποδεικνύουν ὅτι καὶ ἄλλην τὴν ἐκτίμησιν τῆς Ἀμερικῆς, ἂν ἀπέθανον 37.000 μόνον, κατὰ τὸν τοῦτο, ἐτραυματίσθησαν ἀπὸ τοὺς ἰδίους τροχούς, ἐτραυματίσθησαν ἀπὸ τοὺς ἰδίους τροχούς 1.250.000 ἀνθρώποι, πράγμα, ποὺ ἐνέειν ἀσφορὴ νὰ ζημιώσουν, εἴτε διότι ἐνέειν ἀνάγκη νὰ ἐργασθῶν, εἴτε διότι ἐνέειν ἀνάγκη νὰ ἐπιχειρῶν, ἡ ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν αὐτὸν, εἴτε, τέλος, διότι κατεστράφησαν τὰ αὐτοκινητικά, νὰ ζημιώσουν, λέγει, ποσὴν, ὑπολογιζομένην εἰς 1.550.000.000 δολάρια! Καὶ νὰ μὴ φοιῶμεν!

Ἄλλ' οἱ στατιστικοὶ ὑπολογισμοὶ τοῦ κ. Φορνέι δὲν σταματοῦν ἐνδεῶς. Μὰς πληροφορεῖ ἀκόμη ὅτι εἰς τὸ τέλος τοῦ ἐτους θὰ ἔχουν ἐνταφίσει εἰς τὰ θάλατταν θύματα, ἄλλα 9.500.000 μικρὰ δυστυχήματα, μὲ οικονομικὴν ζημίαν διὰ τὸ κράτος, συμπεριλαμβανόμεναι εἰς 3.800.000.000 δολαρίων.

Εἰς τὴν μετὰ τὴν θανατηφόρα δυστυχήματα δὲν σταματοῦν ἐνδεῶς. Σαρὰν τὰ χιλιάδες Ἀμερικανῶν θ' ἀποθάνουν ἀ-

μερώτερος κυκλῶν ἐσάρωσε τὰς ἀμερικανικὰς ἀκτὰς τοῦ Ἀτλαντικοῦ, ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου Χόττερς καὶ τῆς Βορείου Καρολίνας, μέχρι τῆς Μασσαχουσέτης. Πρὸ ὀλίγων ἐπὶ τοῦ ἐξοδισμοῦ πυρκαϊῶν, ἐκάραισαν εἰς τὸ νοτιοδυτικὸν ὄρεγκον, ἐπὶ τῆς παραλίας τοῦ Ἀτλαντικοῦ, κατέστρεψε 10.000 ἐκτάρια ὁσάους μὲ τὰ πολυμύρια δένδρα, ἄλλα πυρκαϊὰ πηλείαν μὲ τελείων ὁσάων μὲ δένδρα, τὰ δὲ τῆς βορειοδυτικῆς Καλιφορνίας καὶ ἐξορύττωσε τοὺς κατοικοὺς τριῶν χωρίων, τῶν ὁποίων κατάρφη τὰ σπιτία.

Εἰς τὴν μετὰ τὴν μετὰ τὸν πόλεμον τῶν φοβερῶν καυσῶν, ποὺ ἐπρόκαλσαν τὸν πόλεμον, καὶ συγκριμένους τὴν 17ην Σεπτεμβρίου, ἔπρεπε νὰ εἰς τὸ Ντένβερ τοῦ Κολοράντο ἔννοετο ὅτι τὰ δένδρα διετέλουν εἰς πλῆρη καλοκαρινὴν ἀνθίαν καὶ οἱ κλάδοι τὸν ἥσαν ἡδὴ παραφορτωμένοι. Τὰ κλάδοι, ποὺ ἔπρεπε, ἐκάλυπτο τὰ φύλλα καὶ τοὺς κλάδους καὶ ἀπὸ τὸ βάρος ἐσάρων οἱ κλάδοι. Αἱ δημοσίαι ὑπηρεσίαι ἐπείσαν νὰ λειτουργοῦν αἱ ἐκτάρια συνεισώθησαν εἰς πολλὰ ἐκατομύρια δολαρίων.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ Σεπτεμβρίου καὶ τὸ κεντρικὸν Τέξας κατεκαλύφθη ἀπὸ τὴν νερά τεσσάρων ποταμῶν, ποὺ ἐπάρσαν τὸν φράκτας τῶν καὶ, ρέοντες ὀρμητικῶς, παρέσταν πᾶν τὸ προστυκόν. Ἡ καταστάσις εἰς τὴν πόλιν Βάκο ὑπέφερε τὸσον δραματικῇ, ποὺ ἐκρήκεν νὰ κρηχθῇ ὁ στρατιωτικὸς νόμος. Ὁ ποταμὸς Μπράζος, ποὺ διασχίζει τὴν πόλιν, ἐφάρσεν εἰς ὕψος 41 ποδῶν, ποὺ ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἐφάρσεν. Αἱ ζημίαι ἀπὸ τὴν πλημμύραν μόνον εἰς τὰ σπιτία ἀνέβησαν εἰς 5.000.000 δολαρίων. Αἱ βουδοκοφτεῖαι ὑπέρστησαν ζημίας 1.500.000 δολαρίων καὶ 2.000 κατοικοὶ ἠνυποκρίθησαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὰ σπιτία τῶν, ποὺ ἔκριναν κατὰ τὴν ἐτοιμότητα καὶ ἐκινδύνουν εἰς ἐκ τούτου νὰ ταφῶν ὑπὸ τὰ ἐρείπια. Εὐτυχῶς, αἱ ἀπώλειαι εἰς ἀνθρώπους ὑπάρξαν ἐλάχιστοι εἰς τὸ Κεντρικὸν Τέξας, διότι ἀμέσως διαργανώθη ἡ ὑπηρεσία διασώσεως τῶν πλημμυροπαθόντων, ποὺ ἔκριναν καταφυγὴν εἰς στέγας σπιτιῶν καὶ δένδρα, μὲ ὀπτακίους καὶ μὲ διάφορα ἀλλὰ μέσα. Ὁ ποταμὸς Κόνγκος ἐδόχθη νερά ὀψως 16-20 δακτύλων καὶ, ὑπερκεκλιμένας, παρέσταν — ὁτιδήποτε εὐρεν ἐμπρὸς τοῦ, τοῖκους, δένδρα, ζῶα. Παρέσταν δὲκα ἀνθρώπους, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ ἑνας ἦτο τοσοῦτος. Ἡθελῶς νὰ διασω-

σὴ τὸ βῶδι τοῦ, ποὺ εὐρὴν ἀποκλειόμενον ἀπὸ τὰ νερά. Ἐπὶ νύκτας μὲ τὸν ζῶον τοῦ, ποὺ τὸσον ἀναπόσπαστος, ἔπρεπε ὁ ποταμὸς Κολοράντο ἐφάρσεν τὰ 62 ποδὰ καὶ τὰ νερά τοῦ ἐκάλυψαν ἐκ τῶν πολλῶν ἐκατοντάδων μιλίων, κατέστρεψαν τὴν αἰεροδρομικὴν γραμμὴν εἰς Τέξας καὶ Νέαν Ὀρλεάνην, εἰς μὴ καὶ τριάντα πέντε μιλίων, καὶ μίαν γέφυραν ἀξίας δέκα ἐκατομμυρίων δραχμῶν.

Ὁ Χιούστον Χέιτς, ἐξ ἄλλου, διεύθυνε τῆς ἐφημερίδος «Στάντον» Τέξας, ἡ ὁποία ἐκφύεται εἰς τὸν «Ἄγγελο», ὑπολογίζει τὰς ζημίας, ποὺ ἐπρόξενηται ἀπὸ τὰς πλημμύρας εἰς τὴν πόλιν ταυτὴν, εἰς 5.000.000 δολαρίων. Αἱ ἀρκαὶ τὰς εἶχον κατ' ἀρχὰς ἐκτιμήσιν εἰς δύο ἐκατομμύρια δολαρίων. Ὅταν ὁμοῦς ἤρξαν ἡ ἀποκαθάρσις τῶν ἐρείπων, τότε μόνον ἤρξαν ν' ἀντιλαμβάνονται τὸ μέγεθος τῆς καταστροφῆς καὶ τότε ἐπείκει δύο ἐκατομμύρια δολαρίων. Ὅταν ὁμοῦς ἤρξαν ἡ ἀποκαθάρσις τῶν ἐρείπων, τότε μόνον ἤρξαν ν' ἀντιλαμβάνονται τὸ μέγεθος τῆς καταστροφῆς καὶ τότε ἐπείκει δύο ἐκατομμύρια δολαρίων.

Ὅπως δὲ, τὸ γεγονός εἶναι ὅτι θὰ περῶν πολλὴν καὶρὸς, πρὶν ἢ γνωσθῇ ἡ ἐκτίμησις τῶν καταστροφῶν, ποὺ ἐπρόκαλσαν αἱ πλημμύραι. Ὑπόθεσις τοῦ Τέξας, εἰς τὰς ὁποίας αἱ καταστροφὰς ὑπερβαίνουν καὶ θεοὶ φαντασίας. Αἱ θύελλαι καὶ αἱ καταιγίδες καὶ οἱ κυκλῶνες μετέδωκαν ποταμῶν, ποὺ ἐκάλυψαν τὴν πόλιν, ἔπρεπε εἰς νύκτας, ἐπρόκαλσαν θανάτων τῶν παιδιῶν καὶ τὴν στιγμὴν ταυτὴν οἱ καταιγίδες ἀντιμετωπίζον καὶ ἄλλην φέρσαν ἀπὸ τὸν Τέξας, εἰς τὸν ἑλπίαν, ὅπου καὶ μίαν μόνον νύκτα χιόνος δὲν εἶδαν τὸν περῶν μόνον χειμῶνα, ἐπικρατεῖ κρύο, ποὺ διοικίους ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ ὑποφῶν.

Ἄλλ' ἰσως ἡ φοβερώτερος θεομηνία νὰ ἦτο ὁ καύσων, ὁ ὁποῖος ἐπεκράτησε καὶ καλοκαίρι καὶ μέχρι τῶν ὀκτωβρίων τοῦ Νοεμβρίου, εἰς διαφόρους περιοχὰς τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ Νέα Ὑόρκη ἰδίᾳ ἐπαλκισμένη, εἰς αὐτὸν, ὅσον κομμάτι ἄλλης πόλεως, ἦν αὐτὸς ὁ καύσων, δὲν εἶναι εὐκόλως ὁ ἀλλήλων, ὁ ὁποῖος καὶ τὸ κρύο θέλει νὰ εἶναι μεμετρημένον καὶ ἡ ζέσις. Ἐκεῖνοι ὁμοῦς, ποὺ ἐξήσαν τὰς ὥρας ἡ τὰς ἡμέρας τοῦ ἀμερικανικοῦ καύσωνος, ἐμετρίσαν δὲκα ἀνθρώπους, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ ἑνας ἦτο τοσοῦτος. Ἡθελῶς νὰ διασω-

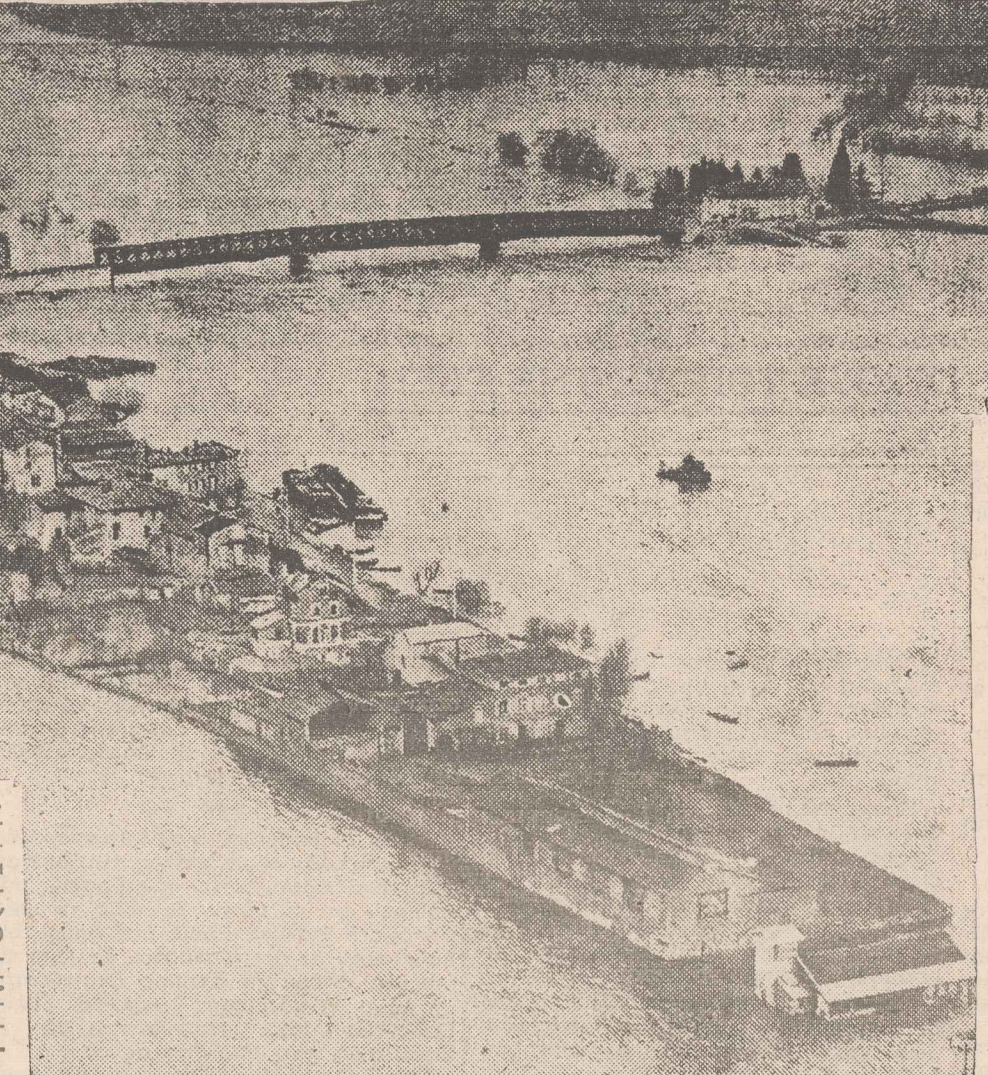
σὴ τὰ ἐκατομμύρια τῶν κατοίκων τῆς ἀμερικανικῆς μεγαλοπόλεως τὸ ἴδιον ἀντιμετωπίζον δράμα καὶ εἰς τὸ ἴδιον φθινόπωτο καζάνι. Ἐφῆτος ἰδίᾳ, ποὺ οἱ καύσων ἐφάρσεν εἰς ἐκτίμησιν, ποὺ σπανίως ἐφάρσεν ἄλλοτε. Τὰ πόρτα τῶν ἡμετέρων καὶ νύκτα καὶ εἰς αἰσθητικὴν ὄραν ἀνοικτὰ, διὰ νὰ δέχωνται τὰ πλῆθη, ποὺ ἐξήτουν ἕνα καταφυγίον ἱκανὸν νὰ τοὺς προσφῇ ὀλίγην δροσίαν. Ἐβλεπε κανεὶς ἀνθρώπους καθεῖ ἡλικίας, γέροντας καὶ γυναικας, παῖδας καὶ νέας νὰ ἔχουν καταλάβει τὰ σκοτεινότερα σπῆματα τῶν κήπων καὶ νὰ μένουν ἐκεῖ ἐπὶ ὥρας, χωρὶς νὰ κινῶνται καὶ τὴν παραμικρὰ κίνησιν. Ὁ καύσων εἰς παραλίαν εἰς τὰ νερά. Ἐπὶ ἡμέρας ὅλας ἔκριναν διακοπὴν ἀεθρῶν αἱ ἐργασίαι εἰς τὰ γραφεῖα καὶ τὰ ἐργοστάσια, ὅπου οἱ περῶντες ἀνεμίστηρες τίποτε ἄλλο δὲν ἔκριναν, παρὰ ν' ἀναδεύουν τὸν ἴδιον μολυσμὸν καὶ ζεστόν ἀέρα.

Εἰς τὰ παράλια ἐκτίμησιν καὶ εἰς τὰς δεξιμένας τῆς πόλεως κατὰ ἐκατοντάδας χιλιάδων εὐρίσκοντο οἱ Νεοϋρκέζοι, ποὺ ἐξήτουν ἀναλύειν ἀπὸ τὰ φοβερὰ βάρηνα τοῦ καύσωνος. Ὑπάρξαν ἀνθρώποι, ποὺ ἐμετανόουν τὸν πρῶτον ἕως τὸ βῶδι εἰς τὸ νερό, καὶ ἄλλοι πολλοὶ, ποὺ ἐπερῶντο πλείους ὥρας τῆς νύκτας εἰς τὸ νερό. Ἡ Νέα Ὑόρκη θὰ ἡμπορούσε νὰ παρομοιάσθῃ μὲ μίαν πόλιν, εἰς τὴν οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχουν τὴν ἐκτίμησιν, μίαν ἀπαραίτητον κοιλίαν συμφορῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκατομμύρια ἀνθρώπων ἐπὶ ἀντιμύνηται. Καὶ τὸ κακὸν νὰ ἐπικρατῶντο ἐνδεῶς, ἔξοικονοῦσιν μέγαν τὸν τελευτὸν τοῦ Ὀκτωβρίου μὲ καθεμινὸς θύλας χιλιάδων ἀνθρώπων. Ἀπὸ αὐτοὺς οἱ περισσότεροὶ ἐπάρσαν ἀπὸ ἡλικίας καὶ ὄντων ὁμοῦς εἰς τοὺς σταθμοὺς πρῶτων βοήθειας, ὅπου τοὺς προσεφέρτε ὁμοῦς ἰατρικὴ περίθαλψιν.

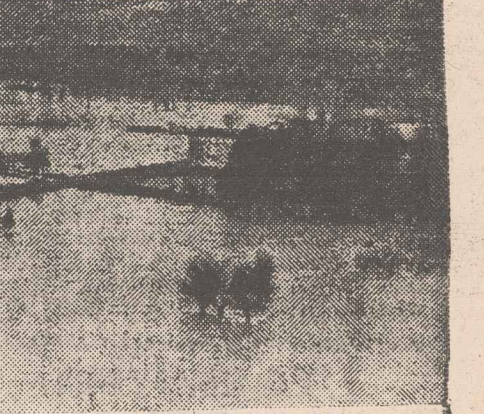
Κατὰ δεκάδας ὁμοῦς ἀνέρχοντο καθημερινὰ καὶ οἱ ἄλλοι, ποὺ ἐδοκίμαζαν διὰ τελευταίαν φράγν τὰ δένδρα τοῦ καύσωνος. Πολλοὶ νηνεῖς Νεοϋρκέζοι ἀνέφρον ὅτι ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἐνδομύνηται παρομοίον καύσωνα. Δὲν εἶναι εὐκόλως, διότι ταυτάκιον αἱ προηγουμένη στατιστικὰ ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἐσημειώθησαν ὁμοῦς, ὅσα κατὰ τὸ καλοκαίρι, ποὺ μὲς διέρρευσεν. Καὶ τὸ φοβερώτερον εἶναι ὅτι ἀπὸ τὸν τρομερὸν καύσωνα ἐσημειώσαν δὲκα ὀλίγην παρακρούσιν. Ὁμοῦς εἶχαν τὰ νεύρα χαλαρωμένα, ὅσοι ὤ-

Ἡ καταστροφή τῆς Νέας Ὑόρκης, ποὺ ἐφάρσεν τὴν πόλιν, ἐπὶ τῆς παραλίας τοῦ Ἀτλαντικοῦ, κατέστρεψε 10.000 ἐκτάρια ὁσάους μὲ τὰ πολυμύρια δένδρα, ἄλλα πυρκαϊὰ πηλείαν μὲ τελείων ὁσάων μὲ δένδρα, τὰ δὲ τῆς βορειοδυτικῆς Καλιφορνίας καὶ ἐξορύττωσε τοὺς κατοικοὺς τριῶν χωρίων, τῶν ὁποίων κατάρφη τὰ σπιτία.

Ἡ καταστροφή τῆς Νέας Ὑόρκης, ποὺ ἐφάρσεν τὴν πόλιν, ἐπὶ τῆς παραλίας τοῦ Ἀτλαντικοῦ, κατέστρεψε 10.000 ἐκτάρια ὁσάους μὲ τὰ πολυμύρια δένδρα, ἄλλα πυρκαϊὰ πηλείαν μὲ τελείων ὁσάων μὲ δένδρα, τὰ δὲ τῆς βορειοδυτικῆς Καλιφορνίας καὶ ἐξορύττωσε τοὺς κατοικοὺς τριῶν χωρίων, τῶν ὁποίων κατάρφη τὰ σπιτία.

Ἡ καταστροφή τῆς Νέας Ὑόρκης, ποὺ ἐφάρσεν τὴν πόλιν, ἐπὶ τῆς παραλίας τοῦ Ἀτλαντικοῦ, κατέστρεψε 10.000 ἐκτάρια ὁσάους μὲ τὰ πολυμύρια δένδρα, ἄλλα πυρκαϊὰ πηλείαν μὲ τελείων ὁσάων μὲ δένδρα, τὰ δὲ τῆς βορειοδυτικῆς Καλιφορνίας καὶ ἐξορύττωσε τοὺς κατοικοὺς τριῶν χωρίων, τῶν ὁποίων κατάρφη τὰ σπιτία.

πεθάνουν κάποτε εἰς θέρμειαν εἰς νεορολογικὰς κλινικάς, δὲν ἡμπορούσαν ν' ἀνέξουν εἰς τὸν φοβερὸν καύσωνα καὶ εἰς ἐκτίμησιν ἡ λαοὶ πεποιθισ, ὅτι τὰ μυαλὰ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι πολὺ εὐπροσάλητα ἀπὸ τὴν ζέσιν.

Ὅπως δὲ, ἀπεδείκθη διὰ μίαν ἀκόμη φοράν ὅτι ἡ Ἀμερική ἔχει τὸ ρεκόρ ὁ μόνον εἰς τὰς... δολάρια, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς θεομηνίας, αἱ ὁποῖαι τὴν πλητύνουν τακτικῶς. Οἱ ἀριθμοὶ, ποὺ παρέσταν εἰς τὸ σημεῖόν μας, ὁμοῦς τὸσον ἐντυλίσσονται, ὥστε νὰ περιπέτῃ καθεπερὶ μὲν κρηκτικῇ. Καὶ δὲν εἶναι αἱ ζημίαι εἰς ἐμψυχὸν καὶ ἀψυχὸν ὕλκον, ποὺ γίνονται. Ἄλλα καὶ τὰ ἐκατομμύρια, ποὺ ἐξοδεύονται πρὸς πάσας τὰς διευθύνσεις διὰ τὴν πρόληψιν τῶν ἐπικυλόντων τῶν θεομηνιών, πρὸς κατασκευὴν ἔργων, τὰ ὁποῖα ὁμοῦς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ περιορισθῶν τοὺς κινδύνους — ὁμοῦς περὶ τῶν ἐκ πυρῶν, κυκλῶν, θυελλῶν κλπ. προσερχόμενων. Καὶ τὰ ἐργα παροτρύνονται καὶ γίνονται ἐκ νέου. Καὶ οἱ ἀνθρώποι, νομιζόντες ὅτι εἶναι ἀφολοκισμένοι δι' αὐτὰν, δὲν λαμβάνουν ἐγκλίμως τὰ μέτρα τῶν καὶ εἰς σημεῖωνονται τὰ ἐκατομμύρια τῶν θυσιῶν.

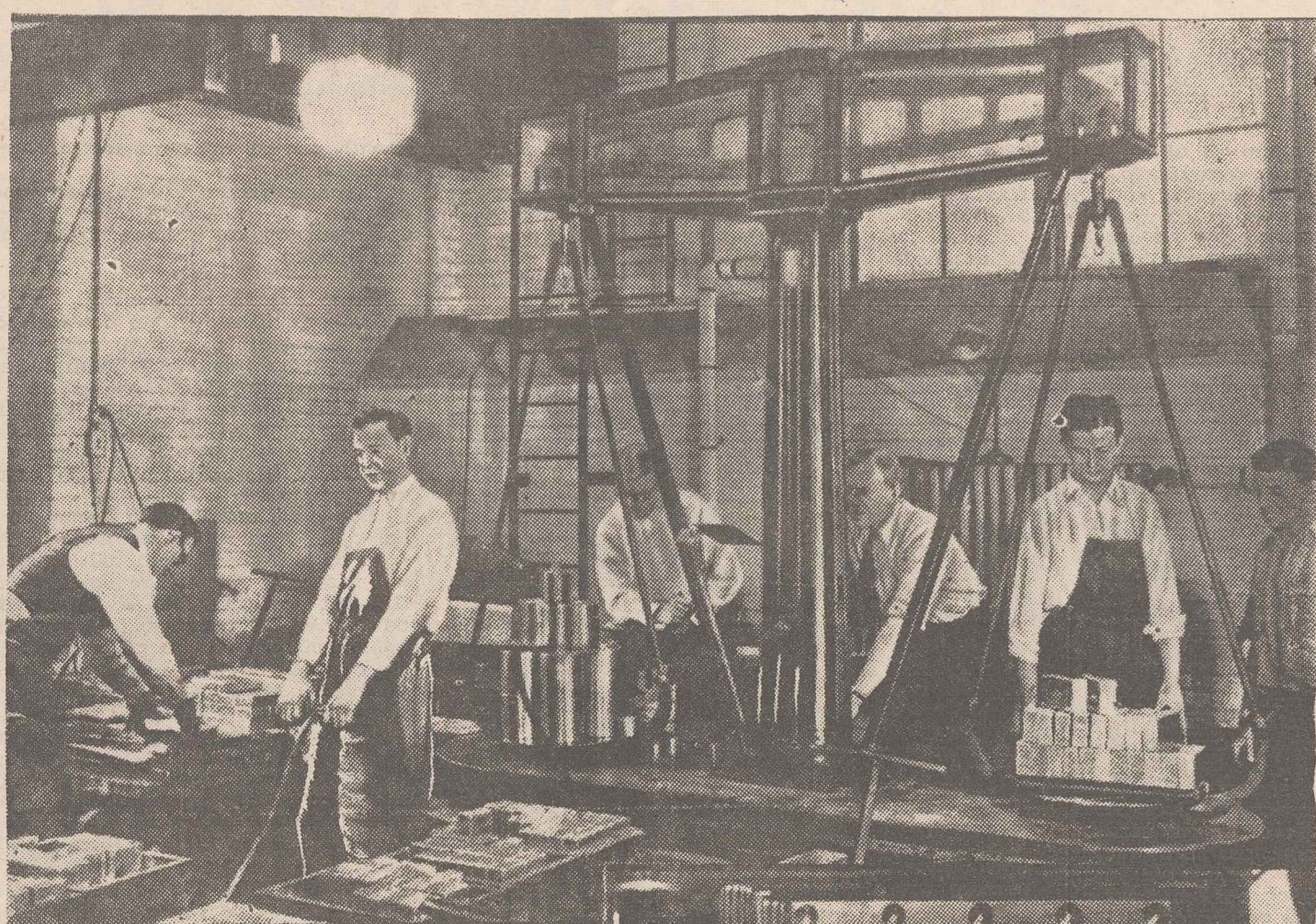
ΠΩΣ ΦΥΛΑΓΕΤΑΙ...

ΤΟ ΧΡΥΣΑΦΙ

...ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ ἀνθρώπινη φαντασία εὐρίσκειται σὲ ἀδυναμία νὰ συλλάβῃ τὰ τεράστια μέσα ποὺ χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὴν φύλαξιν τῶν θησαυρῶν στὰ διάφορα κράτη. Οἱ ποὺ μεγάλοι μηχανικοὶ καλοῦνται καθεὶς φορὰ σὲ συνεργασία γιὰ τὴν ἐκπόνησιν τῶν σχεδίων, τῶν ὑπογείων παραβείων, μέσα σὺς τοὺς ὁποῖους θὰ φυλαχθῇ ὁ πολυτίμος θησαυρὸς καὶ τῆς περισσότερες φορὲς αὐτοὶ ἐργάζονται χωρὶς νὰ γνωρίζουν, παρὰ ἐλάχιστες ὁ καθένας λεπτομέρειες τοῦ ἔργου ποὺ κατασκευάζουν, εἰς τῶν ὁποίων ὥστε νὰ μὴ εἶναι σὲ θέσιν νὰ χρησιμοποιήσων ποτὲ.

Χαρακτηριστικὴ εἰκόνα αὐτῶν τῶν μέσων μᾶς δίδουν οἱ περιγραφὰς τῶν θησαυροφυλακίων τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἑλλάδος, ἀρκετὲς γιὰ νὰ βοηθήσουν στὸ σχηματισμὸν μίαν ἀντιλήψεως τῶν πολυδυσκόλων μηχανισμῶν, ποὺ τίθενται σὲ ἐφαρμογὴ γιὰ τὴν προφύλαξιν τοῦ θησαυροῦ ἀπὸ καθεῖ ἐνδεχόμενον κινδύνου.

Στὶς Ἠνωμένες Πολιτεῖες ὁ θησαυρὸς μετεφέρθη τελευταίον ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη εἰς τὴν πρωτεύουσάν της Ἑνώσεως, τὴν Βασίλειαν. Τὸ τεράστιον θησαυροφυλάκιον, ποὺ κρύβει τὸν θησαυρὸν, ἐρίσκεται σ' ἕνα ἔδαφος τριῶν ὁρόφων κατὰ ἀπὸ τῆς γῆς, στὸ μέγαρον τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, μέσα εἰς ἕνα πελώριον τάφο μὲ χονδρὰ τεῖχη. Ἐκεῖ ὑπάρχει ἕνα χρηματοκιβώτιον, ἵσοι μὲ τὸ μέγεθος μὲ ἕνα κανονικὸ σπῆτι. Αὐτὸ ὁ θησαυροφυλάκιον ἀνοίκεται πάντως σὲ γιγαντώδεις στύλους ἀπὸ μπეტὸν, μετὰ τῶν ὁποίων ἀρκετοὶ φρουροὶ κάνουν ἡμέρα καὶ νύκτα τοὺς γύρους τοῦς, ἀγρυπνοῦντες ἐπὶ ἐπὶ τοῦ μεθώδους θησαυροῦ. Τὸ θησαυροφυλάκιον δὲν εἶναι προσιτὸν παρὰ μόνον ἀπὸ τὰ πάνω.

Ἐκατοντάδες μηχανικοὶ καὶ ἀργιτεκτονικοὶ ἐργάστησαν ἐπὶ πολλὰς μῆνας, χωρὶς ποτὲ νὰ συσχεθῶν μετὰ τοῦ νομοδικοῦ χρηματοκιβωτίου, ποὺ εἶναι ὁλοκλήρως θωρακισμένον μὲ χάλυβα καὶ τὸ ὁποῖον δίνει τὴν ἐντύπωσιν περισσώτερον τοῦ θησαυροῦ παρὰ μίαν Τραπεζίαν. Μόνον ὁ ἀμερικανικὸς ἐγγράγιος, εἰς τὸ ἐπρόκειτο νὰ καταλήξουν ὅλας αὐτὲς οἱ προσπάθειες τῶν συνεργατῶν του, οἱ τέσσαρες διακοσμητικὲς φανομενικὰς. Καὶ εἰναι πραγματικῶς ἀριστοτέλειαν αὐτὸ τὸ χρηματοκιβώτιον, τὸ ὁποῖον ἡ ἀνθρώπινη δύναμις, δὲν ἡμπορεῖ οὔτε νὰ παραβιάσῃ, οὔτε νὰ ἐξέλθῃ, οὔτε νὰ καταστρέψῃ καὶ τὸ ὁποῖον εἶναι ἀκόμη ἀπρόσβλητον ἀπὸ τὴν ἰσχυρὴν δόξα καὶ ἀπὸ τὴν πυρκαϊά.

Τὸ κλειδὸν τῆς βαρεῖας θωρακισμένης πόρτας ἀποτελεῖ ἕνα βῆμα τῆς ἀνθρώπινης ἀκρίβειας. Ἄν προτεθῇ σ' αὐτὸ καὶ ὁ τεράστιος στρατὸς τῶν ὑπαλλήλων καὶ φρουρῶν τοῦ θησαυροῦ, ἐξέγεται τὸ συμπέρασμα πὸς ὁ Ἀμερικανικὸς θησαυρὸς εὐρίσκειται σὲ ἀπόλυτη ἀσφάλεια.

Ἄλλὰ δὲν εἶναι λιγώτερον καὶ ἡ ἀσφάλεια τοῦ γαλλικοῦ θησαυροῦ. Διὰ νὰ φθάσῃ κανεὶς μέχρις αὐτοῦ πρέπει νὰ κατέβῃ σ' ἕνα ὑπόγειον διαμέρισμα, τέταρτον πάτωμα κατὰ ἀπὸ τῆς γῆς. Ἐκεῖ εὐρίσκειται μία πόρτα μὲ ἐξαιρετικῶς πολυπλοκὸν τρόπον ἀνοίγιματος, ποὺ ἐπὶ εἰς ἕνα πυρκαϊκὸν. Αὐτὸς ἀποτελεῖ τὴν μοναδικὴν εἰσοδόν. Γιὰ νὰ ἀνοίξῃ τὸ κινητὸν μέρος τοῦ πυρκαϊκοῦ αὐτοῦ πρέπει νὰ τεθῶν σὲ κίνησιν ἐπὶ 5 ὁλόκληρα λεπτά δύο ηλεκτρικὰ ἀμαξομηνανῶν. Ἀπὸ καὶ καταλήγει κανεὶς σὲ μίαν σάλα, ἀπὸ τὴν ὁποία κατεβαίνει ἐκ νέου σὲ νέον ἔδαφος ἐπὶ τῶν μέτρων. Ἐκεῖ πάλιν τὰ ἴδια, νὰ δαρεῖται πόρτα, νέον πυρκαϊκὸν, ὅλα θωρακισμένα μὲ χάλυβα καὶ μὲ μπეტὸν. Ἐπειτα ἀεθρινώδεις διαδρομαί, οἱ ὁποῖαι καταλήγουν τέλος εἰς μίαν μεγάλην αἴθυσαν, ὅπου εὐρίσκειται ὁ θησαυρὸς. Ἐδῶ ἄλλοι πολυπλοκοὶ φρουροὶ ὑπολειτουργοῦν καὶ στρατιῶτες ποὺ ἀγρυπνοῦν γιὰ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ πολυτίμου μεταλλοῦ.

Ἡ ἀσφάλεια εἶναι ἀπόλυτη, κανεὶς δὲν ἡμπορεῖ οὔτε νὰ διανοηθῇ πὸς εἶναι δυνατόν νὰ φθάσῃ τὸν πολυτίμον θησαυρὸν. Καὶ κανεὶς νὰ μὴ τὸν φρουρῇ, εἰναι τὸσον οἱ δυνατοὶ γιὰ νὰ παραβιάσῃ ἔσω καὶ μὲ ἀπὸ τῆς βαρεῖας πόρτας, ὥστε οὔτε νὰ διανοηθῇ κανεὶς, νὰ ἀναλάβῃ μίαν τέτοια ἐπιχείρησιν.

Στὴν Ἑλλάδα ὁ θησαυρὸς φυλάσσεται προσωρινῶς, μέχρις ὅτου ἀποπερατωθῇ τὸ νέο θησαυροφυλάκιον, στὸ Κεντρικὸ Μέγαρον τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου, σὲ ὑπόγειον τὸ ὑποκαταστήμας τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος σὺν Πειραιῶν. Καὶ ἐδῶ ὁ θησαυρὸς εὐρίσκειται σὲ δόξιν τῆς γῆς. Ἀπὸ καὶ τὸν ἀνέμενον οἱ ἐγγράγιοι, οἱ μετὰ τῶν κυβερνήσεων, πολλὰς προσπάθειας καὶ ἐξαντλητικὰ ἐργασία καὶ ἐκεῖ καταλήγει πάλιν γιὰ νὰ μεί-

νῃ θαμμένος, ἀντικαθιστῶμενος σὲ συναλλαγὰς μὲ τὰ χρηματοκιβώτια. Τὴν βαρεῖαν πόρτα ποὺ ὁδηγεῖ εἰς τὸν θησαυρὸν, δὲν ἡμπορεῖ νὰ μὴν εἶναι ἀκόμη ὁ διοικητὴς τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος μόνος τοῦ. Γιὰ τὴν τρία κλειδία ποὺ καθένας τοὺς ἀνοίγει μὲ ἰδιαίτερον μηχανισμό. Ἀπὸ αὐτὰ τὸ ἕνα κατέχει ὁ Διοικητὴς τῆς Τραπεζῆς, τὸ ἄλλο ὁ Διευθυντὴς τῆς καὶ τὸ τρίτον ὁ Γενικός τῆς Ταμίας. Διὶ τὴν ἐπέμεισε καὶ τὸν τριτὸν, ποὺ καθένας ἔχει καὶ τὸ δικὸν του μυστικόν. Δὲν ἡμπορεῖ νὰ γίνῃ τίποτε. Τὸ μυστικὸν κινεῖται ἀλλὰζεῖ καθεὶς τόσο, ὥστε νὰ μὴ εἶναι εὐκόλως ποτὲ νὰ μαθευθῇ ἡ νὰ χρησιμοποιοῦνται ἀπὸ ἄλλους ἐκτὸς τοῦ κατόχου τοῦ. Ἡ πρώτη ἀπὸ τῶν πόρτων ὁδηγεῖ εἰς τὸν ἐργασίον, ἀπὸ τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ἐρῇ καὶ ἀπρόσβλητον ἀπὸ τὴν πυρκαϊά καὶ τὴν πλημμύραν. Αὐτὸ ὁδηγεῖ νὰ ἀναφανῇ ἡ δεύτερη πόρτα, ποὺ ὁ μηχανισμὸς τῆς εἶναι ἐξ ἰσοῦ πολὺπλοκος. Γιὰ τὸ ἀνοίγιμά της δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ ἐπέμεισε τῶν τριῶν κλειδίων. Χρεάζεται ἀκόμη καὶ ἐξαιρετικὴ ἀνθρώπινη δύναμις. Εἰδικὸς μηχανισμὸς συνδέει τὴν πόρταν ηλεκτρικὰ κουδούνια, ἐτοιμὰ νὰ εἰδοποιήσουν τοὺς φρουροὺς σὲ καθεὶ ἀπορία παραβιάσεως. Ἐπειτα διάδρομος, ὅλην μικρότερη πόρτα μὲ ἐξ ἰσοῦ πολυπλοκὸν μηχανισμό, ἐπίσης ἀπρόσβλητη καὶ ἀδιαπέραστη καὶ ἐπειτα ἄλλος διάδρομος καὶ νὰ κατέβῃ, ποὺ δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἀνοίξῃ παρὰ μὲ τὴν ἐπέμεισε τῶν τριῶν κλειδίων. Αὐτὸ ὁδηγεῖ τέλος στὴν μεγάλη αἴθυσαν ὅπου εὐρίσκειται ὁ θησαυρὸς προσωρινῶς ὁμοῦς.

Διὶ συντόμως θὰ μεταφερθῶν εἰς τὸν θησαυροφυλάκιον τοῦ νέου μεγάρου τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὴν τελευταίαν λέξιν ἀπὸ τῆς ἐπομένης τῶν μηχανισμῶν τελευταίας λέξης. Γιὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ θησαυροῦ πολλοὶ μηχανικοὶ δικαίως καὶ ἐξοῦ. Ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα τεράστιον ὑπόγειον τάφο, στηρίγνυται πάντως σὲ ογκώδεις τεταμένους στύλους, γύρω ἀπὸ τὸν

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΑΙ Ο

Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ ΜΑΣ

ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ

Το φιλοπρόδοον Σωματεῖον τοῦ Πειραιῶς, πού ἔχει ἐπιτύχει τίς μεγαλύτερες νίκες καί ἐπιτυχίες εἰς τὸ ποδόσφαιρον.

Ἀπὸ τὰ ἀθλητικά Σωματεῖα τοῦ Πειραιῶς ἀσφαλῶς τὸ δημοφιλέστερον εἶναι ὁ Ὀλυμπιακὸς καὶ δὲν ἀπεφασίζει κανεὶς νὰ γράψῃ γιὰ τὸν Πειραιτικὸν ἀθλητισμὸν θὰ ἔπρεπε κανονικῶς νὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ τὸν Ὀλυμπιακόν. Εἶναι τὸ Σωματεῖον πού ἔχει ἐνθουσιάζει ὁλόκληρον τὸν Πειραιᾶ καὶ ἐγὼ μὲ τὴς δυνατότερες συγκινήσεις τοὺς κατοίκους τῆς νεόπο-

λίσσεως στὴ 2α ομάδα, ἐνεφανίσθη κατόπιν στὴν πρώτη. Τὰ πέντε ἀδελφία, διεδέχθησαν ἄλλοι ποδοσφαιριστὰ πολλοὶ καλοὶ, χωρὶς ὅμως νὰ κατορθώσουν ποτέ νὰ φθάσουν σὲ...θαυμαστάτους Ὀλυμπιακούς. Τὰ μυστικὰ τῆς ἐπιτυχίας τὸ ἐκράτησαν μάλιστα μέσα τῶν τὰ πέντε ἀδελφία...

Στὸ ποδόσφαιρο ὁ Ὀλυμπιακὸς ἐγγύς παικτῶν του καὶ τὴν αὐτοπεποίθησιν σὺς δυνάμεις του.

Ἐκέρδισεν ἀκόμη πολλές φορές πρωτάθλημα τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸν ὀρθοπεδικόν καὶ ἐνίκησε πολλές ξένες ομάδες.

Ἐκτός ἀπὸ τὸ ποδόσφαιρον, ὁ Ὀλυμπιακὸς καλλιεργεῖ καὶ διατηρεῖ καὶ ἄλλα τμήματα. Ἐκεῖ ἔνα πολὺ καλὸν καλυμπτῆκόν τμήμα μὲ ἰδιοκτῆτες εγκαταστάσεις στὸ Τουρκοκίμνο, τὸ ὁποῖον περιλαμβάνει πολλοὺς κολυμβητὰς καὶ κολυμβητριάς, δύνανται τῶν ἡλικιών. Ἐπίσης ὁ Ὀλυμπιακὸς ἔχει τμήμα ἀθλοπαίδων (βόλεϋ καὶ μπάσκετ) καθὼς καὶ γυναικείον.

Ἐνα ὅμως σημεῖον στὸ ὁποῖον ὑστερεῖ εἶναι, ὁ κλασσικὸς ἀθλητισμός. Ἄλλοτε τὸ ἀθλητικὸν τμήμα τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἦτο ἀπὸ τὰ πλέον ἰσχυρὰ τοῦ Πειραιῶς ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀνεδείχθησαν πολλοὶ ἀθληταί. Ἀτυχῶς μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου, τὸ τμήμα αὐτὸ ἐξηφανίσθη, καὶ σήμερ ὁ Ὀλυμπιακὸς παρουσιάζει...ἀδρανείαν σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα σπορ. Ὅμως ὁ Ὀλυμπιακὸς δὲν στερεῖται προσώπων πού δύνανται νὰ ἐνδιαφερθοῦν διὰ τὴν ἐξέλιξιν του ὥστε νὰ χαρακτηρίζεται ἀσυνκώρητος καὶ καθυστέρησις τὸν σπὸν κλασσικὸν ἀθλητισμὸν. Μὲ τὴν ἀπόκτησιν μάλιστα ἑνὸς τόσοσιν θαυμασίου Σταδίου, ὅπως εἶναι τὸ Ποδηλατοδρόμιον τοῦ Νέου Φαλήρου, ὁ Ὀλυμπιακὸς ἔχει ὅλα τὰ μέσα διὰ νὰ δρῶν πλὴν σὲ ὅλους τοὺς κλάδους τῶν σπορ καὶ νὰ μᾶς παρουσιάσῃ πρωταθλήτας τῆς ἰδίας ἱκανότητος μὲ τοὺς ποδοσφαιριστὰς.

ΣΑΚ.

Ἐνα κτήμα πού ἔχει 10.000 λαγούς!

Τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἐπιβλήθη στὴν Ἀγγλίαν τὸ κτήμα Γκιλφρόντ Χάλλ, ἐκτάσεως πέντε χιλιάδων στρεμμάτων, καὶ τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται ὡς παρὰδεισὸς τῶν κυνηγῶν, διὰ τὸ ἀφθονοῦν κυνηγίων πού εὐρίσκονται πάντοτε ἐντός αὐτοῦ. Κατὰ τὴν τελευταίαν θηρευτικὴν ἐποχὴν εἰς τὴν ὁποίαν ἐγγράφησαν μὲλῃ μὲ μικρὰ ποσά. Πρόκειται γιὰ ἕνα σπορ πού εἶναι κατὰλληλον καὶ γιὰ τὴν παιδικὴν ηλικία. Πρέπει μάλιστα νὰ μάθουν τὰ παιδιά τὸ διασκεδαστικὸν αὐτὸ παιγνίδι, πού ἔχει τὰ ἑξῆς προσόντα: ἀναπτύσσει τὴν ἐπιτηδεύματα, τὴν ταχύτητα τοῦ βλέμματος, τὴν ἀκριβείαν τῶν κινήσεων καὶ τὴν σωματικὴν κομψότητα.

Τὸ κτήμα αὐτὸ ἥρσκετο νὰ κυνηγᾷ, καὶ ὁ παρρηθὲς Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδος. Λέγεται μάλιστα ὅτι εἰς ἕνα μόνον κυνηγί, ἐφόνευσε 25 λαγούς.

50 ΧΙΛΙΟΜ. ΜΕ ΤΟ ΠΟΔΗΛΑΤΟΝ

Τὴν Κυριακὴν θὰ γίνοντι 50 χιλιομέτρων, στοὺς ὁποίους θὰ λάβουν μέρος οἱ ἀσσοὶ τοῦ ποδηλάτου. Ἀνωτέρω ἕνα γκροῦπ, ποδηλατιστῶν, κατὰ τὴν τελευταίαν τῶν προπὸνησιν.

Η ΧΑΡΑ ΤΟΥ ΣΚΙ

Ἡ χειμερινὴ σαιζὸν μπηκε μὲ σκατὰ μεγαλεῖα τῆς. Ἀνωτέρω βλέπετε μιά χιονόδρομον ἀπολαμβάνει τὸ χιόνι καὶ τὸ... σκί τῆς.

ΤΟ ΤΕΝΝΥΣ

Ἐνα ὠραῖο σπορ γιὰ ὅλες τίς ἡλικίες.

Ἐνα μοντέρνο σπορ γιὰ ὅλες τίς ἡλικίες. Ἐν συγκρίσει μὲ τὸ παιγνίδι τοῦ ἔρωτος, εἶναι ὅταν ἕνα μεγάλο σὺμβολο τῆς ζωῆς... Ἀλλάζουμε τίς μπάλες, ἀλλάζουμε τίς καρδιές: ἐπιτυχίες καὶ ἀποτυχίες, μάτς, πρωταθλήματα, ἀντιζηλίει, χαμένοι κόποι.

Τὸ τέννις εἶναι ἕνα σπορ ὠφέλιμον καὶ σκεπτικὸν ἀνέξοδο. Τὰ εἰρησθητικά του εἶναι φθινύ. Καὶ θρίκεται παντοῦ, στὴν πόλιν καὶ στὴν ἐξοχὴ, ἡ ἡσυχία τοῦ τέννις εἰς τὴν ὁποίαν ἐγγράφονται μὲλῃ μὲ μικρὰ ποσά. Πρόκειται γιὰ ἕνα σπορ πού εἶναι κατὰλληλον καὶ γιὰ τὴν παιδικὴν ηλικία. Πρέπει μάλιστα νὰ μάθουν τὰ παιδιά τὸ διασκεδαστικὸν αὐτὸ παιγνίδι, πού ἔχει τὰ ἑξῆς προσόντα: ἀναπτύσσει τὴν ἐπιτηδεύματα, τὴν ταχύτητα τοῦ βλέμματος, τὴν ἀκριβείαν τῶν κινήσεων καὶ τὴν σωματικὴν κομψότητα.

Τὸ τέννις εἶναι ἐπίσης ἐνδεδειγμένον διὰ τὰς νεαρὰς δεσποινίδας πού συναγωνίζονται ἐπιτυχῶς μὲ τὰς νεανίσκας σωματικές τιν. Μεταξὺ τῶν ἀναπτύσσονται ἐξ ἄλλου σφαιρικὰ καὶ εὐκρινεῖς φιλία, διότι τὸ τέννις εἶναι ἕνα θαυμασὸν πεδῖον...συνεννόησεως. Ὁ ἕνας παίκτης γνωρίζει καλλίτερα τὸν ἄλλο παρὰ σὲ ἕνα σάλιν χορὸν

Ἐν ἔλθωμε τώρα στὸ ἔνδυμα, μᾶλλον στὴν ὁτολήν τοῦ τέννις. Ὑπάρχει μίαν εἰδικὴ κομψότης, πού προσδίδεται στοὺς ὁπαδοὺς τοῦ ὠραίου αὐτοῦ ἀθλήματος.

Γιὰ τίς δεσποινίδες: Τὸ ἄσπρο φόρεμα μὲ κουφωτὴς πιέτες, πού ἀφίνει πλῆρην ἐλευθερίαν εἰς τὰς κινήσεις. Κάτω ἀπὸ τὸ κοντὸ φόρεμα ἡ νέα θὰ φορέσῃ ἑλαφρὰ εὐώρουκα ἀπὸ τζέρσεϋ ποικίμου καὶ κλειστὴ κολύτα. Οἱ μεταξύτες κάλτσες δὲν εἶναι κατὰλληλες γιὰ τὸ τέννις. Θὰ προτιμῶνται οἱ κάλτσες ἀπὸ λεπτὸ μαλλὶ ἢ κλωστὴ γιὰ τὸ καλοκαίρι ἢ τὰ κοντὰ καλτσάκια.

Διὰ τὸς νεαρὸς παίκτας 14-16 ἐτῶν εἶναι ἐνδεδειγμένον τὸ μακρὺ παντάλον ἀπὸ ἄσπρο λινὸ ἢ ἄσπρον φανέλλα. Μία μπλουζά ἐπίσης ἄσπρη ἀπὸ τζέρσεϋ μὲ κοντὰ μανίκια, συμπληρώνει τὸ κοστούμι. Τὰ χρηματιστὰ πούκαμια δὲν εἶναι τίς μόδας.

Τὸ ζήτημα τῶν υποδημάτων παίζει μεγάλο ρόλο στὸ τέννις. Νέοι καὶ νέες χρησιμοποιοῦν γιὰ τὸ τέννις παπούτσια ἀπὸ ἄσπρο λινὸ μὲ χρωματιστὰς ὁλες.

ΞΕΝΟΣ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΩΝ ΟΥΓΓΡΩΝ ΟΤΑΝ ΤΑ ΣΠΟΡ ΕΞΟΛΟΘΡΕΥΟΥΝ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ-ΒΟΥΝΟ

Ἐνίκησαν τὴν πανίσχυρον ὁμάδα τῆς Ἰρλανδίας μὲ 3-2.

Οἱ Οὐγγροὶ πανηγυρίζουν τὸν θρίαμβον τῆς ἐθνικῆς τῶν ποδοσφαιρικῆς ὁμάδος. Ἐνίκησαν στὸ Δουβλίνο τὴν ἐθνικὴν τῆς Ἰρλανδίας μὲ 3-2 καὶ ἀν' ἀφ' ἑαυτῶν ὅτιν ἡ ἀξία τῆς Ἰρλανδικῆς ὁμάδος, ἡ νίκη τῶν Οὐγγρῶν μόνον μὲ θρίαμβον μισορῶσε νὰ χαρακτηρίσῃ.

Ἡ ὁμάς τῶν Οὐγγρῶν ἐποίησε μὲ ἀσυγκράτητον ὀρμὴν καὶ μαχητικότητα καὶ κατώρθωσε ὅχι μόνον νὰ ἀνακατήσῃ τὰς ἐπιθέσεις τῶν Ἰρλανδῶν, ἀλλὰ νὰ ἐπιτύχῃ τρία ὠραῖα τέρματα μὲ τὰ ὁποῖα ἐξέφρασε τὴν νίκην. Οἱ Ἰρλανδοὶ καὶ οἱ ἴδιοι ὁμαλοῦν τὸ ὠραῖον παιχνίδι τῆς Οὐγγρικῆς ὁμάδος, πού ἐξουδετέρωσε τὰς προσπάθειάς τιν μὲχρι σημείου νὰ μὴ μπορέσουν νὰ διασπάρουν τὴν Οὐγγρικὴν ὀρμην. Ἰδιαίτερως ὅμως ἐνέγραψεν καὶ ἀπέδωσε ἡ ἐπιθετικὴ γραμμὴ τῶν Οὐγγρῶν, μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν πολὺν Σόρσοτ. Τὸ πρῶτον ἡμικρόνιον ἔληξε μὲ 2-1, καὶ εἰς τὸ δευτέρον ἀμφότεροι αἱ ὁμάδες ἐπέτυχον ἀνὰ ἕνα τέρμα. Ὁ ἄγχι ἔληξε ἔτσι μὲ 3-2. Πρέπει νὰ σημειώσωμεν ὅτι οἱ Ἰρλανδοὶ μὴ θεωροῦντες τιμητικὸν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συναντήσεως αὐτῆς, ἐξήψουν ρεβάνς, ἡ ὁποία ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ χθές.

Ἡ Οὐγγρικὴ ὁμάς, ὅπως εἶνε γνωστὸν συντηρήθη καὶ μὲ τὴν ἐθνικὴν ὁμάδα τῆς Ἀγγλίας, παρὰ τίς ὁποίας, ὅμως ἠττήθη μὲ τὸ κατὰθλητικὸν ἀποτέλεσμα 6-2. Διὰ μίαν ἀκόμη φοράν διεπιστώθη, ὅτι ἡ Ἀγγλίς εἶνε ἀήττητος στὸν τόπον τῶν.

ΜΙΑ ΔΙΑΣΗΜΟΣ ΑΘΛΗΤΡΙΑ

Θὰ κάμῃ τὸν γύρον τῆς Ἑυρώπης.

Μία διάσημος ἀθλήτρια τῆς Ρωσίας, ὀνόματι Ρατίνεβ, θὰ περιέλθῃ ὅλας τὰς Ἑυρωπαϊκὰς πρωτευούσας, διὰ νὰ συναντηθῇ μὲ οἰανδήποτε ἀθλήτριαν. Ἡ Ρατίνεβ, εἶναι ἡλικίας 22 μόλις ἐτῶν, ἀλλ' αἱ ἐπιδόσεις τῆς εἶναι θαυμασταί.

Εἶναι θαυμασία ἀθλήτρια, κολυμβήτρια ἱππευτρία καὶ ξιφιστρία. Τρέχει τὰ 100 μέτρα σὲ 12 δευτερόλεπτα, πηδάει 6 μέτρα σὲ μίρκον, καὶ κολυμβᾷ τὰ 100 μέτρα σὲ 68 δευτερόλεπτα. Ἡ ἱκανότης τῆς ἐπίσης στὴν ἱππασία καὶ τὸ τέννις εἶναι ἀξιοθαύμαστα.

Ἐκεῖ μέρτιον ἀνάστημα καὶ ὑψηρεῖ σὲ ἕνα ὠραῖον ὄψος τῆς Μόσχας. Πρὸ ἐνός μηνός, συνεπλάκη μὲ μίαν ἀλλὴν ἀθλήτριαν, καὶ ὅταν ἐπενέθησαν διὰ νὰ τὰς χωρίσουν, τὸ ὄμμα τῆς ἦτο σὲ ἐλαστικὴν κατάστασιν μὲ μίαν γροθίᾳ ἡ Ρατίνεβ τῆς ἔσπασε τρία δόντια!

Ἐνας νενειοφόρος Ἀμερικανὸς παλαιστής, ἡρακλείου δυνάμειος, καὶ πρωτοφανοῦς βαρβαρότητος.

Ὑπάρχουν στὸν κόσμον ἀθληταί, μὲ πρωτοφανὴ σωματικὴν διάπλασιν πού ἐπιδέχονται καὶ νικῶν, χρησιμοποιοῦντες τὴν τερασσίαν τὴν μυικὴν δύναμιν, μὲ τὴν ὁποίαν τοὺς ἐπὶ τοὺς ὁμοῦς. Ὅλα τὰ σπορ, ἔχουν νὰ παρουσιάσουν ἀπὸ τέτοιους ἄνθρωποι πού ἐπιδρουν

Βουνό. Ἀπὸ μίαν ἀλλὴν μερίδα Ἀμερικανῶν, ὁ Ντὴν, ἔχει ἀποκλήθῃ ὡς ἡρωὸς τῆς ἀθλητικῆς καὶ τοῦτο διὰ τὰ πρωτοφανῆ καὶ βαρβάρων κολίνα πού χρησιμοποιεῖ διὰ νὰ ἐπιβάλλεται τῶν ἀντιπάλων του. Ὅπως εἶνε γνωστὸν, ἡ ἐλευθέρη παλὴ, κατὰ τοὺς ἀμερικανικοὺς κανονισμοὺς, ἐπιτρέ-

ῶς ἀγώνας πού γίνονται στὴν Ἀμερικῇ, ὁ ἠττημένος θὰ σταθῇ στὸ Νοσοκομεῖον, εἴτε μὲ τὰ πόδια βραχίονα, εἴτε μὲ πλεῖρα σπασμένα ἢ καὶ μὲ τὸ κεφάλι. Διότι ἐπιτρέπεται, καὶ ἡ ἐκτίναξις τοῦ ἀντιπάλου ἐξω ἀπὸ τὸ ρίγκ, ὅποτε ὁ ἐκτινασόμενος θὰ σπῇ τὸ κεφάλι τοῦ ἐπ' αὐτῷ καὶ σπῇ.

Μπορεῖτε ἀπὸ τὰ λίγα αὐτὰ πού γράφωμε νὰ λάβετε μίαν ἰδέαν τί εἶνε ἡ ἐλευθέρη παλὴ στὴν Ἀμερικῇ, τὴν ὁποῖαν καὶ ἐμεῖς ἐδῶ γνωρίσαμεν ἀπὸ τὰς συναντήσεως τοῦ Τζιμ Λόντου. Ἀλλ' ἡ πραγματικὴ ἐλευθέρη παλὴ μόνον στὴν Ἀμερικῇ ἀπαντᾷ καὶ κατὰ τὸν ὅμοιον αὐτὸν οἱ Ἕλληνες ἴσων μίαν μικρὰν ἰδέαν ἔλαβον, ἀπὸ τὰ 3 ὑατὰ πού ἔδωκε στὸ Στάδιο ὁ Τζιμ Λόντος. Γιὰ νὰ ἐπανελάβωμε λοιπὸν, στὸν ἄνθρωπον βουνό, ἀναφέρωμε ὅτι ὁ Ντὴν χρησιμοποιεῖ ὅλο τὸ τεράστιον βάρος του, γιὰ νὰ νικήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του. Ἀπὸ πρῶτον τὸν ἑλκεῖ μὲ ἐπανελημένα κτυπήματα κατὰ τὸ καναδάκι, κτυπώντας τὸν κορμὸν σὺν κτυποῖ ἀπὸ τὸ κεφάλι, καραδοκεῖ τὴν στιγμήν πού ὁ ἀντίπαλός του ἔχει μισοκαταστῇ καὶ δὲν σπῇ κατὰ τὸν ὅμοιον αὐτὸν οἱ Ἕλληνες ἴσων μίαν μικρὰν ἰδέαν ἔλαβον, ἀπὸ τὰ 3 ὑατὰ πού ἔδωκε στὸ Στάδιο ὁ Τζιμ Λόντος. Γιὰ νὰ ἐπανελάβωμε λοιπὸν, στὸν ἄνθρωπον βουνό, ἀναφέρωμε ὅτι ὁ Ντὴν χρησιμοποιεῖ ὅλο τὸ τεράστιον βάρος του, γιὰ νὰ νικήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του. Ἀπὸ πρῶτον τὸν ἑλκεῖ μὲ ἐπανελημένα κτυπήματα κατὰ τὸ καναδάκι, κτυπώντας τὸν κορμὸν σὺν κτυποῖ ἀπὸ τὸ κεφάλι, καραδοκεῖ τὴν στιγμήν πού ὁ ἀντίπαλός του ἔχει μισοκαταστῇ καὶ δὲν σπῇ κατὰ τὸν ὅμοιον αὐτὸν οἱ Ἕλληνες ἴσων μίαν μικρὰν ἰδέαν ἔλαβον, ἀπὸ τὰ 3 ὑατὰ πού ἔδωκε στὸ Στάδιο ὁ Τζιμ Λόντος. Γιὰ νὰ ἐπανελάβωμε λοιπὸν, στὸν ἄνθρωπον βουνό, ἀναφέρωμε ὅτι ὁ Ντὴν χρησιμοποιεῖ ὅλο τὸ τεράστιον βάρος του, γιὰ νὰ νικήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του. Ἀπὸ πρῶτον τὸν ἑλκεῖ μὲ ἐπανελημένα κτυπήματα κατὰ τὸ καναδάκι, κτυπώντας τὸν κορμὸν σὺν κτυποῖ ἀπὸ τὸ κεφάλι, καραδοκεῖ τὴν στιγμήν πού ὁ ἀντίπαλός του ἔχει μισοκαταστῇ καὶ δὲν σπῇ κατὰ τὸν ὅμοιον αὐτὸν οἱ Ἕλληνες ἴσων μίαν μικρὰν ἰδέαν ἔλαβον, ἀπὸ τὰ 3 ὑατὰ πού ἔδωκε στὸ Στάδιο ὁ Τζιμ Λόντος. Γιὰ νὰ ἐπανελάβωμε λοιπὸν, στὸν ἄνθρωπον βουνό, ἀναφέρωμε ὅτι ὁ Ντὴν χρησιμοποιεῖ ὅλο τὸ τεράστιον βάρος του, γιὰ νὰ νικήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του. Ἀπὸ πρῶτον τὸν ἑλκεῖ μὲ ἐπανελημένα κτυπήματα κατὰ τὸ καναδάκι, κτυπώντας τὸν κορμὸν σὺν κτυποῖ ἀπὸ τὸ κεφάλι, καραδοκεῖ τὴν στιγμήν πού ὁ ἀντίπαλός του ἔχει μισοκαταστῇ καὶ δὲν σπῇ κατὰ τὸν ὅμοιον αὐτὸν οἱ Ἕλληνες ἴσων μίαν μικρὰν ἰδέαν ἔλαβον, ἀπὸ τὰ 3 ὑατὰ πού ἔδωκε στὸ Στάδιο ὁ Τζιμ Λόντος. Γιὰ νὰ ἐπανελάβωμε λοιπὸν, στὸν ἄνθρωπον βουνό, ἀναφέρωμε ὅτι ὁ Ντὴν χρησιμοποιεῖ ὅλο τὸ τεράστιον βάρος του, γιὰ νὰ νικήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του. Ἀπὸ πρῶτον τὸν ἑλκεῖ μὲ ἐπανελημένα κτυπήματα κατὰ τὸ καναδάκι, κτυπώντας τὸν κορμὸν σὺν κτυποῖ ἀπὸ τὸ κεφάλι, καραδοκεῖ τὴν στιγμήν πού ὁ ἀντίπαλός του ἔχει μισοκαταστῇ καὶ δὲν σπῇ κατὰ τὸν ὅμοιον αὐτὸν οἱ Ἕλληνες ἴσων μίαν μικρὰν ἰδέαν ἔλαβον, ἀπὸ τὰ 3 ὑατὰ πού ἔδωκε στὸ Στάδιο ὁ Τζιμ Λόντος. Γιὰ νὰ ἐπανελάβωμε λοιπὸν, στὸν ἄνθρωπον βουνό, ἀναφέρωμε ὅτι ὁ Ντὴν χρησιμοποιεῖ ὅλο τὸ τεράστιον βάρος του, γιὰ νὰ νικήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του. Ἀπὸ πρῶτον τὸν ἑλκεῖ μὲ ἐπανελημένα κτυπήματα κατὰ τὸ καναδάκι, κτυπώντας τὸν κορμὸν σὺν κτυποῖ ἀπὸ τὸ κεφάλι, καραδοκεῖ τὴν στιγμήν πού ὁ ἀντίπαλός του ἔχει μισοκαταστῇ καὶ δὲν σπῇ κατὰ τὸν ὅμοιον αὐτὸν οἱ Ἕλληνες ἴσων μίαν μικρὰν ἰδέαν ἔλαβον, ἀπὸ τὰ 3 ὑατὰ πού ἔδωκε στὸ Στάδιο ὁ Τζιμ Λόντος. Γιὰ νὰ ἐπανελάβωμε λοιπὸν, στὸν ἄνθρωπον βουνό, ἀναφέρωμε ὅτι ὁ Ντὴν χρησιμοποιεῖ ὅλο τὸ τεράστιον βάρος του, γιὰ νὰ νικήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του. Ἀπὸ πρῶτον τὸν ἑλκεῖ μὲ ἐπανελημένα κτυπήματα κατὰ τὸ καναδάκι, κτυπώντας τὸν κορμὸν σὺν κτυποῖ ἀπὸ τὸ κεφάλι, καραδοκεῖ τὴν στιγμήν πού ὁ ἀντίπαλός του ἔχει μισοκαταστῇ καὶ δὲν σπῇ κατὰ τὸν ὅμοιον αὐτὸν οἱ Ἕλληνες ἴσων μίαν μικρὰν ἰδέαν ἔλαβον, ἀπὸ τὰ 3 ὑατὰ πού ἔδωκε στὸ Στάδιο ὁ Τζιμ Λόντος. Γιὰ νὰ ἐπανελάβωμε λοιπὸν, στὸν ἄνθρωπον βουνό, ἀναφέρωμε ὅτι ὁ Ντὴν χρησιμοποιεῖ ὅλο τὸ τεράστιον βάρος του, γιὰ νὰ νικήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του. Ἀπὸ πρῶτον τὸν ἑλκεῖ μὲ ἐπανελημένα κτυπήματα κατὰ τὸ καναδάκι, κτυπώντας τὸν κορμὸν σὺν κτυποῖ ἀπὸ τὸ κεφάλι, καραδοκεῖ τὴν στιγμήν πού ὁ ἀντίπαλός του ἔχει μισοκαταστῇ καὶ δὲν σπῇ κατὰ τὸν ὅμοιον αὐτὸν οἱ Ἕλληνες ἴσων μίαν μικρὰν ἰδέαν ἔλαβον, ἀπὸ τὰ 3 ὑατὰ πού ἔδωκε στὸ Στάδιο ὁ Τζιμ Λόντος. Γιὰ νὰ ἐπανελάβωμε λοιπὸν, στὸν ἄνθρωπον βουνό, ἀναφέρωμε ὅτι ὁ Ντὴν χρησιμοποιεῖ ὅλο τὸ τεράστιον βάρος του, γιὰ νὰ νικήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του. Ἀπὸ πρῶτον τὸν ἑλκεῖ μὲ ἐπανελημένα κτυπήματα κατὰ τὸ καναδάκι, κτυπώντας τὸν κορμὸν σὺν κτυποῖ ἀπὸ τὸ κεφάλι, καραδοκεῖ τὴν στιγμήν πού ὁ ἀντίπαλός του ἔχει μισοκαταστῇ καὶ δὲν σπῇ κατὰ τὸν ὅμοιον αὐτὸν οἱ Ἕλληνες ἴσων μίαν μικρὰν ἰδέαν ἔλαβον, ἀπὸ τὰ 3 ὑατὰ πού ἔδωκε στὸ Στάδιο ὁ Τζιμ Λόντος. Γιὰ νὰ ἐπανελάβωμε λοιπὸν, στὸν ἄνθρωπον βουνό, ἀναφέρωμε ὅτι ὁ Ντὴν χρησιμοποιεῖ ὅλο τὸ τεράστιον βάρος του, γιὰ νὰ νικήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του. Ἀπὸ πρῶτον τὸν ἑλκεῖ μὲ ἐπανελημένα κτυπήματα κατὰ τὸ καναδάκι, κτυπώντας τὸν κορμὸν σὺν κτυποῖ ἀπὸ τὸ κεφάλι, καραδοκεῖ τὴν στιγμήν πού ὁ ἀντίπαλός του ἔχει μισοκαταστῇ καὶ δὲν σπῇ κατὰ τὸν ὅμοιον αὐτὸν οἱ Ἕλληνες ἴσων μίαν μικρὰν ἰδέαν ἔλαβον, ἀπὸ τὰ 3 ὑατὰ πού ἔδωκε στὸ Στάδιο ὁ Τζιμ Λόντος. Γιὰ νὰ ἐπανελάβωμε λοιπὸν, στὸν ἄνθρωπον βουνό, ἀναφέρωμε ὅτι ὁ Ντὴν χρησιμοποιεῖ ὅλο τὸ τεράστιον βάρος του, γιὰ νὰ νικήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του. Ἀπὸ πρῶτον τὸν ἑλκεῖ μὲ ἐπανελημένα κτυπήματα κατὰ τὸ καναδάκι, κτυπώντας τὸν κορμὸν σὺν κτυποῖ ἀπὸ τὸ κεφάλι, καραδοκεῖ τὴν στιγμήν πού ὁ ἀντίπαλός του ἔχει μισοκαταστῇ καὶ δὲν σπῇ κατὰ τὸν ὅμοιον αὐτὸν οἱ Ἕλληνες ἴσων μίαν μικρὰν ἰδέαν ἔλαβον, ἀπὸ τὰ 3 ὑατὰ πού ἔδωκε στὸ Στάδιο ὁ Τζιμ Λόντος. Γιὰ νὰ ἐπανελάβωμε λοιπὸν, στὸν ἄνθρωπον βουνό, ἀναφέρωμε ὅτι ὁ Ντὴν χρησιμοποιεῖ ὅλο τὸ τεράστιον βάρος του, γιὰ νὰ νικήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του. Ἀπὸ πρῶτον τὸν ἑλκεῖ μὲ ἐπανελημένα κτυπήματα κατὰ τὸ καναδάκι, κτυπώντας τὸν κορμὸν σὺν κτυποῖ ἀπὸ τὸ κεφάλι, καραδοκεῖ τὴν στιγμήν πού ὁ ἀντίπαλός του ἔχει μισοκαταστῇ καὶ δὲν σπῇ κατὰ τὸν ὅμοιον αὐτὸν οἱ Ἕλληνες ἴσων μίαν μικρὰν ἰδέαν ἔλαβον, ἀπὸ τὰ 3 ὑατὰ πού ἔδωκε στὸ Στάδιο ὁ Τζιμ Λόντος. Γιὰ νὰ ἐπανελάβωμε λοιπὸν, στὸν ἄνθρωπον βουνό, ἀναφέρωμε ὅτι ὁ Ντὴν χρησιμοποιεῖ ὅλο τὸ τεράστιον βάρος του, γιὰ νὰ νικήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του. Ἀπὸ πρῶτον τὸν ἑλκεῖ μὲ ἐπανελημένα κτυπήματα κατὰ τὸ καναδάκι, κτυπώντας τὸν κορμὸν σὺν κτυποῖ ἀπὸ τὸ κεφάλι, καραδοκεῖ τὴν στιγμήν πού ὁ ἀντίπαλός του ἔχει μισοκαταστῇ καὶ δὲν σπῇ κατὰ τὸν ὅμοιον αὐτὸν οἱ Ἕλληνες ἴσων μίαν μικρὰν ἰδέαν ἔλαβον, ἀπὸ τὰ 3 ὑατὰ πού ἔδωκε στὸ Στάδιο ὁ Τζιμ Λόντος. Γιὰ νὰ ἐπανελάβωμε λοιπὸν, στὸν ἄνθρωπον βουνό, ἀναφέρωμε ὅτι ὁ Ντὴν χρησιμοποιεῖ ὅλο τὸ τεράστιον βάρος του, γιὰ νὰ νικήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του. Ἀπὸ πρῶτον τὸν ἑλκεῖ μὲ ἐπανελημένα κτυπήματα κατὰ τὸ καναδάκι, κτυπώντας τὸν κορμὸν σὺν κτυποῖ ἀπὸ τὸ κεφάλι, καραδοκεῖ τὴν στιγμήν πού ὁ ἀντίπαλός του ἔχει μισοκαταστῇ καὶ δὲν σπῇ κατὰ τὸν ὅμοιον αὐτὸν οἱ Ἕλληνες ἴσων μίαν μικρὰν ἰδέαν ἔλαβον, ἀπὸ τὰ 3 ὑατὰ πού ἔδωκε στὸ Στάδιο ὁ Τζιμ Λόντος. Γιὰ νὰ ἐπανελάβωμε λοιπὸν, στὸν ἄνθρωπον βουνό, ἀναφέρωμε ὅτι ὁ Ντὴν χρησιμοποιεῖ ὅλο τὸ τεράστιον βάρος του, γιὰ νὰ νικήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του. Ἀπὸ πρῶτον τὸν ἑλκεῖ μὲ ἐπανελημένα κτυπήματα κατὰ τὸ καναδάκι, κτυπώντας τὸν κορμὸν σὺν κτυποῖ ἀπὸ τὸ κεφάλι, καραδοκεῖ τὴν στιγμήν πού ὁ ἀντίπαλός του ἔχει μισοκαταστῇ καὶ δὲν σπῇ κατὰ τὸν ὅμοιον αὐτὸν οἱ Ἕλληνες ἴσων μίαν μικρὰν ἰδέαν ἔλαβον, ἀπὸ τὰ 3 ὑατὰ πού ἔδωκε στὸ Στάδιο ὁ Τζιμ Λόντος. Γιὰ νὰ ἐπανελάβωμε λοιπὸν, στὸν ἄνθρωπον βουνό, ἀναφέρωμε ὅτι ὁ Ντὴν χρησιμοποιεῖ ὅλο τὸ τεράστιον βάρος του, γιὰ νὰ νικήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του. Ἀπὸ πρῶτον τὸν ἑλκεῖ μὲ ἐπανελημένα κτυπήματα κατὰ τὸ καναδάκι, κτυπώντας τ

ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ
— ΤΡΑΓΟΥΔΙ —
ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟ
— ΡΩΜΑΝΤΖΟ —
ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Βερθερος, τρελλά ερωτευμένος με τη Σαρλότα, κρυβεί το αίσθημά του και κάνει παρά με τον αρραβωνιαστικό της, για τον οποίο αισθάνεται μία φίλη μεν-άλι. Μία μέρα αρχίζουν να συζητά για την αυτοκτονία. Ο Βερθερος υποστηρίζει ότι ο αυτοκτονών είναι άρρωστος και ο Άλδερτος ότι είναι δειλός. Και τότε ο Βερθερος του δηλώνει την τραγική ιστορία μιας κόρης, που αυτοκτόνησε, γιατί την άφησε εκείνος, που τον νόμιζε για άρρωστο και παντοειδή.

Στο μεταξύ διασπασμένοι ο έρωτάς του για τη Σαρλότα και η φίλη του για τον Άλδερτο και αποφασιζει να φύγει, για να μη προσβεί.

8 IV

Ο Άλδερτος μου είχε υποσχεθεί αμέσως μετά το δείπνο να είναι με τη Σαρλότα στον κήπο. Στεκόμουν απάνω στην τράταρα κάτω απ' τις φλέδες κοστανιές και κυττούσα τον ήλιο που για μένα βασιλεύει για τελευταία φορά απάνω από τη χαριτωμένη κοιλάδα και τον ήρεμο ποταμό. Ποσες φορές δε στάθηκαν μαζί τις εδώ για να δούμε αυτό το εζαίοιο θέαμα και τώρα... Πληγαινοερχόμουν στην δεντροστοιχία που τόσο μου ήταν άγνωστη. Κάποια μυστηριώδης συμπαφία συχνά με κρατούσε εδώ πριν γνωρίσω τη Σαρλότα, και πόσο είχαμε χαρή κι' οι δύο όταν ανακαλύψαμε στην άκρη της γνωριμιάς μας την κοινή μας πρόθυμια για την θεοσούτα αυτή, που ενώ αλήθεια απ' τις ρωμαντικότερες που έχω δει να ζωγραφιστεί ή τέχνη.

Πρώτα-πρώτα έχει μέσα από τις κα-στανιές την μακρινή θέα ! "Α ! 9η, μούδια, σου έχω γράψει άλλοτε πολλά γι' αυτή ! πώς σουτοιχίες από φλέδες όζυδες φθάνουν κυκλικά ίσως πέρα, όπου αρχίζει το άλσος κι' η δενδροστοιχία προκυρώντας ανάμεσα του γίνεται και πειό σκοτεινή ωστόσο όλα καταλήγουν αόλαένα σε μία κλειστή λακούλα τριγυρισμένη απ' όλες τις τρομάρες της μοναξιάς. Ακόμα αισθανόμην τι συμπαιδική και που που φάνηκε όταν πρωτοηπικήκα εκεί ένα μεσημέρι είχα τότε ένα ελαφρό προσάθημα για το γ' ακινήν ευδαμονίας και πένου έμελενα να μου γίνη το μέρος εκείνο.

Απόλαυσα επί μιάς οκξεδν ώρα τις περιπλοχτές γλυκές σκέψεις του χωρισμού και του ζωνανισμού, όταν τους άκουσα ν' ανεβαίνουν στην τράταρα. "Ε-τρεξά να τους προσαπνήσω, ανατριχιάζοντας έπιπασα το χέρι της και το φίληνα. Μόλις είχαμε άνεθε και το φευγάρι έκαψε πίσω από ένα σγουρό λό-φο", είπαμε διάφορα και διαδίζοντας πλησάσαμε χωρίς να το νιώσουμε στη σκοτεινή λακούλα. Η Σαρλότα προκύρησε μέσα και κάθισε ο Άλδερτος κοντά της, κι' ενώ η άνοιχια μου όμως δε μ' άφικε να καθώσω πολλά ώρα" σκεπτική, πήγα μπροστά της, έκανα βόλτες πέρα-δωθε, ζανακάθισα ήταν μια στεναχώρια κατάσκη. Εκείνη μάς έλεγε να προσέξουμε τα βράια έφω-το φεγγαριού, που στο βάθος της δεντροστοιχιάς εφώτισε σαν την τράταρα-οπέ-ροχο θέαμα που φάνταζε τόσο χτυπη-τότερο όσο γύρω μας κούκλινα βάζα σκατάδι. Στεκόμαστε σιωπηλά κι' εκείνη σε λίγο άρχισε να λέη : Ποτέ δεν πη-γαίνω περίπατο με το φεγγάρι, ποτέ, χωρίς να με συνοδεύη η ανάνητοι των άποθαμένων μου, χωρίς να μου ρήη το αίσθημα του θανάτου, του μέλλοντος, θά υπάρχουσε ! είπε πάλι με τη φωνή γεμάτη υπέροχο αίσθημα αλλά τάχα, Βερθερε, θα ζαντανιωθούμε ; θ' α-ντιγνωρίσουμε πάλι ο ένας τον άλλο ; τι προσιθάνεστε ; τι λέτε ;

— Σαρλότα, είπα καθώς τις έδινα το χέρι και τα μάτια μου γέμизαν δάκρυα, θα ζαντανιωθούμε, θα ζαντανιωθούμε κι' εδώ κάτω κι' εκεί ψηλά. Δε μπορούσα να μιλήσω περισσότερο Γουλιέλμ, έ-πρεπε λοιπόν να με ρωτήση τέτοιο πράγμα όταν έχω είχα στην καρδιά μου αυτό τον τρομέρο χωρισμό ;

—Και άρα γε οι αγαπημένοι μας, νε-κροί ζερουν τι γινόμαστε, είπε πάλι, α-ισθάνονται τότε είμαστε ευτυχίες, οι τούς θυμίζουμε με θερμή αγάπη ! "Ο ! η μορφή της μητέρας μου μεταω-ρίζεται γύρω μου πάντα, όταν τα βουχα θράδνα καθώς ανάμεσα στο παιδά-κισ της, τα παιδάκια μου, κι' αυτά με περιτριγνίζουν όπως περιτριγνίζα, κι' εκείνη, όταν έχω τότε μ' έναν νο-σταλγικό δάκρυ κυττάζω κατά τον ου-ρανό κι' επιθυμώ να μπορούσε εκείνη για μία στιγμή να βάλανε εδώ κάτω, πώς κρατά το λόγο που της έδωσα την ά-ρα στο θανάτου της ; να γίνω μητέρο-πών παιδιών της-με πόσο αίσθημα ζε-φωνίζω ; συγχώρησε με, ακριθί μου,

άν εγώ δεν είμαι γι' αυτά ό,τι σου τού-πουν. "Ο ! κάνω ό,τι μπορώ" και μη-δεν είναι ντυμένα, θρεμμένα, άχι ! κι' ό,τι ξεπερνά ό' αυτά, φροντισμένα κι' αγαπημένα ; "Αν μπορούσες να δής την θμονοία μας, ώ αγία, θα δόζαζες με τη θερμότερη ευγνωμοσύνη το θεό, που με τα τελευταία πικρότατα δάκρυα παρακαλούσες για την προκοπή των παι-διών σου.

Αυτά είπε, Γουλιέλμ, πώς μπο-ρεί να ζαντηρή ό,τι είπε ! Πώς μπορε-το ψυχρό, νεκρό ψηφίο να παραστή-ρη αυτά τα θεία άνθη του πνεύματος ; Ο Άλδερτος τη δέικνε γλυκά :—Αυτό σάς κουράζει πολύ, αγνήτη, Σαρλότα. Ζέρω, η ψυχή σας συμπάθει πολύ αυ-τές τις ιδέες, αλλά σάς παρακαλώ....

—Ο ! Άλδερτε, ειπ' εκείνη, ζέρω, δεν ξεχνάς τις δραδυές που καθόμαστε μα-ζύ στο μικρό στρογγυλό τραπέζακι όταν τάχαμης έλειπε ταξείδι και τα παιδιά τάχαμης στείλει να κοιμηθούν. Είκες ου-χνά ένα καλό βράδι, αλλά σπάνια κα-τάθωνες να διαδής κάτι. Η συνανα-στροφή με την υπέροχη εκείνη ψυχή δεν ήταν προτιμώτερο από όλα ! "Ο ! ή-ώραία, γλυκεία, πρόσχαρη και πάντα δραστήρια γυναίκα ! "Ο θεός έρεει τα δάκρυά μου, συχνά έγονάτισα μπροστά του μ' αυτά, στο κρεβάτι μου : είθε να μ' έκανε όμοια τις !

— Σαρλότα, ζεφώνισα, γονατίζοντα μπροστά της, παίρνοντας το χέρι της και βρεχοντάς το με χλιαρά δάκρυα, Σαρλότα, η ευλογία του θεού είν' ά-πάνω σου και της μητέρας σου το πνεύ-μα !—Αν την είκατε γνωρίσει, είπε, σφιγγόντας το χέρι μου, άζίζε να την είκατε γνωρίσει !

—Ενόμισα πως θάθθυνα. Ποτέ δεν εί-χε είπωθή μεγαλειότερος, πειό περιφα-νός λόγος για μένα. Και κείνη έξοκ-λούθησε :—Κι' η γυναίκα αυτή ήταν γραφτό να χαρή άπάνω στο άνθισμα της, ενώ το πειό μικρό της παιδί δεν ήταν ακόμη έξ' μηνών ! Η άρρωστεια της δε θάταζε πολύ. "Ηταν ήσυχη, καρτερική, μόνο λυπόταν τα παιδιά της, ιδίως το πύό μικρό. Καθώς πλησίαζε το τέλος, μου είπε : φέρε μου τα άπάνια κι' εγώ τα ώδηγώ μέσα, τα μικρά που δεν ή-ζεραν τίποτε και τα μεγαλειότερα που έδέκανε γύρω απ' το κρεβάτι της κυ-ριέ να καταλαβαίνουν.

—Ώστε τα χέρια της κ' έδεθήκανε για-κείνα και τα φίλησε το ένα μετά το άλ-λο, έπειτα τάταξε έξω κι' είπε σέ μένα :—Νά είσαι μητέρα παν ! Της έ-δωσα το λόγο μου. Μεγάλη υπόσχεση δίνεις, κόρη μου, είπε, υπόσχεση στην καρδιά μιας μητέρας και το μάτι μάς μάρτυρα. Συχνά καταλάβα απ' τα φιλο-τιμία δάκρυά σου ότι αισθάνεσαι τι είναι αυτό. "Εχε για τ' αδελφία σου και για τον πατέρα σου την πίστη και την ύπα-κοή μιας γυναίκας. Να τον παρηγορή-ς. Ρώτησε γι' αυτόν, έλεε βγλ έξω, για να κρηφή από μάς την αθάνατη θλίψη που αισθάνονταν" ο δυστυχής ήταν κα-τασυντριμμένος. Άλδέρτε, πού ήσουν μέσα στη κάμαρα. Άκουσε κάποιον να περιπατή και ρώτησε και σε φωνάζε κον-τά της. Γύρισε και σε κυττάζε, όπως κι' εγώ, με το παρανοήμενο ήρεμο θέλημα ότι θαμσαστε ευτυχισμένοι. Τότε έπεσε στο λαμό της και τη φιλού-σε και ζεφώνιζε : ναι, είμαστε, θα εί-

μαστε ευτυχισμένοι. "Ο ήρεμος Άλ-δέρτος τάχε έντελώς χαμένα κι' εγώ δεν ήξερα πειά που βρισκόμουν.

— Βερθερε, εξακολουθούσε, κι' η γυ-ναίκα αυτή ήταν γραφτό να πάρη ! Θε μου ! όταν κάποτε σκέπτομαι πώς ά-φινει κανείς να του παίρνουν το αγα-ππιότερο πλάσμα της ζωής του ! Κα-λείς δεν το αισθάνεται αυτό τόσο πολ-λό, όσο τα παιδιά ! Τα δικά μας για πολλά ώρα έπειτα κλαίγαν με το πα-ράπονο πως οι μαύροι είχαν πάρει τη μητέρα.

Σπώκθηκε άπάνω κι' εγώ συγκινημέ-νος και παραγμένος εξακολουθούσα να καθώμαι και της κρατούσα το χέρι. Πρε-πει να πηνόινουμε, είπε, είναι άργα.

Θέλησε να τραβήξη το χέρι της, κι' εγώ της το κράτησα σφιχτοτερα.—Θά ! δωθούμε πάλι, ζεφώνισα, θα ζαντανι-ωθούμε και θ' αναγνωριστούμε με ο-ποιαδήποτε μορφή. Φεύγω, είπα σε λίγο, φεύγω με τη θέλησή μου κι' όμως αν έπρεπε να πώ "για πάντα" δε θα ά-στούσα να το πώ. Χαίρε ! Σαρλότα ! Χαίρε, Άλδέρτε ! θα ζαντανιωθώ.—Αυριο, υποθέτω πρόσθεσε εκείνη χο-ρευτώντας.

20 Νοεμβρίου

Ός τόσο αρχίζω να περνώ εδώ πέρα υποφερτά. Το καλλίτερο είναι πώς έχω άρκετη δουλειά κι' έπειτα οι κί-λιων λογίων άνθρωποι, οι χίλιων λογίων φυσιογυμίες δημιουργούν μία θεαμα-τική ποικιλία μπροστά στην ψυχή μου. "Ενγύρισα τον κόμπη Κ...έναν άνθρω-πο που μέρα με τη μέρα, περσότερς έκτιμω, ένα ευρύ, μεγάλο μυαλό, που δεν τον έκανε ψυχρό η ύπεροχή του" απ' τη συναναστροφή του λάμπε τόσο πολύ αίσθημα φίλης κι' αγάπης. "Ενδια-φέρθηκε για μένα όταν το διαδίσασα μία παραγγελία για κάποια υπόδηση και με τα πρώτα λόγια κατάλαβε πως συν-εννοούμαστε, πως μπορούσε να μου μι-λή όπως όχι στον καθένα. Δε μπο-ρώ να έγκυμια όσο προέπει την ειλι-κνήν συμπεριφορά του άπέναντί μου. Δεν υπάρχει στον κόσμο τόσο αληθι-νή, θερμή χαρά όσο να βλέπεις μία με-γάλη ψυχή να σου άνοιγεται.

24 Δεκεμβρίου

Ο προεθυτής με κακοκαρδίζει τρο-μέρα, το είχα προβλέψει. Είναι ο συ-στηματικώτερος μωρός που μπορούσε να γίνη" βήμα προς βήμα και λεπτολό-γος άα γενοντοκόρη" ένας άνθρωπος που δεν είναι ποτέ ευχαριστημένος με τον εαυτό του και γι' αυτό κανείς δε μπορεί να τον ευχαριστήσει. "Εμένα μου άρεσει να έργάζομαι μία κι' έξω και το κάθε τι όπως το πρωτογράφω έτσι και μένει ! α ! λοιπόν αυτός είναι ικανός να μου στείλη πίσω ένα έγγραφο λέ-γοντας : καλό είναι, άλλα ρίξτου πάλι μία ματιά, πάντα όρισκε κανένανς μία καλλίτερη λέξη, ένα τελειότερο μύριο. Τότε δαίμονίζουμαι. Κανένα "και", κανέ-νας συνδέσμος δεν έπιτρέπει να παρα-λειφθή και είναι θανάσιμος έχθρός ό-λων των αντιπροσώων που κάποια φορά μου ζεφεύγουν. Όταν κανείς δεν του φκίδαν σε περιόδους σύμφωνα με την κοιερωμένη προσοδιά, αυτός δεν κα-ταλαβαίνει τίποτα. Είναι βάσανο νάχη κανείς να κάνει με τέτοιο άνθρωπο.

(Η συνέκεια στο έπόμενο)

Ο καπετάνιος όμως το κράτησε κι' έ-πρόσθεσε, σκυδόντας κοντά της.

—Όχι τώρα. Έλα στις έφτά στην κάμαρά μου, στο νοούμερο πέντε... ζέρεις...έγω και κάτι άλλο να σου δώσω να μου φτιάξω...

"Ενα γέλιο γεμάτο σαρκασμό και ει-ρωνεία, έσκασε από τα χείλη της Κα-τίνας. "Ενα γέλιο που έκανε τον καπε-τάν Σπύρο να τιναχθή σύγκορμος στο κάθισμα, σαν να είχε φέει άναπάντεχα ένα δυνατό κατακέφαλο. Και τον καγ-χασιμό άκλωσθαςε μία άπάντησης, που μάς έκανε να τραχαχτούμε στο γέλιο.

—Είπε "Γωρίανό το καράδι, καπετάνιο μου. Δεν το ξέρεις;

(Αυτή την έκφραση την μεταγέρζον-τα οι ναυτικοί μας όταν θέλουν να χα-ρακτηρίσουν ως άδυνστη την έπιτυχία μιας υπόθεσης).

Και ανέβηκε την σκάλα, πηδώσα σαν κατσίκι, δύο - δύο τα σκαλιά.

—Λάσκα καδένια, μπουνταλά, έκδική-θηκε ο καπετάνιος. "Επίσης φούν-το, σαν το γαίδερο στη βάλσαλα.

Ο καπετάν Σπύρος, έκούνησε διατα-κτικά το κεφάλι του.

—Λέγε σύ ό,τι θέλεις, κακομοίρη μου, έτόνισε. Μα εγώ βάζω στολήμα να με καρφώσετε φινούρα στην πλάρη, αν δεν αγαπάει κάποιον από σάς. Χρόνια τώρα τις κουλαστριές έχω τις γυναίκες. Και τις έβρω...

Άλληλοκυταχτήκαμε, χωρίς να το θέ-

Η ώραία —Άλλε χορεύτρια "Οσαντ" Άλεδού, η οποία έμωανίζεται πτους δρόμους του "Παρισσιού με το καπελλάκι" αυτό, που ομοιάζει ενάως με το τουρκικό φέσι. Οι πάντοτε υπερβολικοί Άμερικανοί υπερέβησαν όμως σε έκ-κεντρικό πτα τα πάντα με αυτά τα δύο κτενίσματα, που έλαναρισθάναν εις την Ν. "Υόρκη".

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ

ΤΑΞΕΙΔΙΑ ΣΤΟΝ ΑΤΛΑΝΤΙΚΟ

«Μελαγχρωή και νόστιμη, γλυκεία σαν το πεπόνι. Τέτοια ήταν η πρώτη καμα-ριέρα της πρώτης θέσεως του υπερωκε-ανίου. Η Κατίνα από τα Βάκκα της Μά-νης, τα όνομαστά για τα όμορφα κορί-τσια και τα γλυκά... κρεμμυδια που πα-τόγουν.

Και πραγματικά. Η Κατίνα μπορούσε να χρησιμοποισθή για ζωντανή, γεμη-τή απόδοξεί της φήμης του χωριστού της. «Σαν του κοράκου το φτερό πίσω μαύ-ρα ήταν τα κοντά, σγουρά σαν άρπατί-νας μαλλιά της. Καμαροφρύδα, με δυο μεγάλα, σαν σαλωνίτικες έληξες, μαύρα μάτια, που και κάστρο μπορούσαν με μία ματιά τους να γκρεμίσουν. Πόδι γυ-τό, κίτρα στο στήθος, που τρεμουλιάζαν, σαν πολιτικό καλοδεμένο...

Τρεις ημέρες άργότερα—είχαμε πε-ράσει πειά τις Άλδρες— μάς άρπαξε έ-νας δαιμονισμένος σπρόκο - λεβάντες. Έ-κατον είκοσι μίλλια ταχύτητος ο άέρας, έκανε τα ξάρτια του καραβιού να σφυ-ρίζουν και τα σάρματα να καταστρί-νι να λυγούν, να σχηματίζουν αληθινά το-

λουμε, όλοι μ' ένα μούγελο δυσπιστίας. "Ένας μονάχα από όλους μας, ο όπο-πλοίαρχος, ο καπετάν Δημήτρης ο Μπό-μπας, καθισμένος στην άκρη του τραπέ-τασθ ό,τι εφώλησε μέσα σ' εκείνα τα χέρια, άρπαξε τον θαλασσοχτυπημένο, τον εξερίριζωσε από τα ράδια και τον έπρεπε στην εγκάλια της, μ' ένα βουγι-τό πόνου και λαχτάρας. Και όταν εφτά-σαμε έμεις δεχθήκαμε στα χέρια μας δύο κορμιά. Τον ανάσθητο καπετάνιο και την Κατίνα, που έγειρε μισολιποθυμμέ-νη στην άγκάλια του καπετάν Γιάννη ψι-θυρίζοντας με σπαρχτικό λυγμό στη φωνή.

Τρεις ημέρες άργότερα—είχαμε πε-ράσει πειά τις Άλδρες— μάς άρπαξε έ-νας δαιμονισμένος σπρόκο - λεβάντες. Έ-κατον είκοσι μίλλια ταχύτητος ο άέρας, έκανε τα ξάρτια του καραβιού να σφυ-ρίζουν και τα σάρματα να καταστρί-νι να λυγούν, να σχηματίζουν αληθινά το-

—Δημήτρη μου. Καπετάνιέ μου... Χρυ-σέ μου καπετάνιέ.

—Αναίσθητο, έμεταφέρωμε τον υποπόλι-αρχο στην κάμαρή του. Έκατό και πλέ-ον τόννοι νερό είχαν περάσει από πάνω του. Τρία ημερώνικτα δεν έκούνησε ου-τε το δαχτυλάκι του. Και τρία ημερό-νικτα, άσπρη, νηστική, παράταξες δι-πλα στο προσκεφάλο του η Κατίνα.

Την τετάρτη ημέρα, το μεσημέρι, έ-κει που ήμασταν μαζεμένοι θαλ... γύρω από τον άρροστο, ο καπετάν Δημήτρης άνοιξε τα μάτια του και κυττάζε γύρω χαμένος σαν κάτι να ζήτοσε.

—Περαστικά, καπετάν Δημήτρη, το-υ έινε ο Πρώτος, συνώνοντας στο κρεβά-τι και το χάψε το κεφάλι, θήνη την γλίσσασε.

—Μ' αυτός δεν άπνήτησε. Έξακολουθη-σε να ψάχη με το μάτι μεσ' την κά-μαρα.

— Πού είν' η καπετάνισσα, έρώτησε σε μία στιγμή με φωνή βραχνή.

—Εκταχθήκαμε.

— Πώς καπετάνισσα καπετάν Δημή-τρη ;

— Η καπετάνισσα, μορέ, η Κατίνα. Η άρραβωνιαστική μου.

— Έδώ είμαι, καπετάνιο μου... Έδώ είμαι Δημήτρη μου, άκούσθηκε η φωνή της καμαριέρας από την πόρτα.

—Η πειθαρχία και η ιεραρχία έπήγαν εκείνη την στιγμή περίπατο. Η Κατίνα μάς έπαραιμέρισε με όρηι, και άρπαξε στην άγκάλια της το κεφάλι του άρρά-στου.

—Ο "Αη Νικόλας, έκαμε το θαυμά-ιο του, καπετάνιο μου, έμψυθισε φιλόνας τον στο στόμα. Λοιπάδια σ' αν το μού-δου θ' άνάωω στην γαρή του.

Συντηνικήρας πωτώντας στα νύχια, έ-βγλησάν όλοι έξω. Τι δουλειά είχαν τα καραβιστικά μέσα στον ναό της αγά-πης και της τρυφερότητας ;

—Αη Νικόλα μου, βοήθα. Πάει ο κα-πετάν Δημήτρης....

Λαχταρισμένοι, με την ψυχή στα δόν-τια, έγυρισσε όλοι τα μάτια προς την πρώτη. Το κύμα έβρε άρπάει από διάβα-του, τον άρχηγό της βάβριας, τον υπο-πλοίαρχο, τον καπετάν Δημήτρη τον Μπόμπας.

Οι πηλέγραφοι έδάρεσαν "κράτες" στην μηχανή. Και όλοι μαζί με τον κυβερνή-τη έπι κεφαλής, κυθήκαμε πρύμα.

Μα όταν εκταθείναμε τις σκάλες του προμυνακρέα, είδαμε πριν από όλους μας ν' ανεβαίνει την άριστερη σκάλα της πρώτης μία γυναίκαία σκάνετα και να όρηι στα έβεία ράδια, όπου γαντζώμε-νος με χέρια και με πόδια, κοιτόνταν ά-

—Δημήτρη μου. Καπετάνιέ μου... Χρυ-σέ μου καπετάνιέ.

—Αναίσθητο, έμεταφέρωμε τον υποπόλι-αρχο στην κάμαρή του. Έκατό και πλέ-ον τόννοι νερό είχαν περάσει από πάνω του. Τρία ημερώνικτα δεν έκούνησε ου-τε το δαχτυλάκι του. Και τρία ημερό-νικτα, άσπρη, νηστική, παράταξες δι-πλα στο προσκεφάλο του η Κατίνα.

Την τετάρτη ημέρα, το μεσημέρι, έ-κει που ήμασταν μαζεμένοι θαλ... γύρω από τον άρροστο, ο καπετάν Δημήτρης άνοιξε τα μάτια του και κυττάζε γύρω χαμένος σαν κάτι να ζήτοσε.

—Περαστικά, καπετάν Δημήτρη, το-υ έινε ο Πρώτος, συνώνοντας στο κρεβά-τι και το χάψε το κεφάλι, θήνη την γλίσσασε.

—Μ' αυτός δεν άπνήτησε. Έξακολουθη-σε να ψάχη με το μάτι μεσ' την κά-μαρα.

— Πού είν' η καπετάνισσα, έρώτησε σε μία στιγμή με φωνή βραχνή.

—Εκταχθήκαμε.

— Πώς καπετάνισσα καπετάν Δημή-τρη ;

— Η καπετάνισσα, μορέ, η Κατίνα. Η άρραβωνιαστική μου.

— Έδώ είμαι, καπετάνιο μου... Έδώ είμαι Δημήτρη μου, άκούσθηκε η φωνή της καμαριέρας από την πόρτα.

—Η πειθαρχία και η ιεραρχία έπήγαν εκείνη την στιγμή περίπατο. Η Κατίνα μάς έπαραιμέρισε με όρηι, και άρπαξε στην άγκάλια της το κεφάλι του άρρά-στου.

—Ο "Αη Νικόλας, έκαμε το θαυμά-ιο του, καπετάνιο μου, έμψυθισε φιλόνας τον στο στόμα. Λοιπάδια σ' αν το μού-δου θ' άνάωω στην γαρή του.

Συντηνικήρας πωτώντας στα νύχια, έ-βγλησάν όλοι έξω. Τι δουλειά είχαν τα καραβιστικά μέσα στον ναό της αγά-πης και της τρυφερότητας ;

—Αη Νικόλα μου, βοήθα. Πάει ο κα-πετάν Δημήτρης....

Λαχταρισμένοι, με την ψυχή στα δόν-τια, έγυρισσε όλοι τα μάτια προς την πρώτη. Το κύμα έβρε άρπάει από διάβα-του, τον άρχηγό της βάβριας, τον υπο-πλοίαρχο, τον καπετάν Δημήτρη τον Μπόμπας.

Οι πηλέγραφοι έδάρεσαν "κράτες" στην μηχανή. Και όλοι μαζί με τον κυβερνή-τη έπι κεφαλής, κυθήκαμε πρύμα.

Μα όταν εκταθείναμε τις σκάλες του προμυνακρέα, είδαμε πριν από όλους μας ν' ανεβαίνει την άριστερη σκάλα της πρώτης μία γυναίκαία σκάνετα και να όρηι στα έβεία ράδια, όπου γαντζώμε-νος με χέρια και με πόδια, κοιτόνταν ά-

ΕΥΘΥΜΕΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Άπαγορεύεται

Ο πρώην βασιλεύς της 'Ισπανίας 'Αλ-φόνσος διηγήθη τελευταίως το έξης χα-ριτωμένο ανέκδοτο του. Ταξίδευε κάπο-τε Ινκόγνιτο στην 'Ισπανία, με το σιδη-ρόδρομο. Για μία στιγμή, ρωτά τον έπι-θεωρήτη που περνούσε εκείνη την ώρα από το σταθμό του.

—Δεν μου λέτε, επιτρέπεται το κάπνι-σμα μέσα σ' αυτό το σταθμό ;

—Όχι, σενόρ.

—Μα έν τοιαύτη περιπέτεια πόθεν προ-έρχονται όλα αυτά τα άποσιτάγια που έλπωο δεξιά και άριστερα ;

Και ο έπιθεωρήτης άπαθείστατα :

—Αυτά τα κάπνισμα επιβάται που δεν ρώτησαν αν επιτρέπεται...

Αμερικανισμοί

Οι Άμερικανοί εινε ομολογουμένως οι πιο συγχρονισμένοι άνθρωποι του κό-σμου, σε όλες άνεξαρτήτως τάς εκάθ'α-φεις της ανθρώπινης δραστηριότητος. Σας παραθέτουμε άς δείγμα μερικές φιλολογικές εικόνες που μεταχειρίζεται ένας μεγάλος μυθιοτοιογράφος :

—Η σιγή ήταν τόσο άπόλυτος ώστε ήκουε κανείς τά... μικρότα που έτριζαν τα δόντια τους...

—Την κυττάσε με έλέμω... όδοντοία-τρού που εξερευνά ένα χαλασμένο δόν-τι...

—Τά μάτια του κρέμονταν πάνω στα μάγουλά του... σαν κουμπιά μεταχειρι-σμένου παλτού...

—Διού σφάριζε του περιστροφού τον έ-πληγωσαν. Η δία... ήτο θανατηφό-ρος, ενώ ή άλλη... ετυχώς ήτο ακίνδυ-νος...

Δεν θά θέλετε άσφαλώς άλλο

Εξωφρενισμοί

Μιλούσανε για ή έμπορία και συγκε-κρμένους για την τρομεράν ανάπτυξη της Ισπανικής βιομηχανίας και την δι-εισδυση της παντού.

—Βρέ αδελφέ, εινε άπίστευτον, λέγει κάποιος. Φαντάσου ότι παλούντα Ισπα-νικά μεταξωτά μέσα στη Λών, που δα-ζέει τα καλύτερα μεταξωτά του κόσμου !

—Άμ' στο Λονδίνο, λέγει ένας άλλος, που παλουν ένα αυτοκίνητο τεσσάρων θέσεων για 7 λίρες !

Εις την συζήτησιν παρίστατο και ο Κοκτεΐλ, ο οποίος έκρινε καλόν να έ-πειθή.

—Αυτά δεν εινε τίποτε μπροστά στο γεγονός ότι οι 'Ιάπωνες γέμισαν την Έλβετία με Ισπανικά ρολόγια. Την Έλ-βετία που εινε ή μάνα των ρολογιών.

—Έτσι, έ ;

—Μάλιστα. Και έζερε πως τα που-λάινε ;

—Πώς ;

—Με την όκλ.

Κυταχθήκαμε όλοι, διότι όμολογου-μένως δεν καταλαβαίναμε τον τρόπον αυτόν της πωλήσεως ρολογιών.

—Μα πως με την όκλ; ρώτησε κά-ποιος.

—Νά, πώς έζαφνα ο Ένα μαγαζί και λέε: Δώστε μου σάς παρακαλώ... πε-νήντα θρόνια ρολογια.

Και ο Κοκτεΐλ σπώθηκε άμέσως κι' έφώνε... διά πάν ένδεχόμενον.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΘΕΛΗΣΙΣ

Ήτανε πραγματικώς ένα ταπεινόμνο ζευγαράκι άρραβωνιασμένο : η Αλίκη 20 χρονών, όροερη, γεμάτη ζωή και τσαχνικά καί ο Γιάννης... 40 χρονών, γεμάτος ρευματισμούς και γκρίνια μα-λικά ! Άλλ' άποσπρόσκατο, σήμερα ένα κο-ρίτσι δεν παντρεύεται όπως θέλει μα ό-πως μπορεί.

Οι γάμοι είχαν όρισθή έπίσημως και οι μνηστήρες κανόναν τις λεπτομείας της τελετής.

—Ζέρεις, Αλίκη μου, λέει ο Γιάννης, θέλω άμέσως μετά τον γάμο μας να ρύ-γουμε για το Παρίσι.

—Όπως θέλεις, Γιαννάκη μου.

—Θέλω επίσης να πάσχη αυτόν τον όμορφο να σου κάνει μάθημα πάνων στο ό όποιος μου κβέτσει στο στομάχι.

—Κατά, Γιαννάκη μου, όπως θέλεις.

Την στιγμήν εκείνην, όπιας Λεωνόρα ή μητέρα της Αλίκας, που παρακολου-δουσε την σκηνή, ψιθυρίζει με τρόπον στο αυτί της κόρης της :

—Σαν πολλά πράγματα υφρείει ο κύρ Γιάννης.

Και η Αλίκη, άποσθεστικά :

—Μή στενωφρείσαι, μαμά, όπαγορεύ-ει... τάς τελευταίας του θελήσεις !

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΑΓΑΠΗΣ ΛΟΓΙΑ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

“Όσο θερμή και αν είναι η ανάμνησις μιας περασμένης ευτυχίας ή και αγάπης στη ζωή μας, πάντα ανάμνησις θα είναι.

Θυμούμαι ακόμη και τώρα που τα χρόνια μας έχουν αφήσει — και εμένα ξένοι — ένας στον άλλον — όταν κάποτε νόμισες πως η καρδιά σου μπορούσε ν’ αγαπήσει τι έλπιδες μου έδωσες τότε...”

Έχουν περάσει αρκετά χρόνια από την ημέρα που σ’ είχα γνωρίσει, σαν σήμερα όμως ένοιωσα τότε τους παράξενους της αγάπης, της αγνής αγάπης παλμούς.

Σάν σήμερα πολλά χρόνια πριν έμαθα πως στη ζωή υπάρχουν και στιγμές που μπορεί κανείς να τους δώσει τ’ όνομα μετρίαιας ευτυχίας.

Χρόνια πολλά σαν σήμερα πριν ζούσα χωρίς να βλέπω καμμία αχτίνα φωτεινή που να φωτίζει το σκοτεινό της ζωής μου μονοπάτι...

Και σήμερα βλέπω μπροστά μου ένα μέλλον από θαλπούδια πετάλα ρόδων και μαθημένα φύλλα γιασεμιών στρωμένο.

Ξαναγιώ μακριά στο τέρας του μακρύφραδου καινούριου της ζωής μου δρόμου ένα γλυκόφωτο φάρο να τον παρστένης μία άγγελική που με καλεί μορφή, και τρέχω γοργά - γοργά να τον φτάσω χωρίς να σκεφτούμαι πως κάτω από τη γαλήνη του θα νοιώσω μία νοσταλγία για τα παλιά ανύριστι... χαμένη...

Και όταν κουρασμένος από τη σκληρή για τη ζωή πάλη θα μετρώ στα δάκρυα τα χρόνια που ακόμα θα μου μένουν... θ’ αφήνω τη θύμησή μου ελεύθερη να τρέχει στα παλιά για να σταματήσει στη σημερινή μέρα που πριν χρόνια πολλά γνωρίστηκα αγάπη και να ξεφυλλίζει ύστερα άργα - άργα... δλο το βιβλίο της ζωής μου.

Και αν οι άλλοι, οι κουρασμένοι από τη ζωή θα παρακαλούν πιο γρήγορα να σβήσουν για να σταματήσουν τ’ άμετρα βασάνες τους εγώ! θα παρακαλώ να μπορούσα να ξαναγεννηθώ πίσω στην πρώτη ηλικία που σε γνώρισα και με την αγάπη σου μ’ έμαθες να ζω ένα πριν σε γνωρίσω, πριν μου χαρίσεις την ψευτική αγάπη σου έμοιαζε σαν τ’ άγνο λουλούδι που μαράβηξε πριν ακόμη γνωρίσει τη ζωή...

Παλ. Φάληρον. Γ. Α. ΣΑΛΟΥΤΗΣ

ΜΑΓΕΜΕΝΗ ΒΡΑΔΥΑ

“Ο ήλιος έδυσε εδώ και πολύ ώρα. Σιγά - σιγά απόκωλύονταν το σκοτάδι. “Ο ούρανός γέμισε από φωτεινά αστέρια και το μισοφύγαρο απ’ τ’ άπειρο φηλά, έρχιχε τ’ αδύνατο χλωμό φως του στην πλατιά...

...Τι ώραία θραυδιά που ήταν! Παντού ησυχία!... Δεν ακούγεται παρά μόνον το θρόισμα των φύλλων που τ’ απαλοχάιδευε το μισοφωτισμένο αγέρι!

Χίλιες δυο σκέψεις περσάναν στο μυαλό μου: άνειροδοσία απλής ανάμνησις, παλινές ιστορίες...

“Αλλά... να! μου φάνηκε πως κάποια νεράδα μ’ έληπαιόσε, άσπρη, άσπρη, άσπρη... Πρόσεξε! δεν ήταν νέμμα... Τώρα μου μιλούσε. Σε λίγο, κοντά μου, άρχισε να μου χαϊδεύει τα μαλλιά, και γεμάτη από φλόγα αγάπης, γεμάτη από φλόγα έρωτα, να μου ζητά την αγάπη μου. Βρισκόμουν σ’ άλλους κόσμους!

Μά τ’ όνειρο, τέλειωσε γλήγορα... Παύλ γλήγορα. Κι’ όταν το δροσερό άεράκι δυναώσει, κι’ όταν ζήτησης, δρέθηκε μόνος.

Νεάπολις Ροίου. ΓΩΣ-ΚΗΣ

—ΧΧΧ—

ΕΛΛΑ...

“Έλα απόψε μην άργεις κι’ έχω παλιό άνοιγμένο... Μέσα την γοργή δαρκούλα μου ως τότε θα προσμένω;

“Έλα δ’ έλα μην άργεις κι’ εν’ ή άγκαλιά μου άδεια έλα σε μέ να θυμηθής λημονιμένα θράβια.

“Έλα απόψε που γοργά και σούχω γιά κρυμμένα λόγια γλυκά έρωτικά, τραγουδία ξεχασμένα.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ

ΣΚΙΤΣΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΕΝΑ ΜΠΟΥΚΕΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΕΝΑ ΠΑΚΕΤΟ ΤΣΙΓΑΡΑ... ΚΑΙ ΜΙΑ ΖΩΝΤΑΝΗ ΚΟΥΚΛΑ

“Η αγάπη του ήταν τυχαία και κοινή. Δεν την ένοιωσε ούτε άναμσα σε ζωτικά λουλούδια μακρινών χωρών, ούτε σε μαγεμένα άκρογιαλία, ούτε σε περσέ περιβάλλον...σε κάποιο χορό, σε κάποιο τραίνο...

Την αγάπη του την ένοιωσε στο δρόμο, ή, για την αλήθεια, σε κάποιο βιβλιοπωλείο.

Κείνο τ’ άπόγευμα γύριζε άσκαπα. Δεν είχε καμμία έπιθυμία, καμ μ’ ι ά σκέψη. Βγήκε απ’ το σπίτι του με κατεβαμένα τα φρύδια — κι’ έβαλε μηχανικά κάποιο λουλούδι στο πέτο του.

Πέρασε απ’ τον κινηματογράφο που ού σ’ άναγνώρισε. Χρωματιστές εικόνες των ήθοποιών, ώραιες σκηνές, διαφημίσεις στο έργο “Έριξε μ’ ι ά διάφορη ματιά και τράβηξε. Και τα πόδια του τον πήγαιναν αουναίον η τ’ α στο συνθημένο καφενείο... Είκανε...

Μάθει, γιατί καθεμέρα φκιάνανε την “Ιδια δουλειά...Μάθεσε κι’ αυτό το καφενείο χωρίς να σταθί. Το τραπέζι, κι’ του τον περίμενε στη νωνιά! μα ούτε καν γύρισε να το κτυπήσει. Και μηχανικά πάλι, τράβηξε να βρή τους φίλους του στη μικρή υπόγειο ταβέρνα, που τότεσσαν κάποτε-κάποτε. Μά δεν τ’ άρεσε ούτε κεί.

“Ήταν πολύ παράξενο, αυτό που τον συνέβαινε σήμερα. “Η ζωή του ήταν πάντα ίδια, συνθημομένη, ηλεκτική. Στον κινηματογράφο (στον ίδιο πάντα), στο καφενείο (πάντα στο ίδιο τραπέζι), στην ταβέρνα (ή ίδια, και στην ίδια νωνιά). Κι’ ύστερα...τίποτ’ άλλο. Κι’ έπαναλαμβάνονταν έλ’ αυτά με μαθηματική ακρίβεια κάθε μέρα.

Μία ημέρα, η ζωή αυτή δεν τον ευχαριστούσε. Κάτι τον έδορκινε να βγί απ’ τη ρουτίνα. Κι’ αυτός, άθουλος, χωρίς αντίδραση στις διαταγές της ζωής, πάντα συνήριζε να λήρ πως δεν είναι κυβερνήτης αυτός, μα πως η ζωή τον κυβερνά-άφελικε στην αλλαγή αυτή.

“Η βίτρινά ενός μεγάλου βιβλιοπωλείου τον τράβηξε. Στάθηκε...άρκετι ώρα και περιεργαζόταν τα βιβλία, τα περιδικά τον λογισμολόγιο πνευματικό πλοού. Και τούρπε διάθεσι να υπή μέσα ν’ ανακατέψη κι’ αυτός λίγο μερικά βιβλία, να διαβάση τους τίτλους των. Κι’ όχι πως θαγόραζε. Τέτοιο σκοπό δεν είχε. Μά θα τούκινανε έτσι για να περάση ή ώρα, να κοροϊδέψη τον έαυτο του...

Και μπήκε. Πωλήτρια ήταν μία χαριτωμένη, ζωντανή κούκλα, που του χαμογέλασε έτοιμη ν’ άκούση τις διαταγές του.

“Ένα βιβλίο, δεσποινίς, της είπε κυττώντας την στα μάτια... “Ένα...μυθιστόρημα...ότι νάναι... φτάνει νάναι καλού συγγραφέα...

“Η δεσποινίς κατέβασε βιβλίο...κι’ άρχισε να τ’ μελωδία της φωνής της να λήρ για το ένα, να έζηνη για τάλλο, να ανασείη τη βιογραφία του συγγραφέα τ’ άλλου... Μ’ αυτού του ά διάθεση της ειρωνίας του είχε κοπ’ λές, κι’ ήταν όμικλη που διαλύθηκε στις δυνατές άκτιδες του γερο-φίλου...το χαμόγελό της.

Πολύ ώρα φλυάρησαν. Σε μία στιγμή κι’ αυτός μεταμορφώθηκε σε λογιτέχνη, σε ποιητή. Και δε χόρταινε να την όπολαμβάνει : Το προσωπικά της, τη φωνή της, το χαμόγελό της.

Κι’ ένοιωσε τότε ένα παράξενο άγνωστο αίσθημα! ένα αίσθημα που τον άνεστάνωσε και του άλλαξε την μονοτονία του ζωή.

Και την άμπεσε... Κι’ έτοι τον έρωτά του, δεν τον ένοιωσε, ούτε σε ποιητικά τοπία, ούτε με μαγευτικές μουσικές, μήτε σε μυητριώδεις γοντιές... Σε ένα βιβλιοπωλείο μέ-

σα, άνάμεσα στη διτρίνα, στον πάγκο και στα βιβλία. Μά τί τον ένοιωζε... Δεν άναπόσε... “Η αγάπη είναι... ή δια παντός. Βγήκε μ’ ένα βιβλίο στο χέρι! μα και με κάτι άλλο πιο πολύτιμο στην ψυχή! με την ύσπαρση που διαβάσε από τα νελαστά της μάτια.

“Κι’ έτοι ή ζωή του άλλαξε. Το δρόμο κείνο δε μπορούσε τίποτε άλλο να σκεφτεί παρά μονάχα Αυτήν. “Έδωσε μία έφημερίδα καρφωμένη σ’ ένα περιπτερο με μιά-εικόνα...μυροστά του : το πρόσωπό της. “Άκουσε στ’ άσφαρο τρίξιμο των φύλλων από το δροσερό άεράκι... “Κ’ ή φωνή της έσναζώντανε στ’ αυτιά του.

“Ύψωσε καμμία φορά το κεφάλι και κύταζε το μαύρο κενο...πετσούσανε μπροστά του, σαν πεταλούδες, τα μεγάλα της μάτια. Κι’ ούτε και να κοιμηθί μπορούσε. Δεν άνικε πιά στον έαυτο του...και στη συνθημομένη του ζωή. Δόθηκε σ’ έκεινη, σε μία τυχαία υπάλληλο, κάποιου τυχαίου βιβλιοπωλείου, σ’ έναν τυχαίο δρόμο. Και κατέστρωσε το σκέδιο του.

— Άυριο... αύριο... Κι’ ήρθε τ’ άπόγευμα της άλλης μέρας. Περιποήθηκε τον έαυτο του έζαι...

Κι’ ήρθε τ’ άπόγευμα της άλλης μέρας. Περιποήθηκε τον έαυτο του έζαι...

Κι’ ήρθε τ’ άπόγευμα της άλλης μέρας. Περιποήθηκε τον έαυτο του έζαι...

Κι’ ήρθε τ’ άπόγευμα της άλλης μέρας. Περιποήθηκε τον έαυτο του έζαι...

Κι’ ήρθε τ’ άπόγευμα της άλλης μέρας. Περιποήθηκε τον έαυτο του έζαι...

Κι’ ήρθε τ’ άπόγευμα της άλλης μέρας. Περιποήθηκε τον έαυτο του έζαι...

Κι’ ήρθε τ’ άπόγευμα της άλλης μέρας. Περιποήθηκε τον έαυτο του έζαι...

Κι’ ήρθε τ’ άπόγευμα της άλλης μέρας. Περιποήθηκε τον έαυτο του έζαι...

Κι’ ήρθε τ’ άπόγευμα της άλλης μέρας. Περιποήθηκε τον έαυτο του έζαι...

Κι’ ήρθε τ’ άπόγευμα της άλλης μέρας. Περιποήθηκε τον έαυτο του έζαι...

Κι’ ήρθε τ’ άπόγευμα της άλλης μέρας. Περιποήθηκε τον έαυτο του έζαι...

Κι’ ήρθε τ’ άπόγευμα της άλλης μέρας. Περιποήθηκε τον έαυτο του έζαι...

Κι’ ήρθε τ’ άπόγευμα της άλλης μέρας. Περιποήθηκε τον έαυτο του έζαι...

Κι’ ήρθε τ’ άπόγευμα της άλλης μέρας. Περιποήθηκε τον έαυτο του έζαι...

Κι’ ήρθε τ’ άπόγευμα της άλλης μέρας. Περιποήθηκε τον έαυτο του έζαι...

Κι’ ήρθε τ’ άπόγευμα της άλλης μέρας. Περιποήθηκε τον έαυτο του έζαι...

Κι’ ήρθε τ’ άπόγευμα της άλλης μέρας. Περιποήθηκε τον έαυτο του έζαι...

Κι’ ήρθε τ’ άπόγευμα της άλλης μέρας. Περιποήθηκε τον έαυτο του έζαι...

Κι’ ήρθε τ’ άπόγευμα της άλλης μέρας. Περιποήθηκε τον έαυτο του έζαι...

Κι’ ήρθε τ’ άπόγευμα της άλλης μέρας. Περιποήθηκε τον έαυτο του έζαι...

Κι’ ήρθε τ’ άπόγευμα της άλλης μέρας. Περιποήθηκε τον έαυτο του έζαι...

Κι’ ήρθε τ’ άπόγευμα της άλλης μέρας. Περιποήθηκε τον έαυτο του έζαι...

Κι’ ήρθε τ’ άπόγευμα της άλλης μέρας. Περιποήθηκε τον έαυτο του έζαι...

Κι’ ήρθε τ’ άπόγευμα της άλλης μέρας. Περιποήθηκε τον έαυτο του έζαι...

Κι’ ήρθε τ’ άπόγευμα της άλλης μέρας. Περιποήθηκε τον έαυτο του έζαι...

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ο ΠΟΘΟΣ ΜΟΥ

“Έλα, αγάπη μου, σε περιμένω μη μου άρνέσαις τη χερά δός μου και πάλι τα φίλιά σου και πές μου σ’ άγαπώ ξανά! Και τότε, αγάπη μου, στο λέω ποτέ δεν θα σ’ άφήνω! τά πείσματα και τους θυμούς θ’ άφήσω στην άγκαλιά σου θάρρω να ριχτώ.

ΑΛΜΑ

—ΧΧΧ—

ΣΤΗ ΚΡΗΤΗ

Ησάκι μου όμορφο καμαρωμένο, στα ξένα κι’ αν μένω, δε σε ξεχνώ. Τη νύχτα θρίσκωμαι έξάφνη σιμά σου, στην άμμουδιά σου, που άγαπώ.

Τρέχω, έσπλάνωμα, κάθωμαι χάρω, πάντα στον άμμο παίζω, γέλω.

Μά κι’ οι δαρκούλες! γοργά κυλάνε θάρρες πετάνε μες στο γιόλο.

Καλή δαρκούλα μου, έλα στα ξένα. Πάρε και μένα, που καρτέρω.

Ησάκι μου όμορφο καμαρωμένο, στα ξένα κι’ αν μένω, δε σε ξεχνώ!

Χανιά. ΑΝΤ. Σ. ΠΑΥΛΑΚΗΣ

—ΧΧΧ—

ΔΕΝ ΘΑ Τ’ ΟΘΕΛΑ...

“Η καμπάνα θλιβερά σαν θα κτυπήσει κι’ ένα μήνυμα σού φέρε θλιβερό, δεν το θέλω, δεν μ’ άρέσει να δακρύσσης για τον θάνατο που αυτόν το σκληρό... Σού το λέω, μη δακρύσεις! Δεν το θέλω. Σ’ άγαπούσα, δεν μπορούσα να σ’ άγαπώ, κι’ αν το θάνατο μου μάθης σού το λέω δεν θα πείδα από σε ν’ άγαπήσω.

Σού το λέω, δεν το θέλω, σ’ άγαπούσα! δεν μπορούσα να σ’ άγαπώ, κι’ αν το θάνατο μου μάθης σού το λέω δεν θα πείδα από σε ν’ άγαπήσω.

Και να μ’ έχανες σε λίγο... φθισικό! ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΙΩΤΑΣ

—ΧΧΧ—

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

“Απόψε το τραγούδι της νοσταλγιάς μου άγέλης θα μάλλω. Οι λυπητερές άριες της κιάρας μου θα κλάψουν το χαμό της.

“Ω! τι ζωτική θραυδιά άπόψε! Τά φεγγάρι με λούζει με το παγωμένο του φως κι’ ή κιάρα μου άγτινοβολάει, στενάζει, κάτω από το σπίτι που καθόνταν “Έκείνη.

Κι’ έφω πονεμένος ζήτω τη λημονία στις στερώδες του τραγουδιού μου. Γραγούδι τη χαμένη μου ευτυχία!...

“Μην κλάις φταγίω μου καρδιά για την άπονία της. Τι φταίς έσύ, αφού εκείνη το θέλησε...

...Απόψε θα προσευχηθώ στο Θεό “Ερωτα και θα θυσιάσω στο όνομά της “Αδία... “Απόψε θα γίνω ιερέας του πόνου! “Ω να! “Ας πηγαίνο. Θα χτυπήσω κομπάνιες λυπητερές, θα ψάλλω τη λειψοφύνα.

Να! πρέπει να γίνουν όλα αυτά άπόψε, γιατί είμαι ιερέας του πόνου. “Ω, να, πηγαίνο.

Θα προσευχηθώ άπόψε όλη τη νύχτα στο Θεό “Ερωτα!...

ΜΙΧ. Σ. ΣΤΑΦΥΛΑΣ

Μετά των έργων των χρυσοβρυχών των Ροδεσίων υπάρχουν τώρα τριάντα έξ γυναίκες.

Δείχνουν έξαιρετική έπιδεξιότητα σ’ αυτήν τη δουλειά. Μία γυναίκα μόνη καταρρώσε νά έκομίσουν έκατόμια σ’ άνοιγμένα... “Ιβου ένα θαυμάσιο μινός έφάνη, το όποιον έπιτρέπει ές όλους να κάνουν μόνοι τους τις ένοσεις ή και σε άλλους, χωρίς καμμία δυσκολία, χωρίς πόνους, χωρίς κανένα κινδύνον, χωρίς άσκαπον χάσιμο χρόνου και άνεσώδως.

Τό άπλο αυτό εργαλείον παρουσιάζεται με την μορφή κυλινδρικού σωλήνος, πάχους ενός μοχλίου. Είς το εσωτερικόν υπάρχει ένας μοχλός εις τόν ένα άκρον του οποίου εφαρμόζεται ή βελώνη. Πιπιλάετε τον κυλινδρον εις τόν έσομα και πατώντας με άκονάλη, ή βελώνη καρφύει τόν περσόν των κημάτων όπου ευρίσκονται τόν κοπάδια διά να εκδιώκωνται οι έπιδωριές.

Χώρα του χρυσού και χώρα του γρομού.

Πίνε κατευθείαν στον κινηματογράφο. Στόν ίδιο κινηματογράφο. Κι’ όταν βγίκε τράβηξε στον ίδιο καφενείο, στο ίδιο τραπέζι, στην ίδια νωνιά. Και κατόπιν με τους φίλους του στην ίδια υπόγειο ταβέρνα. Κ. Κ. ΑΝΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΟ ΜΑΤΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

“Τι καλύτερο βιομήχανο γυαλίνων ματιών εύρίσκονται, φαίνεται εις την “Αγγλίαν. Τά πωλούν εις τόν κόσμον άλλωστε όπου άναγνωρίζουν την ύπεροχνη των προϊόντων των.

“Αλλά μία γυναίκα έφευρε τελευταίως τεκνιτά μάτια που εφαρμόζουν τόσο καλά στην κόγχη ώστε μπορούν να κινούνται σαν φυσικά μάτια. Συνδεόμενα με τους βλεπόμενους τούς θυμούς θ’ άφήσαν στην άγκαλιά σου θάρρω να ριχτώ.

“Η βιομήχανος αυτή έχει πελάτας εις όλον τόν κόσμον. Την παρελθούσαν έδομάδα, έλασε μίαν έπιστολήν από την “Αφρικήν που της ζητούσε μίαν δωδεκάδα μάτια, και ή όποια τελείωνε : “Όταν φεύγω από το κτήμα μου άφήνω ένα μάτι για να παρακολουθί τούς ίθαγενείς εργατάς.

—ΧΧΧ—

Συμπεπυκνωμένον νεύμα

Μερικοί ρώσοι αεροπόροι που έτοιμάζουν έξερειννητική άποστολήν εις τας πολικές περιοχάς με αεροπλάνον, έτοιμασαν τις προμήθειές τροφίμων επί τη προσφίη μακράς πτήσεως.

Τέτοιες πτήσεις μακράς διαρκείας είνε κοινότητες και επικίνδυνες όταν οι αεροπόροι δεν μπορούν να μεταφέρουν άρκτά τρόφιμα. “Επρεπε λοιπόν να έυρεθή μία τροφή έλαφρά και θρεπτική.

Παίρνουν λοιπόν μαζί των ένα νεύμα που δεν ζυγίζει περισσότερο από διακόσια γραμμάρια (ήλασθ όλινώτερον των 70 γραμίων). “Αποτελείται από ένα κομμάτι σούπας βάρους περίπου έξινα γραμμάρια, κομμάτι χόρτου και πατάτας τριάντα γραμμάρια καθένα και κομμάτι από ζελέ φρούτων έπισης τριάντα γραμμάρια. “Η τροφή αυτή είνε πολύ θρεπτική, ποικίλη και άφορμολώνεται εύκολα από τον όργανισμόν.

Ποιά έλας όμως αυτές τις διαδεσώδεις δεν μ’ άρεσει πάλι που ίκανοποιείται για ένα πεινασμένον.

—ΧΧΧ—

Ο μαρτικός θράκος

Είς την Βικτωρίαν της Βρετανικής Κολομβίας υπάρχει ένας περιφωρος θράκος μέσα εις την θάλασσαν, ό οποίος κατά την άνατολήν του ήλιου βγάει ένα μουνόκον ήχον.

Διαπρεπείς φυσικοί και άλλοι έπιστήμονες έζητησαν τόν θράκον και δεν καταβέβαιον να έξηγησουν τόν μυστήριον, τόν όποιον τούς άπασχολεϊ μαζί με πολλά άλλα φυσικά μυστήρια.

—ΧΧΧ—

Ο νέος κατακτατισμός

Πλημμύρες καταπληκτικών και τρομακτικών διαστάσεων κατεστράφησαν μίαν όλοκληρον περιφέρειαν της Βραζιλίας.

“Ολόκληρος σουνία της πόλεως Πιορ, τόν “Ανέκρο κατεκρίθη από τόν νερό και έγινε τελείως άνικανον διά κατοικίαν, ακόμη και όταν θ’ άποσπασθόν τόν νερό θα χρειασθούν ένοσεις πολλών μινών διά να επαναρθωθούν α’ έλμια που έγιναν εις αυτό το σμειον της πόλεως.

“Από τη ένοσέως της σμειοσφύς περιστερώται από έκατον χιλιάδες άτομα ήναγκάσθησαν να έγκαταλείψουν τόν σμειόν τών.

—ΧΧΧ—

Με το αεροπλάνο

Είς την περιοχήν της Ταγκανίκας, μιά σμειορία ίθαγενών της φυλής των Μασσά έκλεψαν ένα κοπάδι από έκατόμια βόδια και έφυγαν με αυτά. “Ήταν αδύνατον να ξαναδωθούν, γιατί οι ίθαγενείς έπαιρουν πολύ καλά την χώναν και τόν έσομα όπου μπορούσαν να κρυφθούν από τούς έρπαιες.

“Ο ίθακίται έστειλαν αεροπλάνον που άνεκάλυψε ταχύτατα τούς κλέπτας και τόν κοπάδι.

“Η άστυνομία έπιδρομήσει, έσπευσε συνέλαβε τούς κλέπτας και έπέστρεψε τόν ζωα εις τούς ίθακίτας των.

—ΧΧΧ—

Γιά τις ενέσεις

“Ένα μεγάλο πρόβλημα που άπασχολεϊ όλους όσοι είνε ύποχρεωμένοι να κάνουν ένοσεις είνε ή έπιδεδίκτης και ή έδαρκσις των άπαιτήτων για τόν γοργό κάρφωμα της βελώνης από τόν βραχίονα. “Ιβου ένα θαυμάσιο μινός έφάνη, το όποιον έπιτρέπει ές όλους να κάνουν μόνοι τους τις ένοσεις ή και σε άλλους, χωρίς καμμία δυσκολία, χωρίς πόνους, χωρίς κανένα κινδύνον, χωρίς άσκαπον χάσιμο χρόνου και άνεσώδως.

Τό άπλο αυτό εργαλείον παρουσιάζεται με την μορφή κυλινδρικού σωλήνος, πάχους ενός μοχλίου. Είς το εσωτερικόν υπάρχει ένας μοχλός εις τόν ένα άκρον του οποίου εφαρμόζεται ή βελώνη. Πιπιλάετε τον κυλινδρον εις τόν έσομα και πατώντας με άκονάλη, ή βελώνη καρφύει τόν περσόν των κημάτων όπου ευρίσκονται τόν κοπάδια διά να εκδιώκωνται οι έπιδωριές.

Χώρα του χρυσού και χώρα του γρομού.

Πίνε κατευθείαν στον κινηματογράφο. Στόν ίδιο κινηματογράφο. Κι’ όταν βγίκε τράβηξε στον ίδιο καφενείο, στο ίδιο τραπέζι, στην ίδια νωνιά. Και κατόπιν με τους φίλους του στην ίδια υπόγειο ταβέρνα. Κ. Κ. ΑΝΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

Πίνε κατευθείαν στον κινηματογράφο. Στόν ίδιο κινηματογράφο. Κι’ όταν βγίκε τράβηξε στον ίδιο καφενείο, στο ίδιο τραπέζι, στην ίδια νωνιά. Και κατόπιν με τους φίλους του στην ίδια υπόγειο ταβέρνα. Κ. Κ. ΑΝΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

Πίνε κατευθείαν στον κινηματογράφο. Στόν ίδιο κινηματογράφο. Κι’ όταν βγίκε τράβηξε στον ίδιο καφενείο, στο ίδιο τραπέζι, στην ίδια νωνιά. Και κατόπιν με τους φίλους του στην ίδια υπόγειο ταβέρνα. Κ. Κ. ΑΝΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

Πίνε κατευθείαν στον κινηματογράφο. Στόν ίδιο κινηματογράφο. Κι’ όταν βγίκε τράβηξε στον ίδιο καφενείο, στο ίδιο τραπέζι, στην ίδια νωνιά. Και κατόπιν με τους φίλους του στην ίδια υπόγειο ταβέρνα. Κ. Κ. ΑΝΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

Πίνε κατευθείαν στον κινηματογράφο. Στόν ίδιο κινηματογράφο. Κι’ όταν βγίκε τράβηξε στον ίδιο καφενείο, στο ίδιο τραπέζι, στην ίδια νωνιά. Και κατόπιν με τους φίλους του στην ίδια υπόγειο ταβέρνα. Κ. Κ. ΑΝΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

Πίνε κατευθείαν στον κινηματογράφο. Στόν ίδιο κινηματογράφο. Κι’ όταν βγίκε τράβηξε στον ίδιο καφενείο, στο ίδιο τραπέζι, στην ίδια νωνιά. Και κατόπιν με τους φίλους του στην ίδια υπόγειο ταβέρνα. Κ. Κ. ΑΝΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

Πίνε κατευθείαν στον κινηματογράφο. Στόν ίδιο κινηματογράφο. Κι’ όταν βγίκε τράβηξε στον ίδιο καφενείο, στο ίδιο τραπέζι, στην ίδια νωνιά. Και κατόπιν με τους φίλους του στην ίδια υπόγειο ταβέρνα. Κ. Κ. ΑΝΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

Τά Έλληνικά τοπεία.

Μία ώραιότατη γέφυρα εις ένα από τα γραφικότερα τοπεία της Μακεδονίας.

Μετά όκτώ έτη

“Ένα πολύ παρόξενο γεγονός που δείχνει τόν έξαιρετικό ένστικτον των ταχυδρομικών περιστερών συνέβη εις την Αυστραλίαν.

“Ένα περιστερί-μετόεος σε μία πτήση τόν 1928. “Επρόκειτο να έπιστρέψη στον περιστερώνα αφού είχαν όδηγηθή πολύ μακριά. Τό εν λόγω περιστερί κατ’έπιντο από τόν Λίβανον, πάλιν της Νότιας Νέας Ουαλλίας. Ξεκίνησε, αλλά δεν έπέστρεψε ποτέ.

“Από τότε, ό ίθακίτης τών περιστερών έφυγε από την πόλιν αυτήν και μετέβη εις άλλην... Τς τελευταίες ήμέρες τών περιστερών που είχε παραπλανηθή για κάποιο λόγο, έπέστρεψε στον περιστερώνα. Εύρεθή από ένα γειτονικό κτήμα, που τόν άνεγνωρίζε χωρίς εις ένα δα

